BISERICA LUI ISUS HRISTOS A SFINŢILOR DIN ZILELE DIN URMĂ • APRILIE 2014

Liahona

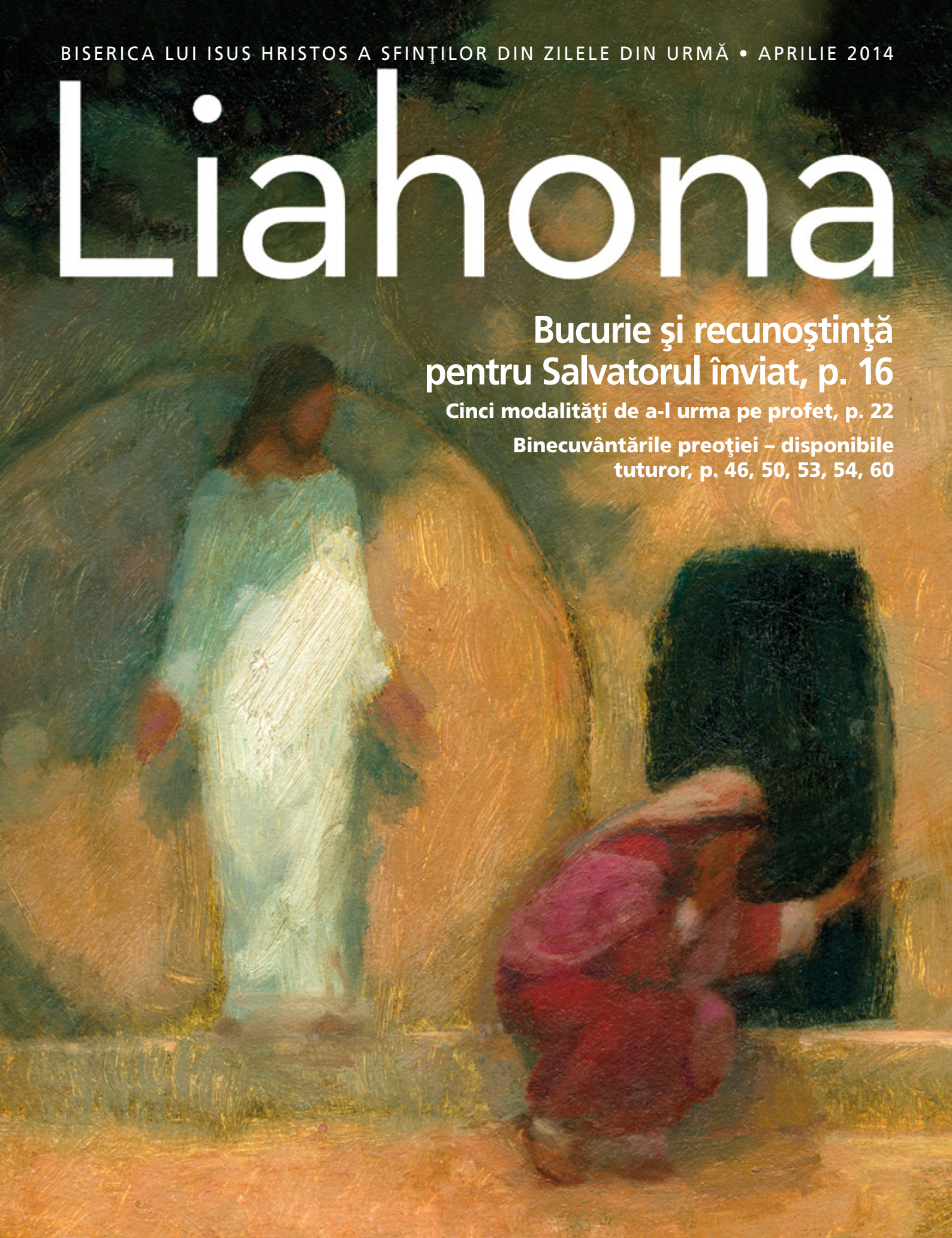

Bucurie şi recunoştinţă pentru Salvatorul înviat, p. 16

Cinci modalităţi de a-l urma pe profet, p. 22

Binecuvântările preoţiei – disponibile tuturor, p. 46, 50, 53, 54, 60

„Poate o femeie să uite copilul pe care-l alăptează şi să n-aibă milă de rodul pântecelui ei? Dar chiar dacă l-ar uita, totuşi Eu nu te voi uita cu niciun chip: iată că te-am săpat pe mâinile Mele."

Isaia 49:15–16

Liahona, aprilie 2014

16

MESAJE

4 **Mesajul Primei Preşedinţii: O ancoră puternică**
Preşedintele Dieter F. Uchtdorf

7 **Mesajul învăţătoarelor vizitatoare: Misiunea divină a lui Isus Hristos – Salvator, Mântuitor şi Răscumpărător**

ARTICOLE DIN ACEST NUMĂR

12 **Noi suntem mâinile Domnului**
Neil K. Newell
Sfinţi din Brazilia, Ecuador, Filipine şi Rusia arată ce înseamnă să slujeşti celor nevoiaşi.

16 **Martori speciali depun mărturie despre Hristosul cel Viu**
Membri ai Primei Preşedinţii şi ai Cvorumului celor Doisprezece Apostoli depun mărturie despre Salvator.

22 **Urmaţi profetul**
Vârstnicul William R. Walker
Noi trebuie să desprindem aceste cinci învăţăminte din exemplul personal al preşedintelui Thomas S. Monson.

26 **Pionieri în fiecare ţară Filipine – tărie spirituală pe insulele mării**
În pofida dezastrelor naturale şi problemelor economice din Filipine, sfinţii au fost martorii unui progres minunat acolo.

32 **Să folosim planul salvării pentru a răspunde la întrebări**
LaRene Porter Gaunt
Planul salvării ne poate ajuta să răspundem la unele dintre întrebările esenţiale referitoare la viaţă.

RUBRICI

8 **Profeţi din Vechiul Testament: Moise**

10 **Căminele noastre, familiile noastre: Şapte zile până la Paşte**

36 **Glasuri ale sfinţilor din zilele din urmă**

80 **Până ce ne vom revedea: Să găsim speranţă în viitor**
Stan Pugsley

PE COPERTĂ
Faţă: *Garden Tomb*, de J. Kirk Richards, copierea interzisă. Interiorul primei coperţi: ilustraţie foto de John Luke.

TINERI ADULŢI

40 **Dacă aveţi ochiul îndreptat numai către slava Mea**
Katherine Nelson şi Heidi McConkie
Pentru a fi o persoană modestă ai nevoie de mai mult decât doar de îmbrăcămintea corespunzătoare.

44 **Portrete de tineri adulţi: Convertire şi sacrificiu în Finlanda**
Melissa Zenteno

Vedeţi dacă puteţi găsi Liahona ascunsă în acest număr. Indiciu: Care sunt preferinţele ei?

TINERI

46 **Bărbaţi şi femei în lucrarea Domnului**
Vârstnicul M. Russell Ballard
Atât bărbaţii, cât şi femeile trebuie să înţeleagă aceste adevăruri cu privire la rolul pe care femeile îl au în împărăţia lui Dumnezeu.

50 **Să ne pregătim pentru a sluji, să slujim pentru a ne pregăti**
David L. Beck
Slujirea în cadrul Preoţiei aaronice vă va stabili standardele pentru tot restul vieţii. Iată cum.

53 **Puterea de a binecuvânta toţi oamenii**
Conducătorii Bisericii depun mărturie despre binecuvântările date de preoţie.

54 **Aduceţi binecuvântările preoţiei în căminul dumneavoastră**
Bonnie L. Oscarson
Oricare vă este genul sau situaţia familială, puteţi folosi puterea preoţiei pentru a binecuvânta familia dumneavoastră.

56 **Încrederea pe care ţi-o dă demnitatea**
Vârstnicul Jeffrey R. Holland
Când sunteţi chemaţi să folosiţi preoţia, aveţi încredere să răspundeţi?

60 **Poarta şi cărarea**
Iată cum vă poate ajuta preoţia să vă întoarceţi la Tatăl Ceresc.

62 **Întrebări şi răspunsuri**
Ce ar trebui să fac atunci când, la şcoală, se discută un subiect care este în opoziţie cu învăţăturile Evangheliei, cum ar fi avortul?

64 **Adevărat sau fals?**
David A. Edwards
Fă acest test şi află mai multe despre modul în care ne minte Satana.

COPII

67 **„Atunci, e aşa de uşor, bunicule!”**
Vârstnicul Enrique R. Falabella
Raquel nu credea că era destul de mare pentru a citi Cartea lui Mormon.

68 **Promisiunea lui Porter**
Carole M. Stephens
Porter îşi ţinea legămintele – fără să ştie că făcea acest lucru!

70 **Să aducem Societatea Primară acasă: Familia este esenţială pentru planul Tatălui Ceresc**
Jan Taylor

72 **Idee strălucită**

73 **Să mutăm bolovanul**
Vârstnicul Terence M. Vinson
Domnul doreşte să ne ajute să ne rezolvăm problemele – chiar şi pe cele mici.

74 **Prieteni din întreaga lume: Eu sunt Dria din Filipine**

76 **Pentru copiii mici**

81 **Portretul profetului: Howard W. Hunter**

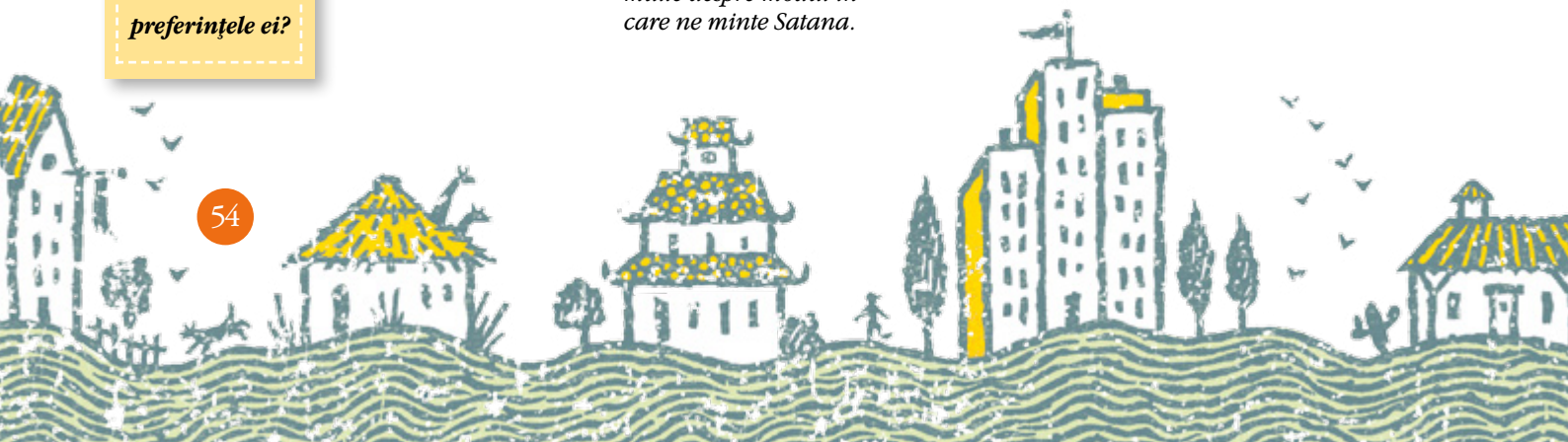

APRILIE 2014, VOL. 17, NR. 1
LIAHONA 10984 171
Revistă internaţională a Bisericii lui Isus Hristos a Sfinţilor din Zilele din Urmă

Prima Preşedinţie: Thomas S. Monson, Henry B. Eyring, Dieter F. Uchtdorf
Cvorumul celor Doisprezece Apostoli: Boyd K. Packer, L. Tom Perry, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson, Neil L. Andersen
Redactor: Craig A. Cardon
Consultanţi: Jose L. Alonso, Mervyn B. Arnold, Shayne M. Bowen, Stanley G. Ellis, Christoffel Golden
Director general: David T. Warner
Director Asistenţă familii şi membrii: Vincent A. Vaughn
Director Revistele Bisericii: Allan R. Loyborg
Director comercial: Garff Cannon
Redactor-şef: R. Val Johnson
Asistent al redactorului-şef: Ryan Carr
Colectiv de redactare şi editare: Brittany Beattie, David Dickson, David A. Edwards, Matthew D. Flitton, Mindy Raye Friedman, Lori Fuller, Garry H. Garff, LaRene Porter Gaunt, Jennifer Grace Jones, Michael R. Morris, Sally Johnson Odekirk, Richard M. Romney, Jan Pinborough, Paul VanDenBerghe, Marissa Widdison
Director general artistic: J. Scott Knudsen
Director artistic: Tadd R. Peterson
Colectiv de grafică: Jeanette Andrews, Fay P. Andrus, Mandie M. Bentley, C. Kimball Bott, Thomas Child, Nate Gines, Colleen Hinckley, Eric P. Johnsen, Susan Lofgren, Scott M. Mooy, Mark W. Robison, Brad Teare, K. Nicole Walkenhorst
Coordonator proprietate intelectuală: Collette Nebeker Aune
Director de producţie: Jane Ann Peters
Colectiv de producţie: Kevin C. Banks, Connie Bowthorpe Bridge, Julie Burdett, Bryan W. Gygi, Denise Kirby, Ginny J. Nilson, Gayle Tate Rafferty
Responsabil tipărire preliminară: Jeff L. Martin
Director tipar: Craig K. Sedgwick
Director difuzare: Stephen R.Christiansen

Distribuire:
Corporation of the Presiding Bishop of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints
Steinmuhlstrasse 16, 61352 Bad Homburg.v.d.H., Germany
Informaţii privind abonamentul:
Pentru abonare sau schimbarea adresei, vă rugăm să contactaţi Serviciul clienţi
Tel. gratuit: 00800 2950 2950
Tel.: +49(0)6172 4928 33/34
E-mail: orderseu@ldschurch.org
Online: store.lds.org
Preţul abonamentului pe un an: 104,50 lei pentru România şi 1,85 lei moldoveneşti pentru Moldova
Trimiteţi manuscrise şi întrebări pe Internet accesând liahona.lds.org; pe e-mail la adresa liahona@ldschurch.org; sau prin poştă la adresa *Liahona*, Rm. 2420, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150-0024, USA.
Liahona (termen din Cartea lui Mormon însemnând „busolă" sau „îndrumător") este publicată în albaneză, armeană, bislama, bulgară, cambodgiană, cebuană, chineză, cehă, croată, daneză, olandeză, engleză, estonă, fijiană, finlandeză, franceză, germană, greacă, marshaleză, maghiară, islandeză, indoneziană, italiană, japoneză, kiribati, coreeană, letonă, lituaniană, malgaşă, mongolă, norvegiană, polonă, portugheză, română, rusă, samoană, spaniolă, slovenă, suedeză, swahili, tagalog, tahitiană, thai, tongană, ucraineană, urdu şi vietnameză. (Frecvenţa publicării variază de la o limbă la alta.)

© 2014 Intellectual Reserve, Inc. Toate drepturile rezervate. Printed in the United States of America.
Textele şi ilustraţiile din *Liahona* pot fi copiate pentru a fi folosite ocazional, în scopuri necomerciale, în activităţi desfăşurate acasă sau la Biserică. Ilustraţiile nu pot fi copiate dacă legenda care le însoţeşte menţionează astfel de restricţii. Întrebările trebuie expediate la adresa: Intellectual Property Office, 50 E. North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150, USA; sau prin e-mail la: cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For Readers in the United States and Canada:
April 2014 Vol. 17 No. 1. LIAHONA (USPS 311-480) Romanian (ISSN 1096-5157) is published four times a year (April, May, October, and November) by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is $4.00 per year; Canada, $4.80 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; old and new address must be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone. (Canada Poste Information: Publication Agreement #40017431)
POSTMASTER: Send all UAA to CFS (see DMM 707.4.12.5). NONPOSTAL AND MILITARY FACILITIES: Send address changes to Distribution Services, Church Magazines, P.O. Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368, USA.

Idei pentru seara în familie

Acest număr conţine articole şi activităţi care ar putea fi folosite pentru seara în familie. Urmează două exemple.

ILUSTRAŢIE FOTO DE DAVID STOKER

„Şapte zile până la Paşte", pagina 10, şi **„Martori speciali depun mărturie despre Hristosul cel Viu"**, pagina 16. Puteţi folosi materialele din aceste articole pentru a ţine, zilnic, adunări de devoţiune cu familia în săptămâna de dinaintea Paştelui. Începând cu duminica de dinaintea Paştelui, citiţi mărturiile membrilor Primei Preşedinţii de la pagina 17 şi urmaţi instrucţiunile din „Şapte zile până la Paşte". În fiecare zi după aceea, citiţi mărturiile a doi apostoli şi folosiţi scripturile, cântecele şi activitatea din „Şapte zile până la Paşte" pentru a împărtăşi familiei dumneavoastră un mesaj. În duminica de Paşte, puteţi viziona prezentarea video inspirată din Biblie „He Is Risen (A înviat!)" care se găseşte la lds.org/bible-videos (este disponibilă în mai multe limbi).

„Atunci, e aşa de uşor, bunicule!" pagina 67: După ce citiţi acest articol, puteţi folosi şi cronometrul! Planificaţi să citiţi o pagină din Cartea lui Mormon în familie şi cronometraţi-vă pentru a vedea cât durează. Folosind acest timp ca etalon, estimaţi de cât timp ar avea nevoie familia dumneavoastră pentru a citi Cartea lui Mormon. Aţi putea stabili ca obiectiv citirea Cărţii lui Mormon împreună. Crearea unui program, cum ar fi citirea la o oră stabilită în fiecare zi, vă poate ajuta să vă îndepliniţi obiectivul.

ÎN LIMBA DUMNEAVOASTRĂ

Revista *Liahona* şi alte materiale ale Bisericii sunt puse la dispoziţia dumneavoastră în multe limbi la adresa **languages.lds.org.**

SUBIECTE DIN ACEST NUMĂR

Cifra se referă la prima pagină a articolului.

Bunăstare, *p. 12, 36*
Cartea lui Mormon, *p. 67*
Conferinţă generală, *p. 4*
Convertire, *p. 26, 44*
Decenţă, *p. 40*
Discernământ, *p. 64*
Durere, *p. 37, 39*
Exemplu, *p. 22*
Familie, *p. 46, 50, 54, 70*
Femei, *p. 46*
Hunter, Howard W., *p. 81*
Ispăşire, *p. 7, 10, 16, 32, 76*
Istoria Bisericii, *p. 26*
Isus Hristos, *p. 4, 7, 10, 16, 76*
Legăminte, *p. 68*
Limbă, *p. 40*
Mărturie, *p. 62*
Monson, Thomas S., *p. 22*
Muncă misionară, *p. 26, 62*
Paşte, *p. 10, 16*
Pioşenie, *p. 76*
Planul salvării, *p. 32, 37, 39, 70*
Preoţie, *p. 46, 50, 53, 54, 56, 60*
Profeţi, *p. 8, 22*
Slujire, *p. 12, 36, 38, 50*
Speranţă, *p. 80*
Temple, *p. 26, 44*
Valoare individuală, *p. 7, 12*
Vechiul Testament, *p. 8*

Preşedintele Dieter F. Uchtdorf
al doilea consilier în Prima Preşedinţie

O ancoră PUTERNICĂ

Cu puţin timp în urmă, am avut prilejul de a călători pe o navă mare de-a lungul minunatului litoral al Alaskăi, S.U.A. În timp ce pregătea şederea navei peste noapte într-un golf izolat, căpitanul a examinat locul şi condiţiile, cum ar fi succesiunea valurilor, adâncimea apei şi distanţele faţă de obstacolele periculoase. Când a fost mulţumit, a aruncat ancora pentru ca nava să rămână ancorată ferm şi în siguranţă, oferind pasagerilor prilejul de a se minuna de frumuseţea spectaculoasă a creaţiilor lui Dumnezeu.

În timp ce priveam ţărmul, am început să văd că nava era mişcată aproape imperceptibil de cea mai uşoară adiere a vântului şi de curenţii marini. Cu toate acestea, nava a rămas permanent în limita spaţiului definit de lungimea parâmei şi de forţa ancorei.

Căpitanul nu a ţinut ancora la bordul navei, pregătită pentru a fi coborâtă numai dacă s-ar fi apropiat o furtună. Nu, el a ancorat nava ca măsură preventivă şi a protejat-o împiedicând-o să se deplaseze în ape nesigure sau să plutească în derivă şi să eşueze pe ţărm în timp ce pasagerii şi echipajul s-ar fi crezut în siguranţă.

În timp ce meditam la aceste lucruri, mi-am spus că, dacă acesta nu era un prilej pentru o pildă, atunci eu nu am fost niciodată pilot.

De ce avem nevoie de ancore

Scopul unei ancore este să ţină o navă în siguranţă în locul dorit sau să ajute la păstrarea controlului asupra navei pe timp de vreme rea. Totuşi, pentru a realiza aceste obiective vitale, simpla existenţă a unei ancore nu este suficientă. Ancora trebuie să fie solidă, să te poţi bizui pe ea şi trebuie să fie folosită corespunzător la timpul şi locul potrivite.

Şi indivizii şi familiile au nevoie de ancore.

Greutăţile pot veni ca o furtună puternică să ne abată de la calea bună, ameninţând să ne izbească de stânci. Uneori, ne aflăm în pericol şi atunci când totul pare să fie sigur – când vântul este blând şi apele sunt liniştite. De fapt, ne putem afla în cel mai mare pericol când plutim liber şi mişcarea este atât de lentă încât abia o observăm.

Evanghelia este ancora noastră

Ancorele trebuie să fie solide, puternice şi bine întreţinute pentru a fi pregătite când este nevoie de ele. În plus, trebuie să fie fixate de o temelie capabilă să reziste presiunii forţelor oponente.

Desigur, Evanghelia lui Isus Hristos este o astfel de ancoră. A fost pregătită de Creatorul universului cu un scop divin şi menită să ofere siguranţă şi îndrumare copiilor Săi.

Ce este Evanghelia, în definitiv, pe lângă faptul că este planul lui Dumnezeu pentru a-Şi mântui copiii şi a-i aduce înapoi în prezenţa Sa?

Ştiind că este în natura tuturor lucrurilor să fie mişcate de vânt, noi trebuie să ne fixăm ancorele de temelia stâncoasă a adevărului Evangheliei. Ele nu trebuie să fie coborâte încet pe nisipurile mândriei sau abia să atingă suprafaţa convingerilor noastre.

În această lună, avem prilejul să-i ascultăm pe slujitorii lui Dumnezeu în cadrul unei conferinţe generale a Bisericii. Cuvintele lor, alături de scripturi şi de îndemnurile Spiritului, asigură temelia stâncoasă sigură şi fermă a

valorilor eterne şi principiilor de care ne putem fixa ancorele, pentru a putea rămâne neclintiţi şi în siguranţă în mijlocul luptelor şi încercărilor vieţii.

Profetul din vechime, Helaman, ne-a învăţat: „Pe stânca Mântuitorului nostru, care este Hristos, Fiul lui Dumnezeu, trebuie să vă clădiţi voi temelia voastră ca, atunci când diavolul îşi va trimite vânturile lui puternice, da, săgeţile lui în vârtejuri, da, atunci când ploaia lui cu pietre şi furtuna lui puternică vă va lovi, aceasta să nu aibă nicio putere asupra voastră ca să vă târască către adâncul nefericirii şi al suferinţei fără de sfârşit, datorită stâncii pe care voi sunteţi zidiţi, care este o temelie sigură, o temelie pe care dacă oamenii zidesc, ei nu pot să cadă" (Helaman 5:12).

Importanţa ancorelor fixate ferm

Viaţa ne încearcă ancorele şi ne ispiteşte să ne abatem de la cale. Fără îndoială, dacă ancorele sunt plasate corect pe stânca Mântuitorului nostru, ele vor rezista – oricare ar fi forţa vânturilor, tăria mareelor sau înălţimea valurilor.

Desigur, o navă nu este menită să rămână pe loc într-un port, ci să ridice ancora şi să navigheze pe mările vieţii. Dar aceasta este o pildă pentru altă dată.

Deocamdată, sunt liniştit să ştiu că ancora Evangheliei şi stânca Mântuitorului nostru ne vor ţine neclintiţi şi în siguranţă.

O astfel de ancoră ne va împiedica să plutim în derivă spre pericole şi nefericire. Ne va oferi prilejul glorios de a ne bucura de frumuseţile incomparabile ale sublimului şi mereu schimbătorului peisaj al vieţii.

Viaţa este frumoasă şi merită trăită. Vântul, furtuna şi curenţii ne-ar putea ispiti să plutim spre pericole văzute sau nevăzute, dar mesajul Evangheliei şi puterea sa divină ne vor ţine pe calea noastră către portul sigur al Tatălui nostru Ceresc.

Ca urmare, fie ca noi nu numai să *ascultăm* cuvântările din cadrul Conferinţei Generale din aprilie, ci şi să *punem în practică* mesajele lor ca pe o ancoră fermă în viaţa noastră de zi cu zi.

Fie ca Dumnezeu să ne binecuvânteze şi să ne ghideze în această strădanie importantă şi esenţială! ■

SĂ PREDĂM DIN ACEST MESAJ

Aveţi în vedere să discutaţi despre importanţa ancorelor în contextul călătoriei pe mare a familiei lui Lehi către ţara făgăduinţei (vezi 1 Nefi 18). Puteţi să menţionaţi fragmentul scriptural 1 Nefi 18:11–15 care relatează că, atunci când Nefi este legat, Liahona încetează să funcţioneze şi corabia este purtată în derivă de furtuni violente. Care sunt consecinţele cu care ne confruntăm când nu suntem ferm ancoraţi în Evanghelie? Puteţi să menţionaţi, de asemenea, fragmentul scriptural 1 Nefi 18:21–22 şi să discutaţi despre modul în care putem să ne aflăm în siguranţă întorcându-ne către Salvator.

FOTOGRAFIE DE STOCKTREK IMAGES/THINKSTOCK

Eu şi conferinţa

Sarah Deeks

Obişnuiam să cred că sfârşitul de săptămână în care avea loc conferinţa generală era lung şi plictisitor dar, cu trecerea timpului, a ajuns să-mi placă şi să îl aştept cu nerăbdare. Sfârşitul de săptămână în care are loc conferinţa generală poate fi o perioadă de reîncărcare spirituală, dar acest sentiment poate să dispară uşor când viaţa obişnuită îşi reia cursul în ziua de luni. Unele dintre ideile următoare m-au ajutat să mă bucur în continuare cât mai mult posibil de beneficiile conferinţei.

Mă pregătesc pentru conferinţă notându-mi întrebările şi, apoi, adăugând comentarii pe măsură ce întrebările mele primesc răspuns. Apoi, îmi place să descarc cuvântările şi muzica din cadrul conferinţei de la LDS.org şi să le pun pe un player MP3, astfel încât să pot să ascult o cuvântare sau un imn în timp ce fac lucrurile zilnice obişnuite. Îmi place, de asemenea, să studiez numărul revistei *Liahona* care cuprinde cuvântările din cadrul conferinţei. Subliniez şi fac adnotări pe marginea paginilor exemplarului personal. Până la următoarea conferinţă, revista mea arată că a fost citită. Uneori, familia mea studiază mesajele în cadrul serii în familie.

Este nevoie să muncim pentru a păstra cu noi spiritul pe care l-am simţit în timpul conferinţei şi a continua să învăţăm din mesaje, dar a fost o mare binecuvântare pentru mine să fac acest lucru. Am primit multă tărie şi îndrumare în momentele grele prin faptul că am studiat mesajele din cadrul conferinţei generale şi ştiu că aceste mesaje sunt inspirate.

Autoarea locuieşte în Toronto, Canada.

Fixaţi-vă ancora!

Ce vă va ţine ancorat în Evanghelie? Desenaţi o linie de la frânghia din mâna băiatului până la articolele despre care preşedintele Uchtdorf spune că sunt locuri sigure de care să vă ancoraţi.

STÂNGA: FOTOGRAFIE DE ROBERT CASEY; ILUSTRAŢIE DE KATIE MCDEE

Studiaţi, rugându-vă, acest material şi căutaţi să aflaţi ce să împărtăşiţi. Cum vă va mări credinţa în Salvator înţelegerea vieţii şi misiunii Sale şi cum le va binecuvânta pe acelea asupra cărora vegheaţi prin învăţământul prin vizite? Pentru mai multe informaţii, accesaţi ***reliefsociety.lds.org****.*

Misiunea divină a lui Isus Hristos – Salvator, Mântuitor şi Răscumpărător

Acest mesaj face parte dintr-o serie de mesaje pentru învăţătoarele vizitatoare, care prezintă aspecte ale misiunii Salvatorului.

„Printre cele mai importante titluri care Îl descriu pe Isus Hristos este acela de Răscumpărător”, a spus vârstnicul D. Todd Christofferson, din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli. „A *răscumpăra* înseamnă a plăti o datorie sau a te achita de o obligaţie. A *răscumpăra* poate însemna şi a salva sau a elibera plătind o răscumpărare… Fiecare dintre aceste înţelesuri sugerează aspecte diferite ale măreţei răscumpărări înfăptuite de Isus Hristos prin ispăşirea Sa, care include, conform definiţiei din dicţionar, «eliberarea de păcat şi pedepsele pentru acesta printr-un sacrificiu făcut pentru păcătos»”[1].

Linda K. Burton, preşedinta generală a Societăţii de Alinare, a spus: „Tatăl nostru Ceresc… a trimis pe Singurul Său Fiu Născut şi perfect să sufere pentru păcatele noastre, necazurile noastre şi pentru tot ce pare nedrept în vieţile noastre…

O femeie care avusese ani de zile încercări şi supărări a spus printre lacrimi: «Am ajuns să înţeleg că sunt ca o bancnotă veche de 20 de dolari – mototolită, ruptă, murdară, folosită excesiv şi însemnată… Totuşi valorez cei 20 de dolari». Această femeie ştie că… ea valorează suficient pentru [Dumnezeu] încât El să trimită pe Fiul Lui să ispăşească anume pentru ea. Fiecare soră din Biserică trebuie să ştie ce ştie această femeie”[2].

Din scripturi

2 Nefi 2:6; Helaman 5:11–12; Moise 1:39

NOTE

1. D. Todd Christofferson, „Răscumpărarea”, *Ensign* sau *Liahona*, mai 2013, p. 109.
2. Linda K. Burton, „Este scrisă în inimile noastre credinţa în ispăşirea lui Isus Hristos?”, *Ensign* sau *Liahona*, nov. 2012, p. 114.

Ce pot să fac eu?

1. Cum putem arăta recunoştinţă Salvatorului şi Mântuitorului, Isus Hristos?
2. Cum putem avea parte în vieţile noastre de binecuvântările sacrificiului ispăşitor al Salvatorului nostru?

Credinţă, familie, alinare

Din istoria noastră

Noul Testament cuprinde relatări despre femei care şi-au exercitat credinţa în Isus Hristos, au învăţat şi au trăit potrivit învăţăturilor Lui şi au depus mărturie despre slujirea, miracolele şi maiestuozitatea Sa.

Isus a spus femeii de la fântână:

„«Dar oricui va bea din apa, pe care i-o voi da Eu, în veac nu-i va mai fi sete; ba încă apa, pe care i-o voi da Eu, se va preface în el într-un izvor de apă, care va ţâşni în viaţa veşnică.»

«Doamne», I-a zis femeia, «dă-mi această apă, ca să nu-mi mai fie sete…

Ştiu», I-a zis femeia, «că are să vină Mesia (căruia I se zice Hristos); când va veni El, are să ne spună toate lucrurile».

Isus i-a zis: «Eu, Cel care vorbesc cu tine, sunt Acela».

Atunci femeia şi-a lăsat găleata, s-a dus în cetate” şi a depus mărturie despre El. (Vezi Ioan 4:6–30.)

APA VIE, DE HOWARD LYON

MOISE

„Atât de mare a fost Moise, încât Însuşi Hristos este descris ca profet asemănător acestui conducător din vechime al oştirilor lui Israel."[1] —Vârstnicul Bruce R. McConkie (1915–1985) din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli

M-am născut în Egipt, într-o perioadă în care poporul meu, poporul israelit, se afla în sclavie. Temându-se că numărul sclavilor israeliţi creştea prea mult, Faraon a poruncit ca toţi israeliţii de parte bărbătească să fie ucişi la naştere. Pentru a mă proteja, mama m-a ascuns timp de trei luni după naştere, înainte de a mă pune într-un coş printre trestiile de pe malul Nilului. Fiica lui Faraon m-a descoperit şi m-a crescut ca pe fiul ei.[2]

Când am devenit adult, am părăsit Egiptul şi am trăit în ţara Madian. Acolo, am dobândit bunăvoinţa lui Ietro, păstor şi preot, şi m-am căsătorit cu fiica lui, Sefora. De la Ietro, am primit Preoţia lui Melhisedec.[3]

Într-o zi, în timp ce mă aflam cu turma lui Ietro la păscut, Domnul mi S-a arătat într-un rug arzând şi m-a chemat să-i eliberez pe copiii lui Israel din sclavie.[4]

M-am întors în Egipt şi i-am spus lui Faraon să elibereze poporul Domnului, dar el a sporit poverile. Domnul a trimis mai multe urgii asupra egiptenilor, dar Faraon şi-a împietrit inima şi a continuat să refuze să-i elibereze pe israeliţi. Ultima urgie a fost un înger nimicitor care a ucis pe primii născuţi din toate familiile din Egipt. Israeliţii au fost protejaţi împotriva îngerului nimicitor prin însemnarea cu sângele unui miel nepângărit a pragului de sus al uşilor lor şi prin faptul că nu au ieşit din case. Prin mine, Domnul a instituit sărbătoarea Paştelui ca rânduială care să-i ajute pe israeliţi să-şi aducă aminte de această minune în fiecare an.[5]

Ultima urgie l-a făcut pe Faraon să cedeze şi să-i elibereze pe israeliţi. Dar, mai târziu, Faraon şi-a împietrit inima şi şi-a trimis oştile după israeliţii care plecau. Domnul m-a binecuvântat cu puterea de a despărţi apele Mării Roşii şi noi am fugit pe pământ uscat, dar oastea lui Faraon a fost înecată de ape.[6]

MOSES IN THE BULRUSHES © PROVINCE COLLECTION; *MOSES PARTING THE RED SEA,* DE ROBERT T. BARRETT; *MOSES AND THE TABLETS,* DE JERRY HARSTON; *MOSES CALLS AARON TO THE MINISTRY,* DE HARRY ANDERSON; *MOSES AND THE BRASS SERPENT,* DE JUDITH A. MEHR

Domnul ne-a condus, apoi, prin pustiu, ziua, într-un stâlp de nor şi, noaptea, într-un stâlp de foc. El ne-a hrănit cu apă, mană şi prepeliţe.[7]

Am suit pe Muntele Sinai, unde am stat 40 de zile şi am primit cele zece porunci de la Domnul. Când m-am întors de pe munte, israeliţii se îndepărtaseră de Dumnezeu şi îşi făcuseră un viţel de aur pentru a-l preaslăvi. Ei nu au mai fost demni să primească legea pe care mi-o dăduse Dumnezeu, aşa încât am spart tablele cu legea. M-am întors pe munte, unde Domnul mi-a dat legea mai mică, lege care este numită după numele meu – legea lui Moise.[8]

În pustiu, Domnul mi-a revelat planurile pentru a construi un cort al întâlnirii sau tabernacol ori templu portabil. Noi am purtat tabernacolul cu noi în călătoriile noastre pentru a putea să preaslăvim în el. În tabernacol, oamenii au primit rânduieli şi eu I-am vorbit Domnului „faţă în faţă, cum vorbeşte un om cu prietenul lui”[9]. Domnul mi-a arătat, de asemenea, cum să fac chivotul legământului, obiect sfânt care se afla în cea mai sacră parte a tabernacolului, Sfânta Sfintelor.[10]

Când, pentru a-i certa pe israeliţi, Domnul a trimis „şerpi înfocaţi”, mi s-a poruncit să fac un şarpe de aramă şi să-l înalţ pe o prăjină, astfel încât toţi cei care erau muşcaţi de şarpe puteau să privească spre el şi să fie vindecaţi. Dar, din pricina mândriei lor şi simplităţii cerinţei, mulţi nu voiau să privească spre el şi, ca urmare, piereau.[11]

Domnul a făcut ca israeliţii să rătăcească în pustiu timp de 40 de ani înainte de a le permite să intre în ţara făgăduinţei.[12] Eu nu am intrat, ci am „fost luat de către Spirit”[13]. ■

NOTE

1. Bruce R. McConkie, *Mormon Doctrine*, ediţia a 2-a (1966), p. 515; vezi, de asemenea, Deuteronomul 18:15–19.
2. Vezi Exodul 1; 2:1–10.
3. Vezi Exodul 2:11–22; Doctrină şi legăminte 84:6.
4. Vezi Exodul 3; 4:1–17.
5. Vezi Exodul 5–12; Ezechiel 45:21.
6. Vezi Exodul 14.
7. Vezi Exodul 13:21–22; 15:22–27; 16; 17:1–7.
8. Vezi Exodul 24:18; 31:18; 32; 34.
9. Exodul 33:11.
10. Vezi Exodul 25–29; 40:21.
11. Vezi Numeri 21:6–9; 1 Nefi 17:41; Alma 33:19–20.
12. Vezi Numeri 14:33–34.
13. Alma 45:19.

FIŞĂ INFORMATIVĂ: MOISE

Scrierile lui Moise: pe lângă cartea lui Moise din Perla de mare preţ, Moise este autorul primelor cinci cărţi din Biblie: Genesa, Exodul, Leviticul, Numeri şi Deuteronomul.

În viaţa premuritoare: a fost ales să prezideze o dispensaţie (vezi Avraam 3:22–23).

În viaţa muritoare: i-a scos pe israeliţi din Egipt; a primit legea pe Muntele Sinai (vezi Exodul 12; 20).

În viaţa de după moarte: s-a arătat pe Muntele Schimbării la faţă, dând cheile preoţiei lui Petru, Iacov şi Ioan (vezi Ghidul pentru scripturi, „Schimbare la faţă”, scriptures.lds.org); s-a arătat în Templul Kirtland din Ohio, S.U.A., în data de 3 aprilie 1836, restaurând şi încredinţând lui Joseph Smith cheile adunării lui Israel (vezi D&L 110:11).

ŞAPTE ZILE PÂNĂ LA PAŞTE

Dumneavoastră şi familia dumneavoastră puteţi afla ce a făcut Isus când a trăit pe pământ. Începeţi în duminica de dinaintea Paştelui. În fiecare zi, citiţi fragmentul din scriptură, faceţi activitatea sau cântaţi cântecul (sau un alt cântec cu aceeaşi temă). Apoi, decupaţi şi lipiţi într-un spaţiu gol imaginea lui Isus care corespunde povestirii din fragment. Când toate spaţiile vor fi acoperite, Paştele va sosi! ■

ZIUA 1 Tatăl Ceresc L-a trimis pe Fiul Său, Isus Hristos, să Se nască pe pământ.

- Luca 2:4–7
- „El Şi-a trimis Fiul" (*Cântece pentru copii*, p. 34).

ZIUA 2 Isus a fost, cândva, copil. Noi putem fi ca El dacă suntem buni şi blânzi.

- Luca 2:40,52
- „Copil a fost cândva Isus" (*Cântece pentru copii*, p. 55).

ZIUA 3 Isus a ţinut toate poruncile Tatălui Ceresc, inclusiv porunca de a fi botezat.

- Matei 3:13–17
- „When Jesus Christ Was Baptized" (*Children's Songbook*, p. 102).

ZIUA 4 Isus a înfăptuit multe minuni, de exemplu, a vindecat oameni bolnavi, l-a ajutat pe bărbatul nevăzător să vadă din nou şi a oprit furtuna.

- Marcu 4:36–39
- „Să-mi spui poveşti despre Isus" (*Cântece pentru copii*, p. 57).

ILUSTRAŢII DE BETH M. WHITTAKER

ZIUA 5 În timpul cinei cea de taină, Isus le-a cerut ucenicilor Săi să ia din împărtăşanie şi, astfel, să-şi amintească de El. În fiecare săptămână, când luăm din împărtăşanie, şi noi ne aducem aminte de Salvator.

- Luca 22:19–20
- Discutaţi cu părinţii despre ceva ce aţi putea face care să vă ajute să vă gândiţi la Isus în timpul împărtăşaniei din această duminică.

ZIUA 6 Deoarece Tatăl Ceresc şi Isus ne iubesc, Isus a venit pe pământ să sufere pentru păcatele noastre, pentru ca noi să putem fi iertaţi şi să ne întoarcem la Tatăl Ceresc.

- Luca 22:41–44
- Ce puteţi face astăzi pentru a-I arăta lui Isus că sunteţi recunoscători pentru jertfa Sa?

ZIUA 7 După ce a stat în mormânt timp de trei zile, Isus a înviat. Pentru că El a înviat şi noi vom fi înviaţi.

- Ioan 20:15–17.
- Luca 24:36–40.
- „Oare-a trăit Isus din nou?" (*Cântece pentru copii*, p. 64).

Puteţi asculta cântecele incluse în această activitate la lds.org/music.

SUNTEM mâinile Domnului

A-i căuta pe cei săraci şi a le sluji celor care suferă reprezintă o parte indispensabilă a faptului de a fi ucenic al lui Isus Hristos.

Neil K. Newell
Serviciile de bunăstare

În primele zile ale Marii crize economice, şase preşedinţi de ţăruş din valea Salt Lake şi-au unit forţele pentru a putea face faţă vremurilor din ce în ce mai grele de sărăcie şi foamete care se anunţau şi care ameninţau să copleşească atât de mulţi membri ai Bisericii.[1] Deşi criza economică i-a afectat pe oamenii de pretutindeni, Utah a fost, în mod deosebit, devastată.[2]

La acea vreme, conducătorii Bisericii aveau puţine resurse cu care să-i ajute pe cei nevoiaşi. Desigur, puteau folosi donaţiile de post, dar acele lipsuri enorme eclipsau toate situaţiile de acest gen cu care se confruntaseră în trecut. La începutul anilor 1900, sub îndrumarea Episcopatului care prezidează, a fost înfiinţat Biroul pentru angajări Deseret. Dar nu era pregătit pentru a face faţă unei situaţii atât de grave.

Aceşti şase conducători ai preoţiei ştiau că, dacă oamenii din ţăruşii lor trebuiau să fie ajutaţi, ei nu puteau să stea şi să aştepte. Trebuiau să acţioneze imediat. Au început prin a le da de lucru oamenilor. I-au organizat pe oameni şi i-au dus pe câmpuri, unde puteau strânge recolte. În schimbul muncii lor, fermierii recunoscători le-au dat cu mână largă de mâncare. Surplusul a fost dus la un depozit şi distribuit celor flămânzi. Pe măsură ce donaţiile au crescut, sfinţii au început să pună mâncarea în conserve pentru a o păstra. Acesta a reprezentat începutul programului de bunăstare modern.

După opt decenii, conducătorii din ziua de astăzi ai Bisericii din întreaga lume se uită la congregaţiile lor şi au aceeaşi determinare de a-i ajuta pe cei nevoiaşi.

În cadrul conferinţei generale din luna octombrie a anului 2011, preşedintele Dieter F. Uchtdorf, al doilea consilier în Prima Preşedinţie, a spus: „Prea des vedem nevoile celor din jurul nostru, sperând că cineva va apărea în mod miraculos de departe şi va răspunde acelor nevoi. Poate că aşteptăm experţi cu competenţe specializate pentru a rezolva probleme specifice. Când facem aceasta, noi ne privăm aproapele de slujirea pe care am putea s-o oferim şi ne privăm pe noi înşine de oportunitatea de a sluji. Deşi nu este nimic rău cu privire la experţi, să fim realişti: nu vor fi niciodată suficient de mulţi experţi pentru a rezolva toate problemele. În loc de aceasta, Domnul a pus la dispoziţie preoţia Sa şi felul în care ea este organizată în fiecare naţiune în care este stabilită Biserica”[3].

Acest apel prin care li se cere membrilor şi conducătorilor locali ai Bisericii să acţioneze sub inspiraţia Duhului Sfânt i-a determinat pe mulţi din întreaga lume, aşa cum a spus şi preşedintele Uchtdorf, să „[afle] singuri ce trebuie făcut”[4]. Şi-au suflecat mânecile şi au avut grijă să-şi „[amintească] în toate lucrurile de cei săraci şi de cei nevoiaşi, de cei bolnavi şi de cei chinuiţi” (D&L 52:40).

Ecuador

În timp ce episcopul Johnny Morante din Guayaquil, Ecuador, analiza situaţia membrilor din episcopia sa, devenea din ce în ce mai îngrijorat. Prea multe familii se chinuiau să aibă lucrurile de primă necesitate. El dorea să îi ajute, aşa că s-a consultat cu ceilalţi conducători ai episcopiei şi, apoi, I-a prezentat situaţia Domnului.

Întrucât oportunităţile de angajare din zonă erau mici, a început să lucreze cu un grup de 11 surori, încurajându-le să încerce să pornească o mică afacere. Aceste surori au observat că exista o cerere pentru produse de curăţat casnice ieftine şi de bună calitate şi s-au întrebat dacă nu cumva era posibil ca ele să producă şi să vândă astfel de produse în comunitatea lor. Dar cum să înveţe să facă astfel de produse?

Între timp, episcopul Morante şi-a dat seama că avea o soră în episcopia sa care era şomeră şi care lucrase în calitate de chimistă în domeniul farmaceutic. Când cele 11 surori au întrebat-o dacă le putea ajuta, ea a fost încântată să le înveţe să facă produse sigure şi de calitate.

Ele au dezvoltat un plan de afaceri, au stabilit în ce zone ale comunităţii va lucra fiecare, au ales produsele pe care urmau să le producă şi au conceput ambalajele şi etichetele.

În câteva luni, şi-au făcut o listă de clienţi şi câştigau suficienţi bani pentru a ieşi din sărăcie şi pentru a asigura cele necesare propriilor familii.

Când directorii unei companii farmaceutice locale au aflat despre această iniţiativă, au devenit interesaţi de povestea chimistei şomere. În cele din urmă, au chemat-o la un interviu şi au angajat-o pentru a supraveghea producţia lor.

Rusia

În episcopia Rechnoy din Moscova, Rusia, Galina Goncharova, care slujea în calitate de istoric al episcopiei, a alunecat pe gheaţă şi şi-a rupt ambele braţe. A fost dusă la spital şi braţele i-au fost puse în ghips. Nu se putea hrăni sau îmbrăca singură. Nu putea să-şi pieptene părul şi nici măcar să răspundă la telefon.

Când ceilalţi membri ai episcopiei au aflat ce a păţit, ei au reacţionat imediat. Deţinătorii preoţiei i-au dat o binecuvântare şi au stabilit cu surorile de la Societatea de Alinare un program de vizite prin care se puteau asigura că această soră minunată era bine şi avea toate cele necesare.

Vladimir Nechiporov, conducătorul muncii misionare din cadrul episcopiei, a spus: „Ne-am amintit de o cuvântare rostită în cadrul conferinţei generale despre o statuie care-L întruchipa pe Hristos fără mâini.[5] La baza statuii, cineva a pus o placă pe care scria: «Voi sunteţi mâinile Mele». În timpul celor câteva săptămâni în care această soră minunată nu şi-a putut folosi mâinile, membrii episcopiei Rechnoy au trăit ei înşişi învăţătura povestirii respective. Noi am fost, la propriu, mâinile ei”.

După ce Galina Goncharova a alunecat şi şi-a rupt braţele, surorile ei de la Societatea de Alinare au fost mâinile ei.

Filipine

Când furtuna tropicală Washi s-a abătut asupra insulelor Filipine în anul 2011, a adus cu sine un potop de apă şi vânt puternic. Aproximativ 41.000 de case au fost avariate şi peste 1.200 de oameni şi-au pierdut viaţa.

Înainte de inundaţie, Max Saavedra, preşedintele ţăruşului Cagayan de Oro, Filipine, a simţit îndemnul de a forma o echipă de intervenţie pentru cazuri de urgenţă ale ţăruşului. A organizat comitete pentru a îndeplini diferite sarcini – de la căutarea şi salvarea celor în pericol, până

la acordarea primului ajutor şi la oferirea de alimente, apă şi îmbrăcăminte.

După ce apele inundaţiei s-au retras până la un nivel care să nu pună viaţa în pericol, conducătorii şi membrii Bisericii s-au mobilizat. Ei s-au asigurat că fiecare membru este în siguranţă şi au evaluat pagubele. Un membru a oferit bărci pneumatice pentru a salva membrii blocaţi de ape. S-au deschis casele de întruniri pentru a se oferi adăpost tuturor celor care aveau nevoie de mâncare, îmbrăcăminte, pături şi de un loc de dormit temporar. A fost nevoie urgentă de apă potabilă, astfel încât preşedintele Saavedra a contactat o firmă locală care deţinea o maşină de pompieri şi ei au transportat apă potabilă centrelor de sinistraţi aflate în incinta caselor de întruniri. Membrii cu pregătire medicală profesională i-au ajutat pe cei răniţi.

După ce s-a ştiut situaţia fiecărui membru, preşedintele Saavedra şi echipa sa au vizitat şi alte centre de sinistraţi din oraş şi s-au oferit să-i ajute. Le-au adus mâncare şi alte provizii. Mulţi membri, deşi tocmai îşi pierduseră casele, au slujit altora în mod altruist imediat după încetarea furtunii. Când ploaia a încetat şi pământul s-a uscat, voluntari din trei ţăruşi din cadrul programului „O mână de ajutor de la mormoni" au distribuit provizii şi au ajutat la curăţenie.

Brazilia

În oraşul Sete Lagoas, Brazilia, există un adăpost pentru femei cu dizabilităţi ale căror vieţi au fost afectate de consumul de droguri. În fiecare zi, se luptau să supravieţuiască. Aveau un cuptor mic pe care îl foloseau pentru a face, zilnic, 30 de pâini. Deşi femeile primeau ceva ajutor de la o asociaţie umanitară locală, abia aveau ce mânca. Când conducătorii Bisericii din ţăruşul Sete Lagoas, Brazilia, au aflat despre nevoile acestor femei, au dorit să le ajute.

Au vorbit cu acele femei despre lucrurile de care aveau nevoie. Ele au spus că, dacă ar putea face mai multă pâine, nu numai că s-ar putea hrăni mai bine, dar ar putea şi să vândă câteva pâini pentru a câştiga nişte bani de care aveau atât de mare nevoie.

Conducătorii şi membrii Bisericii au conlucrat cu poliţia militară locală şi cu o şcoală din zonă pentru a îmbunătăţi condiţiile de trai ale acestor femei. Cu ajutorul unei donaţii umanitare a Bisericii şi cu cel al voluntarilor din Biserică şi din cadrul comunităţii, ei au putut să construiască o nouă brutărie – una în care femeile puteau face, zilnic, 300 de pâini.

Datorită câştigurilor avute, femeile de la brutărie au putut să aibă o primă angajată – una dintre femeile de la adăpost.

Lucrarea de bunăstare

Asemenea acelor conducători inspiraţi ai Bisericii de acum zeci de ani care au observat nevoile celor din jurul lor şi nu au refuzat să îi ajute, conducătorii şi membrii Bisericii de astăzi, din întreaga lumea, fac acelaşi lucru în zonele lor, în felul lor.

Când preşedintele Uchtdorf a vorbit membrilor Bisericii despre grija faţă de alţii, dânsul a spus: „Felul Domnului nu înseamnă să stăm pe malul unei ape învolburate şi să aşteptăm ca apa să se scurgă înainte ca noi să trecem. Înseamnă să ne adunăm împreună, să ne suflecăm mânecile, să trecem la treabă şi să construim un pod sau o barcă pentru a traversa dincolo de problemele noastre"[6].

A-i căuta pe cei săraci şi a le sluji celor care suferă reprezintă o parte importantă a faptului de a fi ucenic al lui Hristos. Este lucrarea pe care Isus Hristos Însuşi a făcut-o când slujea celor din timpul Său. „Această lucrare de a asigura strictul necesar în felul Domnului nu este doar un alt articol simplu din catalogul programelor Bisericii", a concluzionat preşedintele Uchtdorf. „Nu poate fi neglijată sau lăsată deoparte. Este un punct central al doctrinei noastre; este esenţa religiei noastre."[7] ■

NOTE

1. Patru dintre aceşti preşedinţi de ţăruş, – Hugh B. Brown, Harold B. Lee, Henry D. Moyle şi Marion G. Romney – aveau să fie chemaţi, ulterior, să slujească în calitate de apostoli şi toţi patru aveau să slujească, mai târziu, în Prima Preşedinţie a Bisericii. Harold B. Lee a devenit al 11-lea preşedinte al Bisericii.
2. În anul 1930, Utah a fost pe locul doi în ceea ce priveşte rata şomajului din Statele Unite. Vezi Garth L. Mangum şi Bruce D. Blumell, *The Mormons' War on Poverty: A History of LDS Welfare 1830–1990* (1993), p. 95.
3. Dieter F. Uchtdorf, „Să asigurăm strictul necesar în felul Domnului", *Ensign* sau *Liahona*, nov. 2011, p. 54.
4. Dieter F. Uchtdorf, „Să asigurăm strictul necesar în felul Domnului", p. 55.
5. Vezi Dieter F. Uchtdorf, „Voi sunteţi mâinile Mele", *Ensign* sau *Liahona*, mai 2010, p. 68.
6. Dieter F. Uchtdorf, „Să asigurăm strictul necesar în felul Domnului", p. 54.
7. Dieter F. Uchtdorf, „Să asigurăm strictul necesar în felul Domnului", p. 55.

Membrii Primei Preşedinţii şi ai Cvorumului celor Doisprezece Apostoli sunt profeţi, văzători şi revelatori ai zilelor noastre şi sunt „martori speciali ai numelui lui Hristos în toată lumea” (D&L 107:23). Astfel, ei au responsabilitatea de a depune mărturie despre caracterul divin al lui Isus Hristos şi despre misiunea Sa de Salvator şi Mântuitor al lumii.

În citatele care urmează, aceşti bărbaţi aleşi şi împuterniciţi îşi împărtăşesc mărturiile despre ispăşirea, învierea şi realitatea vie a Salvatorului.

Martori speciali depun mărturie despre Hristosul cel Viu

Isus este Mântuitorul nostru

„Din toată inima şi cu toată puterea sufletului meu, îmi ridic glasul în mărturie, ca martor special şi declar că Dumnezeu trăieşte. Isus este Fiul Său, Singurul Născut în trup al Tatălui. El este Mântuitorul nostru, El este Mijlocitorul nostru pe lângă Tatăl. El este Cel care a murit pe cruce pentru a ispăşi pentru păcatele noastre. El a devenit primul rod al învierii. Deoarece El a murit, toţi vor trăi din nou. O, ce dulce bucurie aduce această propoziţie: „Trăieşte Mântuitorul meu!" [„Trăieşte-al meu Mântuitor", *Imnuri*, nr. 86]."

Preşedintele Thomas S. Monson, „Trăieşte-al meu Mântuitor!", *Ensign* sau *Liahona*, mai 2007, p. 25).

Sunt un martor

„Sunt un martor al învierii Domnului şi ştiu acest lucru la fel de sigur ca şi cum aş fi fost acolo în acea seară, împreună cu cei doi ucenici, în casa aflată pe drumul spre Emaus. Ştiu că El trăieşte, la fel de sigur cum a ştiut Joseph Smith când I-a văzut pe Tatăl şi pe Fiul în lumina ce-a apărut în acea dimineaţă minunată, într-o dumbravă din Palmyra…

Depun mărturie despre aceasta ca martor al Salvatorului şi Mântuitorului nostru înviat."

Preşedintele Henry B. Eyring, primul consilier în Prima Preşedinţie, „Veniţi la Mine", *Ensign* sau *Liahona*, mai 2013, p. 25.

Ispăşirea şi salvarea

„Dumnezeu Tatăl este autorul Evangheliei, aceasta este o parte esenţială a planului salvării sau planului mântuirii întocmit de Dumnezeu. Este numită Evanghelia lui Isus Hristos pentru că ispăşirea lui Isus Hristos este cea care face posibile mântuirea şi salvarea. Prin ispăşirea Sa, toţi bărbaţii, toate femeile şi toţi copiii sunt necondiţionat mântuiţi de la moartea fizică şi toţi vor fi mântuiţi de păcatele lor dacă acceptă Evanghelia lui Isus Hristos şi se supun ei…

Despre aceasta depun mărturie, cu toată inima şi cu tot sufletul meu."

Preşedintele Dieter F. Uchtdorf, al doilea consilier în Prima Preşedinţie, „Nu avem motive să ne bucurăm?", *Ensign* sau *Liahona*, nov. 2007, p. 19, 21.

LEAD, KINDLY LIGHT, DE SIMON DEWEY © ALTUS FINE ART; FUNDAL DE ERIC JOHNSEN

Isus este Hristosul

„Ştiu că Dumnezeu este Tatăl nostru. El i L-a prezentat pe Fiul Său, Isus Hristos, lui Joseph Smith. Vă declar că eu ştiu că Isus este Hristosul. Ştiu că El trăieşte. S-a născut la jumătatea timpului. A predicat Evanghelia Sa şi a avut parte de încercări. A suferit, a fost răstignit şi a înviat în a treia zi. El, asemenea Tatălui Său, are un trup din carne şi oase. El a înfăptuit ispăşirea Sa. Despre El depun mărturie. Sunt martorul Său."

Preşedintele Boyd K. Packer, preşedintele Cvorumului celor Doisprezece Apostoli, „Cei Doisprezece", *Ensign* sau *Liahona*, mai 2008, p. 87.

O răscumpărare pentru familia umană

„[Isus Hristos] este piesa centrală din planul veşnic al Tatălui, Salvatorul care ne-a fost oferit ca răscumpărare pentru omenire. Dumnezeu L-a trimis pe Fiul Său Preaiubit să învingă căderea lui Adam şi a Evei. El a venit pe pământ ca Salvatorul şi Mântuitorul nostru. El a învins obstacolul morţii fizice pentru noi, renunţând la propria Sa viaţă. Când a murit pe cruce, spiritul Său s-a separat de trup. A treia zi, spiritul şi trupul Său au fost reunite pe vecie, pentru ca niciodată să nu mai fie separate."

Vârstnicul L. Tom Perry, din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli, „Planul salvării", *Ensign* sau *Liahona*, nov. 2006, p. 71.

Actul suprem din istoria umanităţii

„Ispăşirea [Salvatorului] a fost înfăptuită în Ghetsimani, unde sudoarea Lui s-a făcut ca nişte picături mari de sânge (vezi Luca 22:44), şi pe Golgota (sau Căpăţâna), unde trupul Său a fost pus pe cruce la «locul căpăţânii», care simboliza moartea (Marcu 15:22; Matei 27:33; vezi, de asemenea, 3 Nefi 27:14). Ispăşirea infinită avea să-l elibereze pe om de infinitatea morţii (vezi 2 Nefi 9:7). Ispăşirea Salvatorului a făcut ca învierea să devină o realitate şi ca viaţa veşnică să fie o posibilitate pentru toţi. Ispăşirea Sa a devenit actul suprem al întregii istorii a umanităţii."

Vârstnicul Russell M. Nelson, din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli, „The Peace and Joy of Knowing the Savior Lives", *Ensign*, dec. 2011, p. 20; *Liahona*, dec. 2011, p. 22.

O jertfă pentru păcat

„Isus Hristos a îndurat suferinţe de nedescris pentru a Se oferi pe Sine drept jertfă pentru păcatele tuturor oamenilor. Acea jertfă a reprezentat măsura supremă a binelui – Mielul pur, fără cusur – pentru măsura supremă a răului – păcatele întregii lumi…

Acea jertfă – ispăşirea lui Isus Hristos – este punctul central al planului salvării…

Ştiu că Isus Hristos este Singurul Fiu Născut al lui Dumnezeu, Tatăl Veşnic. Ştiu că, datorită sacrificiului Său ispăşitor, noi avem certitudinea nemuririi şi ocazia vieţii veşnice. El este Domnul nostru, Salvatorul nostru şi Mântuitorul nostru."

Vârstnicul Dallin H. Oaks, din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli, „Sacrificiu", *Ensign* sau *Liahona*, mai 2012, p. 19, 22.

Salvatorul Îşi îndrumă Biserica în zilele noastre

„Ispăşirea lui Isus Hristos a fost o parte indispensabilă în planul Tatălui Ceresc pentru misiunea Fiului Său pe pământ şi pentru salvarea noastră. Cât de recunoscători ar trebui să fim că Tatăl nostru Ceresc nu a intervenit, ci mai degrabă Şi-a înfrânt instinctul patern de a-L salva pe Fiul Său Preaiubit! Datorită nepieritoarei Sale iubiri pentru dumneavoastră şi pentru mine, El I-a permis lui Isus să-Şi termine misiunea predestinată, pentru a deveni Mântuitorul nostru…

Isus Hristos, Salvatorul şi Mântuitorul întregii omeniri, nu este mort. El trăieşte – Fiul înviat al lui Dumnezeu trăieşte – aceasta este mărturia mea şi El îndrumă treburile Bisericii Sale în zilele noastre."

Vârstnicul M. Russell Ballard, din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli, „Ispăşirea şi valoarea fiecărui suflet", *Ensign* sau *Liahona*, mai 2004, p. 85, 86.

Speranţa noastră, Mijlocitorul nostru, Mântuitorul nostru

„Siguranţa noastră este în [Tatăl nostru Ceresc] şi în Fiul Său Preaiubit, Isus Hristos. Ştiu că Salvatorul vă iubeşte. El va confirma eforturile dumneavoastră pentru întărirea mărturiei, astfel încât ea să devină o putere desăvârşită a binelui în viaţa dumneavoastră, o putere care vă va susţine de fiecare dată când va fi nevoie şi vă va da pace şi siguranţă în aceste timpuri de nesiguranţă.

Fiind unul dintre apostolii Lui, autorizat să depun mărturie despre El, mărturisesc solemn că ştiu că Salvatorul trăieşte, că El este un personaj înviat şi slăvit al dragostei perfecte. El este speranţa noastră, Mijlocitorul nostru, Mântuitorul nostru."

Vârstnicul Richard G. Scott, din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli, „Puterea unei mărturii ferme", *Ensign*, nov. 2001, p. 89; *Liahona*, ian. 2002, p. 103.

A bea din paharul amar

„În grădina Ghetsimani, Salvatorul şi Mântuitorul nostru nu a dat înapoi de la a bea paharul amar al ispăşirii [vezi D&L 19:16–19]. Şi pe cruce El a suferit din nou pentru a face voinţa Tatălui Său, până când, în cele din urmă, a putut spune: «S-a isprăvit» [Ioan 19:30]. El îndurase până la sfârşit. Ca răspuns la supunerea perfectă a Salvatorului de a sta ferm, Tatăl nostru Ceresc a declarat: «Iată-L pe Fiul Meu Preaiubit, de Care Eu sunt foarte mulţumit, în Care Eu Mi-am slăvit numele» [3 Nefi 11:7]…

Să slăvim numele lui Dumnezeu stând fermi lângă Salvatorul nostru, Isus Hristos. Eu depun mărturia mea specială că El trăieşte."

Vârstnicul Robert D. Hales, din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli, „Staţi în locuri sfinte şi nu vă clintiţi", *Ensign* sau *Liahona*, mai 2013, p. 51.

Singurul Copil perfect al lui Dumnezeu

„Eu ştiu că Dumnezeu este tot timpul, în orice mod şi în toate circumstanţele Tatăl nostru iubitor şi iertător din Cer. Eu ştiu că Isus a fost singurul Său Copil perfect, a cărui viaţă a fost oferită cu dragoste atât prin voinţa Tatălui, cât şi a Fiului pentru mântuirea noastră, a tuturor celor care nu suntem perfecţi. Eu ştiu că El S-a înălţat din acea moarte pentru a trăi din nou şi, pentru că El a făcut acest lucru, îl vom face şi noi, dumneavoastră şi cu mine."

Vârstnicul Jeffrey R. Holland, din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli, „Cred, Doamne!", *Ensign* sau *Liahona*, mai 2013, p. 95.

Ei ştiu că Salvatorul trăieşte

„Îmi declar mărturia despre sacrificiul infinit şi etern al Domnului Isus Hristos şi aprecierea pentru acesta. Eu ştiu că Salvatorul trăieşte. Am simţit atât puterea Sa mântuitoare, cât şi puterea Sa sporită şi depun mărturie că aceste puteri sunt adevărate şi disponibile fiecăruia dintre noi. Într-adevăr «în puterea Domnului» noi putem face şi birui toate lucrurile pe măsură ce mergem înainte în călătoria prin viaţa muritoare."

Vârstnicul David A. Bednar, din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli, „Ispăşirea şi călătoria prin viaţa muritoare", *Ensign*, apr. 2012, p. 47; *Liahona*, apr. 2012, p. 19.

Hristos şi-a îndeplinit misiunea

„[Salvatorul] a luat asupra Sa «povara păcatelor omenirii» şi «ororile pe care Satana… putea să le producă» [James E. Talmage, *Jesus the Christ*, p. 613]. În acest proces, El a îndurat procesul nedrept şi evenimentele groaznice şi tragice care au dus la răstignirea Sa. Punctul culminant al acestora l-a reprezentat învierea triumfătoare a lui Hristos în duminica Paştelui. Hristos Şi-a împlinit misiunea sacră de Salvator şi Mântuitor. Noi vom fi înviaţi din moarte şi spiritele noastre vor fi reunite cu trupurile noastre…

Îmi depun mărturia, în calitate de apostol, că Isus Hristos trăieşte şi este Salvatorul şi Mântuitorul lumii. El ne-a dat calea către adevărata fericire."

Vârstnicul Quentin L. Cook, din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli, „Noi Îl urmăm pe Isus Hristos", *Ensign* sau *Liahona*, mai 2010, p. 83–84, 86.

Salvatorul ne-a mântuit

„Suferinţele Salvatorului în Ghetsimani şi agonia Sa pe cruce ne răscumpără păcatele prin împlinirea cerinţelor dreptăţii. El arată milă şi îi iartă pe cei care se pocăiesc. Ispăşirea împlineşte, de asemenea, ceea ce dreptatea ne datorează nouă, vindecând şi compensând orice suferinţă am îndurat fără să avem vreo vină. «Căci, iată, El suferă durerile tuturor oamenilor, da, durerile fiecărei făpturi vii, atât bărbaţi cât şi femei şi copii, care fac parte din familia lui Adam» (2 Nefi 9:21; vezi, de asemenea, Alma 7:11–12)…

Răscumpărarea supremă este oferită de Isus Hristos şi numai de El. Cu umilinţă şi recunoştinţă, Îl recunosc drept Răscumpărătorul."

Vârstnicul D. Todd Christofferson, din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli, „Răscumpărarea", *Ensign* sau *Liahona*, mai 2013, p. 110, 112.

Învierea şi viaţa

„Mai presus de toate, Îl proclamăm pe Salvatorul şi Mântuitorul nostru, Isus Hristos. Tot ceea ce suntem – tot ceea ce vom fi vreodată – Îi datorăm Lui…

Cuvintele Sale răsună de-a lungul secolelor:

«Eu sunt învierea şi viaţa. Cine crede în Mine, chiar dacă ar fi murit, va trăi.

Şi oricine trăieşte, şi crede în Mine, nu va muri niciodată» (Ioan 11:25–26).

Dragi fraţi şi surori, El trăieşte. El a înviat. El îndrumă lucrarea Sa sfântă pe pământ."

Vârstnicul Neil L. Andersen, din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli, „Veniţi la El", *Ensign* sau *Liahona*, mai 2009, p. 80.

SĂ RĂSPUNDEM LA ÎNTREBĂRI!

Cum arată o persoană înviată?

„După ce am trecut prin această viaţă, vom avea… trupuri glorificate, nesupuse bolii şi suferinţei, restituite în forma cea mai frumoasă posibilă. Nu există ceva mai frumos decât să priveşti un bărbat înviat sau o femeie înviată. Nu-mi pot imagina existenţa a ceva mai grandios ca faptul că un om poate să aibă un trup înviat. Orice sfânt din zilele din urmă… are potenţialul de a se ridica în dimineaţa primei învieri şi de a fi glorificat, exaltat în prezenţa lui Dumnezeu."

Preşedintele Lorenzo Snow (1814–1901), în Conference Report, oct. 1900, p. 4.

ABIDE WITH ME, DE SIMON DEWEY © ALTUS FINE ART

Vârstnicul William R. Walker
din Cei Şaptezeci

Urmaţi PROFETUL

Când îl urmăm pe preşedintele Monson şi încercăm să fim mai asemănători lui, vom reuşi cu siguranţă să fim ucenici mai credincioşi ai Domnului Isus Hristos.

Cu câţiva ani în urmă, chiar înainte de conferinţa generală, preşedintele Thomas S. Monson ne-a învăţat o lecţie minunată. De data aceasta era la adunarea autorităţilor generale, care călătoriseră până în oraşul Salt Lake, Utah, mulţi dintre ei venind din toată lumea, unde slujeau în cadrul preşedinţiilor de zonă. Ne-am adunat pentru a fi instruiţi de Prima Preşedinţie şi de Cvorumul Celor Doisprezece.

Pe măsură ce se apropia ora de începere a adunării, părea că toată lumea era prezentă, cu excepţia preşedintelui Monson. Cu câteva minute înainte ca adunarea să înceapă, am încetat să mai discutăm între noi şi ne-am ocupat locurile ascultând cu reverenţă preludiul muzical, aşteptând ca profetul să vină în orice moment.

Am aşteptat cu răbdare să se facă ora nouă dimineaţa; aceasta a venit şi, apoi, a trecut. Cineva a ieşit pe uşa din spate – în mod evident pentru a vedea dacă era nevoie de ajutor. Când s-a întors în sală, el a spus: „Preşedintele Monson ni se va alătura în curând”.

După 15 minute, preşedintele Monson a intrat în sală. În semn de respect, noi toţi ne-am ridicat când dânsul a intrat. Eram fericiţi să îl vedem şi mulţumiţi că dânsul arăta bine. Nu părea că a existat un motiv anume pentru care să fi întârziat.

Preşedintele s-a dus direct la pupitru şi a spus: „Dragi fraţi, îmi pare rău că am întârziat, dar soţia mea a avut nevoie de mine în această dimineaţă”.

Am fost profund impresionat şi m-am simţit umil şi nu am putut înceta să mă gândesc la cuvintele dânsului.

Aceasta era o întâlnire foarte importantă. Întreaga conducere superioară a Bisericii era adunată, iar preşedintele Monson ne-a dat un exemplu tuturor. Soţia sa a avut nevoie de dânsul, iar dânsul a stat cât timp a fost nevoie pentru a avea grijă de dânsa. A fost o lecţie minunată. Nu îmi amintesc nimic din ceea ce s-a spus în aceea zi, dar îmi amintesc de acea lecţie: „Soţia mea a avut nevoie de mine”.

Urmând exemplul profetului

Aş dori să sugerez cinci moduri în care putem urma exemplul preşedintelui Monson.

1. Putem fi optimişti şi putem fi fericiţi.

În Perla de mare preţ, profetul Joseph Smith se descrie ca având un „caracter vesel” (Joseph Smith – Istorie 1:28). Cuvântul „vesel” îl descrie şi pe preşedintele Monson.

Odată, preşedintele Monson a spus: „Putem alege să avem o atitudine pozitivă. Nu putem direcţiona vântul, dar putem aranja pânzele. Cu alte cuvinte, noi putem alege să fim fericiţi şi optimişti, indiferent de ceea ce ne scoate viaţa în cale”[1].

Într-o zi, aşteptam lângă uşa sălii de consiliu a Primei Preşedinţii. Fusesem invitat acolo pentru a lua parte la o adunare pentru a discuta anumite aspecte legate de temple. Am stat singur, în linişte, în afara sălii. Am crezut că membrii Primei Preşedinţii începuseră deja adunarea şi că eu voi

La fiecare dedicare a unui templu, preşedintele Monson acordă o atenţie deosebită copiilor. Dânsul adoră să îi includă în ceremonia pietrei din capul unghiului.

fi invitat să mă alătur lor în câteva minute.

În timp ce stăteam acolo, am auzit pe cineva venind pe hol fluierând. M-am gândit: „Cineva nu ştie care este protocolul corespunzător. Nu mergi fluierând pe lângă biroul preşedintelui Bisericii".

După o clipă, cel care fluiera a venit de după colţ – era preşedintele Monson. Dânsul era fericit şi avea o atitudine pozitivă. M-a salutat cu căldură şi mi-a spus: „Bănuiesc că vom începe adunarea în câteva minute".

Chiar şi având greutatea întregii Bisericii pe umerii săi, dânsul este un exemplu de om fericit şi are întotdeauna o atitudine pozitivă. Şi noi ar trebui să fim aşa.

2. Putem fi buni şi iubitori faţă de copii.

Isus a vorbit deseori despre copii. Profetul Său, preşedintele Monson, vorbeşte, de asemenea, deseori despre copii. În mod deosebit, cu ocazia dedicării templelor, am văzut cât de mult iubeşte copiii şi, prin exemplul său, ne învaţă cum să ne purtăm cu ei. La fiecare dedicare a unui templu, dânsul acordă o atenţie deosebită copiilor. Dânsul adoră să îi includă în ceremonia pietrei din capul unghiului şi-i invită mereu pe câţiva dintre ei să pună nişte mortar pe piatra din capul unghiului pentru a participa astfel la finalizarea simbolică a templului. Dânsul face ca acest lucru să fie distractiv pentru ei. Dânsul face ca acest lucru să fie memorabil pentru ei. Are întotdeauna un zâmbet mare pentru ei. Îi încurajează şi îi laudă. Este un lucru minunat să vezi aşa ceva.

Modurile sale calde de salut includ, ocazional, pe acela de a bate palma, mişcarea urechilor dânsului, dar şi încurajări de a sluji în misiuni şi de a se căsători în templu.

Cu câţiva ani în urmă, preşedintele Monson a trebuit să dedice Templul Oquirrh Mountain, Utah chiar de ziua sa de naştere. Când a sosit la templu şi s-a apropiat de uşa din faţă a templului, acolo erau adunaţi mai mulţi tineri. În mod evident, ei ştiau că era ziua de naştere a preşedintelui Monson, deoarece au început să îi cânte „La mulţi ani". S-a oprit şi le-a zâmbit larg. Chiar a început să îşi mişte braţele ca şi cum i-ar fi dirijat. La final, ei au adăugat versul „Şi la cât mai mulţi". Mi-a spus: „Aceasta este partea mea preferată".

Copiii şi tinerii din Biserică îl iubesc şi nu se îndoiesc de faptul că şi dânsul îi iubeşte!

3. Putem urma îndemnurile Spiritului.

Preşedintele Monson şi-a afirmat devotamentul faţă de Domnul şi angajamentul dânsului de a urma îndemnurile Spiritului cu ajutorul acestor cuvinte: „Cea mai frumoasă experienţă a vieţii este să simt un îndemn şi să acţionez conform acestuia, pentru ca mai târziu să aflu că acesta a reprezentat împlinirea rugăciunii sau nevoii cuiva. Şi îmi doresc mereu ca Domnul să ştie că, dacă El are nevoie ca cineva să execute o sarcină, Tom Monson va executa acea sarcină pentru El"[2].

Acesta este un model pe care fiecare dintre noi ar trebui să dorească să îl urmeze.

4. Putem îndrăgi templul.

Preşedintele Monson va rămâne în istorie ca unul dintre marii constructori de temple din istoria Bisericii. De când a devenit preşedinte al Bisericii, în luna februarie a anului 2008, dânsul a continuat munca minunată de construire a templelor. În cei şase ani de când este profet, preşedintele Monson a anunţat planurile de construire a 33 de noi temple.

Preşedintele Monson a spus: „Fie ca noi, toţi, să trăim demni, cu mâini curate şi inimi pure, astfel încât templul să poată influenţa vieţile şi familiile noastre"[3].

Apoi, dânsul a făcut următoarea promisiune minunată: „Când îndrăgim templul, atingem templul şi mergem la templu, vieţile noastre vor reflecta credinţa noastră. Când mergem la aceste case sfinte ale lui Dumnezeu, când ne amintim legămintele pe care le facem acolo, *vom putea*

suporta orice încercare şi vom putea învinge fiecare ispită"[4].

Haideţi să urmăm modelul de a îndrăgi templul pe care profetul ni l-a trasat.

5. Putem fi buni, politicoşi şi iubitori faţă de ceilalţi.

Preşedintele Monson este un exemplu minunat de om care îi iubeşte pe ceilalţi. Întreaga sa slujire a fost plină de momente în care a vizitat cămine, şi-a aşezat mâinile pe capetele oamenilor şi a oferit binecuvântări, a dat telefoane neaşteptate pentru a alina şi încuraja, a trimis scrisori de încurajare, laudă şi apreciere, a vizitat spitale şi centre de îngrijire şi a găsit timp să meargă la înmormântări şi priveghiuri, în pofida unui program foarte încărcat.

Exact cum ar face şi Salvatorul, Thomas Monson a umblat din loc în loc, făcând bine (vezi Faptele apostolilor 10:38) şi binecuvântându-i şi iubindu-i pe alţii; acest lucru este scopul vieţii sale.

În anul 2012, preşedintele Monson a dat un exemplu remarcabil de bunătate. Când Templul Brigham City, Utah era pe cale să fie terminat, m-am întâlnit cu Prima Preşedinţie pentru a discuta planurile pentru dedicarea templului. Dat fiind faptul că oraşul Brigham se află la o oră depărtare faţă de nordul oraşului Salt Lake, ar fi fost foarte uşor pentru preşedintele Monson să călătorească acolo pentru dedicarea templului.

În schimb, preşedintele Monson a spus: „Oraşul Brigham este oraşul natal al preşedintelui Boyd K. Packer, acest mare apostol care mi-a fost alături foarte mulţi ani în Cvorumul Celor Doisprezece. Îmi doresc ca dânsul să aibă onoarea şi binecuvântarea de a dedica acest templu din oraşul său natal. Eu voi sta deoparte şi îl voi însărcina pe preşedintele Packer să dedice Templul Brigham City. Îmi doresc să fie o zi specială pentru dânsul".

A fost o zi minunată pentru preşedintele Packer şi pentru sora Packer, care, de asemenea, a crescut în oraşul Brigham. Am fost profund impresionat de gestul nobil şi mărinimos al preşedintelui Monson faţă de un alt apostol. Şi noi putem fi aşa. Putem să împărtăşim, să fim buni şi să ne gândim mai mult la cei din jurul nostru.

Modelul unui profet

Preşedintele Monson ne-a învăţat cum să ne trăim viaţa prin intermediul mesajelor minunate şi inspiratoare ale dânsului, rostite la conferinţa generală. Dânsul ne-a învăţat cum să Îl urmăm pe Isus Hristos prin exemplul său personal remarcabil şi minunat. Într-adevăr, Domnul ne-a dat un model în toate lucrurile şi unul dintre modelele pe care ar trebui să căutăm să îl urmăm este cel al iubitului nostru profet.

Exact cum ar face şi Salvatorul, preşedintele Monson a umblat din loc în loc, făcând bine şi binecuvântându-i şi iubindu-i pe alţii; acest lucru este scopul vieţii sale.

Depun mărturie că există un Dumnezeu în ceruri, care ne cunoaşte şi ne iubeşte. El ne-a dat un profet – pentru a ne îndruma, a ne învăţa şi a ne conduce în aceste zile din urmă. Eu cred că Domnul se aşteaptă ca noi să-l iubim pe profet, să îl susţinem şi să îi urmăm exemplul.

Eu consider că este o mare binecuvântare faptul că trăiesc în aceste zile când Thomas S. Monson este profetul Domnului. Pe măsură ce îl urmăm şi încercăm să fim mai asemănători lui, noi vom reuşi cu siguranţă să fim ucenici mai credincioşi ai Domnului Isus Hristos. ■

Din adunarea de devoţiune organizată de Sistemul Educaţional al Bisericii, care a avut loc la Universitatea Brigham Young – Idaho, în data de 5 mai 2013. Pentru textul integral, accesaţi lds.org/broadcasts.

NOTE

1. „Messages of Inspiration from President Monson", *Church News*, 2 sept. 2012, p. 2.
2. *On the Lord's Errand* (DVD, 2008).
3. Thomas S. Monson, „Binecuvântările templului", *Ensign* sau *Liahona*, oct. 2010, p. 19.
4. Thomas S. Monson, *Be Your Best Self* (1979), p. 56; subliniere adăugată.

Filipine:

TĂRIE SPIRITUALĂ PE INSULELE MĂRII

În scurta perioadă de 53 de ani, Biserica a avut o tărie şi o creştere uimitoare în Filipine, ţara cunoscută ca fiind „Perla Orientului”.

Lui Augusto A. Lim, mesajul care i-a fost prezentat de doi tineri misionari din Statele Unite părea să îi confirme principii pe care le considera deja ca fiind adevărate. Fiind tânăr avocat şi creştin, Augusto a observat că doctrinele precum cea a revelaţiei continue erau „lucruri în care [a crezut] chiar şi atunci când [a fost] la liceu şi la facultate”[1].

După câteva luni, Augusto a fost de acord să participe la adunările de duminica şi a acceptat provocarea de a citi Cartea lui Mormon şi de a se ruga în legătură cu aceasta. „Am început să citesc Cartea lui Mormon în mod serios, cu acea atitudine pe care Moroni ne-a sfătuit să o avem. Când am făcut acest lucru având dorinţa de a şti dacă este adevărată – după câteva rânduri – am început să dobândesc o mărturie”[2], îşi aminteşte el.

În luna octombrie a anului 1964, Augusto Lim a fost botezat şi a devenit un pionier al Bisericii lui Isus Hristos a Sfinţilor din Zilele din Urmă din Filipine, iar soţia şi restul familiei s-au alăturat şi ei la scurt timp. Astăzi, după decenii de slujire în Biserică făcută cu credinţă – care, în anul 1992, a inclus şi chemarea de a sluji în calitate de autoritate generală, primul filipinez care a slujit într-o astfel de poziţie – fratele Lim întruchipează credinţa şi devotamentul sutelor de mii de sfinţi din zilele din urmă care trăiesc în „Perla Orientului”.

O ţară roditoare

Cu aproximativ 550 de ani înainte de naşterea lui Isus Hristos, Domnul i-a promis profetului Nefi din Cartea lui Mormon următorul lucru: „Eu Îmi aduc aminte de cei care sunt pe insulele mării” şi „fac să ajungă cuvântul Meu până la copiii oamenilor, da, chiar până la toate naţiunile pământului” (2 Nefi 29:7). Multora dintre cei care au citit aceste cuvinte speciale, le vine în minte un grup de „[insule ale] mării”: insulele Filipine.

Cu o populaţie care se apropie de 100 de milioane, Republica Filipine este un mare arhipelag format din aproximativ 7.100 de insule situate pe coasta de sud-est a Asiei. Este o ţară tropicală frumoasă, locuită de oameni prietenoşi, plini de viaţă şi umili. Totuşi, ţara este expusă cutremurelor, taifunurilor, erupţiilor vulcanice, tsunamiurilor şi altor dezastre naturale şi are parte de o serie de probleme socio-economice. Sărăcia la scară largă este o provocare permanentă şi filipinezii au îndurat perioade de instabilitate politică şi de criză economică.

Dar, pentru cei care cunosc căile Domnului, Filipine este un pământ roditor unde pot fi plantate seminţele Evangheliei. În afară de limba tagalog şi de alte limbi native, mulţi filipinezi vorbesc limba engleză, care este, de asemenea, limbă naţională. Ca urmare a perioadei lungi de stăpânire spaniole, peste 90% din populaţie este creştină; restul de 10% este, în mare parte, musulmană.

Prima încercare de a întemeia Biserica în Filipine a fost făcută în anul 1898, în timpul războiului dintre SUA şi Spania, de către Willard Call şi George Seaman, militari sfinţi din zilele din urmă din Utah, care au fost puşi deoparte ca misionari înainte de plecare. Când s-a ivit ocazia, ei au predicat Evanghelia, dar nimeni nu a fost botezat.

FOTOGRAFIE CU O BARCĂ © GETTY IMAGES; FOTOGRAFIE CU O FAMILIE AFLATĂ LA TEMPLUL MANILA, FILIPINE, FĂCUTĂ DE DANILO SOLETA.

Acţionând conform principiilor Evangheliei, tinerii adulţi din Filipine au succes şi devin conducători puternici în Biserica Domnului.

În timpul celui de-al Doilea Război Mondial, câţiva sfinţi din zilele din urmă au ajuns pe insule împreună cu forţele aliate. În 1944 şi 1945, grupuri militare au ţinut adunări ale Bisericii în multe locuri şi numeroase persoane din cadrul armatei, sfinţi din zilele din urmă, se aflau în Filipine şi după încheierea războiului. Printre ei, se aflau Maxine Tate şi recent convertitul Jerome Horowitz. Amândoi i-au vorbit Anicetei Fajardo despre Evanghelie. Când ajuta la reconstruirea casei Anicetei, aflată într-o zonă bombardată a Manilei, fratele Horowitz le-a împărtăşit Anicetei şi fiicei acesteia, Ruth, religia lui recent găsită.

Aniceta a dobândit o mărturie şi a dorit să fie botezată, dar Biserica nu permitea botezarea filipinezilor la acea vreme, deoarece nu existau pe insule unităţi permanente ale Bisericii. Vârstnicul Harold B. Lee (1899–1973), din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli, a aflat de dorinţa Anicetei şi, în calitate de preşedinte al Comitetului general al soldaţilor, a aprobat botezul Anicetei. În anul 1946, în dimineaţa zilei de Paşte, Aniceta Fajardo a fost botezată de soldatul Loren Ferre şi este astăzi recunoscută ca fiind prima filipineză care a devenit membră a Bisericii lui Isus Hristos a Sfinţilor din Zilele din Urmă.

Începutul muncii misionare

După război, au fost organizate grupuri ale Bisericii la două baze militare ale Statelor Unite – Baza aeriană Clark şi Baza navală Subic Bay – în timp ce soldaţii sfinţi din zilele din urmă aşteptau cu nerăbdare ca prezenţa Bisericii să devină mai oficială în Filipine. În data de 21 august 1955, preşedintele Joseph Fielding Smith (1876–1972) a dedicat Filipine pentru predicarea Evangheliei. Totuşi, restricţiile de ordin legal au întârziat sosirea misionarilor până în anul 1961.

În anul 1960, vârstnicul Gordon B. Hinckley (1910–2008), care slujea la acea vreme ca asistent al Cvorumului celor Doisprezece Apostoli, s-a aflat în Filipine timp de câteva zile: „Mi-am exprimat opinia că munca misionară va fi… la fel de plină de succes precum a fost în multe alte locuri din lume”[3]. Anul următor, după multe pregătiri şi multe documente completate de membri, precum Maxine Tate Grimm şi Robert S. Taylor, preşedintele Misiunii Southern Far East, dar şi de unii prieteni din afara Bisericii, vârstnicul Hinckley s-a întors pe insule pentru a rededica Filipine pentru începerea muncii misionare.

În data de 28 aprilie 1961, la marginea oraşului Manila, vârstnicul Hinckley s-a întâlnit cu un mic grup de soldaţi, rezidenţi americani, şi cu un membru filipinez – David Lagman – şi a rostit o rugăciune specială „pentru ca multe mii de persoane să primească acest mesaj şi, astfel, să fie binecuvântaţi”[4]. Aceste cuvinte, rostite de un slujitor adevărat al Domnului, au devenit în scurt timp profetice.

Primii patru misionari – Raymond L. Goodson, Harry J. Murray, Kent C. Lowe şi Nester O. Ledesma – au ajuns în Manila câteva săptămâni mai târziu. „Filipinezii au acceptat Evanghelia foarte repede”, a consemnat vârstnicul Lowe. „Când capul familiei decidea să se alăture Bisericii, în multe cazuri întreaga familie se alătura Bisericii.”[5]

Biserica progresează

Munca a progresat ajungând la faza în care Misiunea Filipine a fost organizată, în anul 1967. Până la sfârşitul acelui an, misiunea avea 3.193 de membri, dintre care 631 fuseseră convertiţi în acel an. Până în anul 1973, Biserica din Filipine crescuse şi avea aproape 13.000 de membri. În data de 20 mai 1973, a fost creat ţăruşul Manila, Filipine, preşedintele fiind Augusto A. Lim. În anul 1974, misiunea a fost împărţită în două, creându-se Misiunea Manila, Filipine şi Misiunea Cebu, Filipine.

În luna august a anului 1975, preşedintele Spencer W.

Kimball (1895 – 1985) a venit în Manila pentru a prezida asupra primei conferinţe de zonă din Filipine. Luna august a fost una furtunoasă, făcând călătoritul şi mai dificil pentru cei care veneau din afara Manilei. Un autobuz plin cu sfinţi din oraşul Laoag era să nu ajungă, dar sfinţii şi-au scos vehiculul dintr-o baltă de noroi şi l-au implorat pe şofer să nu se întoarcă. Un alt grup de sfinţi a înfruntat curajos marea învolburată timp de trei zile, deoarece tot ce contează, aşa cum o soră a afirmat, este să vezi şi să asculţi un profet în viaţă al lui Dumnezeu.

În anul 1980, preşedintele Kimball a vizitat din nou Filipine pentru a prezida asupra unei alte conferinţe de zonă şi a avut o scurtă întrevedere cu preşedintele din Filipine, Ferdinand Marcos. În cele din urmă, această întâlnire a pregătit calea Bisericii pentru a deschide în Filipine, în anul 1983, un centru de pregătire a misionarilor şi pentru a dedica Templul Manila, Filipine, un an mai târziu. În anul 1987, a fost întemeiată zona Filipine/Micronezia, având sediul în Manila.

În anul 1987, selecţiuni din Cartea lui Mormon au fost traduse în limba tagalog. Acum, există traduceri ale Cărţii lui Mormon în mai multe limbi din Filipine, inclusiv în cebuană.

Binecuvântările templului

În luna decembrie a anului 1980, preşedintele Spencer W. Kimball l-a trimis pe directorul departamentului de proprietăţi al Bisericii în Manila pentru a găsi un loc corespunzător pentru un templu. După ce a avut în vedere câteva locuri, directorul a cerut permisiunea de a cumpăra un teren de 3.5 acri (1.4 ha) în oraşul Quezon. Locul, situat lângă valea Marikina, este în mare parte accesibil multor membri ai Bisericii. Permisiunea a fost acordată şi proprietatea a fost cumpărată în luna ianuarie a anului 1981. La cererea Bisericii, numele străzii a fost schimbat în Temple Drive (Strada Templului).

În data de 25 august 1982, la ceremonia de efectuare a primelor săpături, în pofida ameninţării unui taifun, aproximativ 2.000 de membri ai Bisericii s-au adunat din toate părţile insulelor, călătorind cu vaporul, trenul şi autobuzul. Construcţia templului a început la scurt timp şi acesta a fost gata pentru a fi dedicat în luna august a anului 1984.

Aproape 27.000 de membri şi de persoane care nu sunt membre au vizitat templul înainte de a fi dedicat. Ei au venit în pofida celor două taifunuri – care au avut loc la 48 de ore distanţă – care au trecut prin Filipine cu doar câteva zile înainte. Sfinţi din provincii îndepărtate au ajuns cu greu, dar extrem de entuziaşti. În multe situaţii, ei au fost forţaţi să călătorească spre Manila pe rute ocolitoare, deoarece drumurile au fost inundate şi podurile avariate de râurile care au ieşit din matcă.

Frumuseţea templului i-a impresionat pe vizitatori, printre care se aflau şi mulţi filipinezi importanţi. Scriitorul Celso Carunungan a vorbit despre „un sentiment de sfinţenie, de parcă atunci când intri, urmează să-ţi întâlneşti Creatorul". Colonelul Bienvenido Castillo, capelanul şef al Jandarmeriei filipineze, a spus că templul este „un loc în care te poţi gândi la lucruri cereşti, deoarece te afli într-un astfel de mediu". Două călugăriţe au simţit că templul „este într-adevăr o casă a Domnului". Eva Estrada-Kalaw, membră a parlamentului filipinez, le-a spus ghizilor: „Mi-aş dori să construiţi mai multe temple aici"[6].

Preşedintele Hinckley, care slujea atunci în calitate de al doilea consilier în Prima Preşedinţie, a condus ceremonia

CRONOLOGIE

1898: Doi soldaţi SZU predică Evanghelia în Filipine în timpul războiului dintre SUA şi Spania.

1944 – 1945: Mai mulţi soldaţi SZU predică în timpul celui de-al Doilea Război Mondial.

1946: Aniceta Fajardo devine prima filipineză botezată şi confirmată ca membră a Bisericii.

1955: Preşedintele Joseph Fielding Smith dedică Filipine pentru predicarea Evangheliei.

FOTOGRAFIE CU SOLDAŢI, DE ISTOCKPHOTO/THINKSTOCK

de aşezare a pietrei din capul unghiului, în ziua de marţi, 25 septembrie 1984. Au urmat nouă sesiuni de dedicare care s-au ţinut în camera celestială. Aproximativ 6.500 de sfinţi din 16 ţăruşi şi 22 de districte din Zona Pacific au participat la diferitele sesiuni.

Imediat ce ultima sesiune de dedicare s-a încheiat, Paulo V. Malit jr. şi Edna A. Yasona au devenit primul cuplu care s-a căsătorit în Templul Manila, Filipine, în data de 27 septembrie 1984. Primul preşedinte al acelui templu, W. Garth Andrus, a oficiat căsătoria.

astfel încât ei şi copiii lor să poată fi pecetluiţi ca familie eternă. După ce şi-au vândut locuinţa şi aproape toată avuţia, ei au reuşit să adune exact suma necesară pentru a plăti călătoria cu barca până la Manila pentru cei nouă membri ai familiei lor. Leonides era îngrijorată, deoarece nu mai aveau o casă unde să se întoarcă. Dar Bernardo a asigurat-o că Domnul urma să aibă grijă de ei. Ei au fost pecetluiţi ca familie pentru timp şi pentru toată eternitatea în anul 1985. A meritat fiecare sacrificiu pe care l-au făcut, căci în templu ei au simţit o bucurie incomparabilă

1961: Filipine este deschisă oficial pentru munca misionară; sosesc primii patru misionari.

1967: Este organizată Misiunea Filipine.

1973: Este creat ţăruşul Manila, Filipine.

1974: Misiunea Filipine este împărţită în două, creându-se Misiunea Manila, Filipine şi Misiunea Cebu, Filipine.

1975: Are loc prima conferinţă de zonă, la Manila.

1983: Este deschis un centru de pregătire a misionarilor în Manila.

Zeci de membri ai Bisericii au stat la rând pentru a-şi primi înzestrările, începând chiar cu lucrătorii din templu care se ocupă de rânduieli. Munca în templu a continuat şi pe timpul nopţii până a doua zi.

Membrii au simţit o dorinţă mărită de a intra în templu. Cei care locuiau departe de Manila au trebuit să sacrifice multe pentru a călători distanţa mare cu barca sau autobuzul. Dar ei tot au venit şi au adus cu ei poveşti de credinţă şi determinare.

Pentru Bernardo şi Leonides Obedoza din oraşul General Santos, să ajungă la templul din îndepărtatul oraş Manila părea ceva imposibil. Dar, precum negustorul care s-a dus şi a vândut tot ce avea pentru a cumpăra un mărgăritar de mare preţ (vezi Matei 13:45–46), membrii acestui cuplu au decis să-şi vândă casa pentru a plăti călătoria,

O adunare a Societăţii de Alinare despre nevoia de a fi pregătit pentru situaţii de urgenţă oferă informaţii valoroase surorilor care trăiesc într-o ţară expusă dezastrelor naturale.

– mărgăritarul lor cel mai de preţ. Şi, pentru a confirma cuvintele lui Bernardo, Domnul a avut grijă de ei. Când s-au întors din Manila, cunoştinţe amabile le-au oferit un loc unde să stea. Copiii şi-au terminat studiile şi, în cele din urmă, familia şi-a cumpărat propria locuinţă într-o zonă nouă.

În data de 18 aprilie 2006, Prima Preşedinţie a anunţat construirea Templului Cebu, Filipine. Când au auzit această veste, mulţi membri ai Bisericii au vărsat lacrimi de bucurie. „Suntem binecuvântaţi pentru că Domnul a ales oraşul Cebu să fie locul unde se construieşte următorul templu”, a spus Cesar Perez jr., directorul Institutului de Religie din oraşul Cebu.

FOTOGRAFIA CU CENTRUL DE PREGĂTIRE A MISIONARILOR DIN FILIPINE; COPIEREA INTERZISĂ

CREŞTEREA NUMĂRULUI DE MEMBRI AI BISERICII ÎN FILIPINE

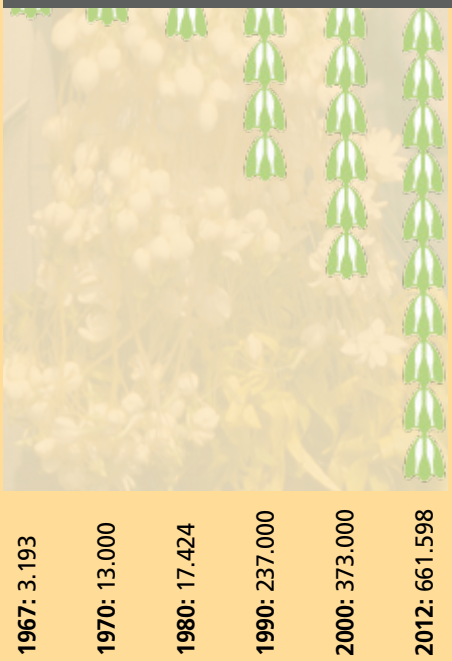

Numărul total de membri ai Bisericii: 675.166*

Episcopii şi ramuri: 1.134

Misiuni: 17

Temple: 2 (altul se află în construcţie)

Centre pentru istoria familiei: 167

** În septembrie 2013*

1984: Este dedicat Templul Manila, Filipine.

1987: Este întemeiată Zona Filipine/Micronezia, cu sediul la Manila.

1987: Sunt traduse selecţiuni din Cartea lui Mormon în limba tagalog.

2010: Este dedicat Templul Cebu, Filipine.

La câteva luni după dedicarea Templului Cebu, Filipine, sfinţii din zilele din urmă filipinezi au avut din nou un motiv pentru a se bucura. În data de 2 octombrie 2010, în cadrul cuvântării de deschidere a Conferinţei Generale, preşedintele Thomas S. Monson a anunţat construirea Templului Urdaneta, Filipine, în Pangasinan.

Lucrurile cele mai bune urmează să se întâmple

Biserica lui Isus Hristos a Sfinţilor din Zilele din Urmă din Filipine este relativ tânără comparativ cu prezenţa acesteia în alte ţări, dar destinul ei în această ţară insulară este unul glorios. Creşterea Bisericii a fost miraculoasă şi lucrurile cele mai bune urmează să se întâmple. Vârstnicul Michael John U. Teh, din Cei Şaptezeci, al doilea filipinez chemat să slujească în calitate de autoritate generală, a spus: „Noi [sfinţii din zilele din urmă filipinezi] trebuie să ne pregătim spiritual acum mai mult ca niciodată, deoarece lucrarea va continua cu sau fără ajutorul nostru”[7].

Într-adevăr, pe măsură ce secolul XXI înaintează, Biserica restaurată va continua să crească şi va deveni mai mare şi mai influentă pe măsură ce tot mai mulţi filipinezi îi acceptă mesajul şi devin o binecuvântare pentru aceşti oameni aleşi ai insulelor mării. Pentru vârstnicul Teh şi sfinţii filipinezi, „[marile] făgăduinţe [ale Domnului] către cei care sunt pe insulele mării” (2 Nefi 10:21) sunt acum în curs de îndeplinire. ■

NOTE

1. Augusto A. Lim, în R. Lanier Britsch, „«Faithful, Good, Virtuous, True»: Pioneers in the Philippines”, *Ensign*, aug. 1997, p. 60; *Liahona*, febr. 1998, p. 44.
2. Augusto Lim, în Gelene Tobias, „Augusto Lim: The Man of Many Firsts”, countrywebsites.lds.org/ph/index.php/dateline-philippines/jubilee-2011.
3. Vezi Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith: The Biography of Gordon B. Hinckley* (1996), p. 213–215.
4. Gordon B. Hinckley, „Commencement of Missionary Work in the Philippines”, *Tambuli*, apr. 1991, p. 18.
5. Interviu luat lui Kent Clyde Lowe de James Neil Clark, 3 sept. 2007.
6. Francis M. Orquiola, „Temple Dedication Rewards Faith of Filipino Saints”, *Ensign*, nov. 1984, p. 107.
7. Michael John U. Teh, „Scriptures and Spiritual Preparation” [Mesaje ale preşedinţiei zonei, mai 2011]; lds.org.ph/index.php/literature.

Să folosim PLANUL SALVĂRII *pentru a răspunde la întrebări*

LaRene Porter Gaunt
Revistele Bisericii

Trăim într-o perioadă interesantă. Evanghelia restaurată a lui Isus Hristos iese „din obscuritate” (D&L 1:30). Prin urmare, mulţi dintre copiii Tatălui nostru Ceresc de alte religii aud despre „mormoni”. Unii dintre ei aud lucruri care li se par bizare şi confuze. Alţii aud lucruri care li se par familiare şi în care găsesc alinare. S-ar putea ca persoane din ambele grupuri să vină la noi pentru a căuta răspunsuri la întrebările lor. Multe răspunsuri se găsesc în planul salvării, care se mai numeşte „marele plan al fericirii” (Alma 42:8).

Întrebările adresate cel mai frecvent sunt: „De unde am venit?”, „De ce sunt aici?” şi „Unde voi merge după această viaţă?”. La toate aceste întrebări se poate răspunde cu ajutorul adevărurilor care se găsesc în planul salvării. În acest articol, sunt prezentate câteva răspunsuri pe care scripturile şi profetul nostru, preşedintele Thomas S. Monson, le-au dat la aceste întrebări.

Credinţă în Isus Hristos
Pocăinţă

ILUSTRAŢII DE ROBERT ADAMSON

De unde am venit?

Suntem fiinţe eterne. Am locuit cu Dumnezeu înainte de această viaţă în calitate de copii de spirit ai Săi. „Apostolul Pavel [ne-a învăţat] că «suntem de neam din Dumnezeu» [Faptele apostolilor 17:29]", a spus preşedintele Monson. „Deoarece ştim că trupurile noastre fizice sunt vlăstarele părinţilor noştri muritori, trebuie să cercetăm semnificaţia afirmaţiei lui Pavel. Domnul a declarat că «spiritul şi trupul sunt sufletul omului» [D&L 88:15]. Prin urmare, spiritul este acela care este vlăstarul lui Dumnezeu. Autorul epistolei către evrei face referire la El ca fiind «[Tatăl] duhurilor» [Evrei 12:9]."[1]

De ce sunt aici?

Referitor la viaţa noastră pe pământ, preşedintele Monson a spus: „Cât de recunoscători ar trebui să fim că un Creator Înţelept a creat pământul şi ne-a trimis aici, trecând printr-un văl al uitării cu privire la existenţa noastră anterioară, pentru a putea avea parte de un timp de încercare, de o ocazie de a fi testaţi, cu scopul de a deveni demni de tot ceea ce Dumnezeu doreşte să ne ofere!

Desigur, cel mai important scop al existenţei noastre pe pământ este de a dobândi un trup din carne şi oase. Ni s-a dat, de asemenea, darul libertăţii de a alege. În foarte multe aspecte, avem privilegiul de a alege singuri. Aici învăţăm pe propria noastră piele. Discernem între bine şi rău. Facem diferenţa între dulce şi amar. Descoperim că există consecinţe asociate faptelor noastre."[2]

Unde voi merge după această viaţă?

Moartea vine la toţi membrii familiei umane. Dar, „dacă omul odată mort ar putea să mai învieze"? (Iov 14:14). „Noi ştim că moartea nu reprezintă sfârşitul", a spus preşedintele Monson. Acest adevăr a fost propovăduit de profeţii în viaţă de-a lungul timpului. Se găseşte, de asemenea, în scripturile noastre sfinte. În Cartea lui Mormon, putem citi următoarele cuvinte care aduc alinare:

Atunci când noi sau alţii avem întrebări cu privire la Evanghelia lui Isus Hristos, ştim unde să găsim răspunsuri?

DE UNDE POT ÎNVĂŢA MAI MULTE DESPRE PLANUL SALVĂRII?

1. Planul salvării este predat în modul cel mai clar în Cartea lui Mormon, în Doctrină şi legăminte şi Perla de mare preţ.
2. Cuvintele profeţilor în viaţă se găsesc la conference.lds.org. Puteţi căuta termeni precum planul salvării, planul fericirii, ispăşire, exaltare, dreptate şi milă, pocăinţă şi înviere.
3. Vezi „Lecţia 2: Planul salvării" în capitolul 3 din *Predicaţi Evanghelia Mea: un ghid pentru slujirea misionară*.

«Acum, în legătură cu starea sufletului dintre moarte şi înviere – Iată, mi-a fost făcut mie cunoscut de către un înger cum că spiritele tuturor oamenilor, imediat ce părăsesc acest trup muritor, da, spiritele tuturor oamenilor, fie că ei sunt buni sau răi, sunt luate acasă la acel Dumnezeu care le-a dat lor viaţă.

Şi apoi se va întâmpla că spiritele celor care sunt drepţi sunt primite într-o stare de fericire, care este numită paradis, o stare de odihnă, o stare de pace în care se vor odihni de toate necazurile lor şi de toate grijile şi întristările» [Alma 40:11–12]"[3].

După ce înviem, vom merge în împărăţia celestială având gloria asemănătoare soarelui, împărăţia terestrială, având gloria asemănătoare lunii, împărăţia telestială, având gloria asemănătoare stelelor sau în întunericul de afară. (vezi D&L 76).

Există într-adevăr un Dumnezeu? Este Satana real?

Tatăl Ceresc, Isus Hristos şi Satana au făcut parte din marele consiliu din cer care a avut loc înainte ca noi să ne naştem. Ca parte a planului salvării, Tatăl Ceresc a cerut Unuia să meargă pe pământ şi să ispăşească pentru păcatele noastre. El a spus: „Pe cine să trimit? Şi Unul [Isus Hristos], care era la fel ca Fiul Omului, a răspuns: Aici sunt, trimite-Mă pe Mine. Şi altul [Satana] a răspuns şi a spus: Aici sunt, trimite-mă pe mine. Şi Domnul a spus: Îl voi trimite pe primul.

Şi al doilea [Satana] s-a supărat şi nu şi-a păstrat prima lui stare; şi, în acea zi, mulţi l-au urmat" (Avraam 3:27–28; vezi, de asemenea, D&L 29:36–37; Moise 4:1–4).

Avem noi puterea de a rezista ispitelor lui Satana?

O treime dintre spirite, cele care, în urma consiliului din cer, au ales să-l urmeze pe Satana, a fost alungată împreună cu el. Aceştia şi Satana rămân spirite fără trupuri fizice. Profetul Joseph Smith ne-a învăţat: „Toate fiinţele care au trupuri deţin puterea asupra celor care nu au"[4]. Aşadar, Satana ne poate ispiti, dar noi deţinem puterea de a rezista.

ÎNVIERE

JUDECATĂ

De ce uneori mi se pare că Tatăl Ceresc nu răspunde la rugăciunile mele?

„Rugăciunea este actul prin care voinţa Tatălui şi voinţa copilului sunt puse de acord. Scopul rugăciunii nu este de a schimba voinţa lui Dumnezeu" (Bible Dictionary, „Prayer"). Rugăciunea este un instrument care ne ajută să hotărâm dacă vom folosi libertatea noastră de a alege pentru a ne alinia voinţa cu voinţa lui Dumnezeu (vezi Avraam 3:25). Tatăl Ceresc răspunde întotdeauna la rugăciunile noastre, însă acele răspunsuri vin sub forma de da, nu sau nu încă. Timpul stabilit de Domnul este important.

De ce am parte de încercări dacă mă străduiesc să trăiesc o viaţă neprihănită?

Încercările fac parte din planul salvării. Ele ne fac mai puternici, ne cizelează şi ne purifică dacă ne bazăm pe Isus Hristos şi pe Evanghelia Lui. Tatăl Ceresc ne sprijină în timpul încercărilor noastre. Încercările noastre „[ne] vor da experienţă şi vor fi pentru binele [nostru]" (D&L 122:7).

Cum pot şti ce este bine şi ce este rău?

Toţi copiii lui Dumnezeu se nasc cu lumina lui Hristos, care ne ajută „să [putem] deosebi binele de rău" (Moroni 7:16). Pe lângă aceasta, Duhul Sfânt ne poate depune mărturie despre adevăr în mintea şi în inima noastră, dându-ne sentimente de pace şi căldură (vezi D&L 8:2–3).

Pot fi iertat chiar dacă am comis păcate grave?

Dumnezeu a ştiut că noi toţi vom păcătui în timp ce învăţăm să alegem între bine şi rău.[5] Totuşi, toate păcatele sunt însoţite de pedepse. Dreptatea cere ca pedeapsa să fie aplicată. În mila Sa, Tatăl Ceresc I-a dat voie lui Isus Hristos să înfăptuiască ispăşirea şi să împlinească cerinţele dreptăţii pentru noi toţi (vezi Alma 42). Cu alte cuvinte, suferinţele lui Hristos în Ghetsimani şi moartea Sa pe Golgota au plătit preţul pentru toate păcatele noastre dacă obţinem acces la ispăşirea lui Hristos pocăindu-ne şi primind rânduielile Evangheliei. Păcatele noastre vor fi iertate (vezi D&L 1:31–32). ■

NOTE

1. Thomas S. Monson, „Cursa vieţii", *Ensign* sau *Liahona*, mai 2012, p. 91; vezi, de asemenea, Avraam 3:22–26.
2. Thomas S. Monson, „Cursa vieţii", p. 91–92; vezi, de asemenea, Alma 34:32–34.
3. Thomas S. Monson, „Cursa vieţii", p. 93; vezi, de asemenea, Doctrină şi legăminte 76:59–111.
4. *Învăţături ale preşedinţilor Bisericii: Joseph Smith* (2007), p. 222.
5. Copiii mici nu pot păcătui „până când ei nu încep să devină răspunzători" (vezi D&L 29:46–47).

DE UNDE AU ŞTIUT?

Preşedintele Dieter F. Uchtdorf, al doilea consilier în Prima Preşedinţie, a rostit în faţa surorilor de la Societatea de Alinare, în cadrul Adunării Generale a Societăţii de Alinare din 2011, un mesaj care m-a emoţionat şi m-a făcut să simt pace. El a vorbit despre o micuţă floare de nu-mă-uita şi modul în care cele cinci petale ale ei reprezintă cinci lucruri de care trebuie să ne amintim întotdeauna.[1]

După adunare, fiica mea, Alyssa, mi-a vorbit despre prietena ei Jessie, care are o firmă mică de catering. Conducătoarele Societăţii de Alinare la nivel de ţăruş au rugat-o pe Jessie să facă un desert pentru a fi servit după adunarea generală a Societăţii de Alinare. Jessie i-a spus lui Alyssa că a ştiut imediat ce avea să facă – 250 de prăjituri. Alyssa s-a oferit să transporte prăjiturile la centrul de ţăruş.

În ziua adunării, când Alyssa a mers să-şi ofere ajutorul, a găsit-o pe Jessie aproape în lacrimi. Prăjiturile erau gata, dar Jessie îi trimisese o fotografie cu acestea unei rude care a spus că nu erau suficient de sofisticate pentru adunare.

Jessie a început să se îndoiască de treaba pe care o făcuse. Ajunsese la concluzia că respectivele conducătoare ale Societăţii de alinare la nivel de ţăruş s-ar aştepta la ceva mai elaborat decât simplele ei prăjituri. Încerca frenetic să găsească o modalitate de a redecora prăjiturile, însă nu avea timp suficient. Împreună cu Alyssa, a luat prăjiturile aşa cum erau, Jessie simţind că le dezamăgise pe surori – până când preşedintele Uchtdorf a vorbit.

Pe măsură ce vorbea despre micuţa floare de nu-mă-uita, pe ecran, a apărut o imagine a unei floricele albastre. Era o floare simplă, dar atât de frumoasă cu petalele ei delicate. Mesajul preşedintelui Uchtdorf a ajuns la inima tuturor, rugându-ne să nu ne lăsăm atât de distraşi de marile grădini exotice din jurul nostru încât să uităm adevărurile simple, dar importante predicate de dânsul.

După rugăciunea de încheiere, surorile au mers spre sala de spectacole. Când Alyssa şi Jessie au intrat, le-au găsit pe toate surorile în jurul mesei pe care se afla desertul întrebând: „De unde au ştiut?”.

Fiecare prăjitură era acoperită cu glazură albă, simplă şi era decorată cu o floare de nu-mă-uita cu cinci petale simplă, frumoasă, delicată. ■

Gale Ashcroft, Arizona, SUA

Prăjiturile erau gata, dar Jessie îi trimisese o fotografie cu acestea unei rude care a spus că nu erau suficient de sofisticate pentru adunare.

NOTE

1. Vezi Dieter F. Uchtdorf, „Nu mă uita”, *Ensign* sau *Liahona*, nov. 2011, p. 120.

ILUSTRAŢII DE BRAD CLARK

PROMISIUNEA MI-A DAT SPERANŢĂ

Curând după ce soţul meu şi cu mine ne-am căsătorit, am fost binecuvântaţi cu un fiu. Când i-am văzut zâmbetul şi m-am uitat în ochii lui, m-am simţit profund îndatorată Tatălui Ceresc. Fiul nostru mi se părea perfect. Soţul meu şi cu mine i-am mulţumit Domnului pentru darul Lui cel preţios.

În 19 februarie 2009, mi-am făcut bagajele, pregătindu-mă să mă întorc la facultate pentru a încheia ultimul an. Soţul meu şi cu mine nu ştiam că, a doua zi, fiul nostru iubit avea să se îmbolnăvească grav şi să părăsească această viaţă muritoare.

Pentru mine, a fost o experienţă greu de suportat. Membrii episcopiei noastre au venit la noi acasă pentru a ne consola folosind scripturile şi imnuri şi rugându-se împreună cu noi. Am apreciat condoleanţele lor pline de compasiune, dar durerea pentru pierderea fiului meu a persistat. Ori de câte ori mă gândeam la el, mi se umpleau ochii de lacrimi.

După patru zile de la moartea lui, am fost inspirată să studiez *Învăţături ale preşedinţilor Bisericii: Joseph Smith*. În timp ce ţineam cartea, mi-a căzut din mână deschisă la capitolul „Cuvinte de încurajare şi consolare la momentul morţii". Am început să citesc şi am fost profund impresionată de pierderile tragice pe care le-au suferit Joseph şi Emma la începutul căsniciei lor. Când am ajuns să citesc un extras dintr-o cuvântare pe care a ţinut-o profetul la înmormântarea unei fetiţe de doi ani, m-am simţit ca şi cum mi-ar fi fost turnată apă rece pe cap, alinându-mi gândurile pline de durere.

L-am chemat pe soţul meu. Am citit împreună: „Am… adresat întrebarea: De ce copilaşii, copiii inocenţi sunt luaţi de lângă noi… Domnul îi ia pe mulţi, chiar în pruncie, ca ei să scape de… tristeţile şi relele acestei lumi în care trăim; ei au fost prea puri, prea dragi, pentru a trăi pe pământ; de aceea, dacă privim aşa cum trebuie, în loc să jelim, avem motiv să ne bucurăm, pentru că ei au fost eliberaţi de rău iar noi îi vom avea din nou, în curând".

Profetul a adăugat: „O întrebare ar putea fi adresată – «Mamele îşi vor avea copiii în veşnicie?» Da! Da! Mamelor, vă veţi avea copiii; căci ei vor avea viaţă veşnică, deoarece datoria lor este plătită"[1].

De când am citit aceste cuvinte frumoase, rugăciunile noastre în familie au fost pline de recunoştinţă pentru promisiunea că, prin ispăşirea lui Isus Hristos, vom fi împreună cu fiul nostru din nou.

Astăzi, avem trei copii minunaţi, fraţii fiului nostru care a plecat dintre noi. Îi învăţăm Evanghelia adevărată şi nepieritoare, care îi va conduce înapoi la Tatăl lor Ceresc şi la Salvatorul lor, Isus Hristos.

Ştiu că mesajul profetului Joseph Smith cu privire la viaţa de după moarte este adevărat. Voi fi mereu recunoscătoare pentru speranţa, pacea, bucuria şi fericirea pe care o aduce familiei noastre – de ambele părţi ale vălului. ■

Juliana Fayehun, Lagos, Nigeria

NOTE

1. *Învăţături ale preşedinţilor Bisericii: Joseph Smith* (2007), p. 185, 186.

În timp ce ţineam cartea, mi-a căzut din mână deschisă la capitolul „Cuvinte de încurajare şi consolare la momentul morţii".

AM AVUT DESTUL PENTRU A ÎMPĂRŢI

Mereu m-am gândit că a fi pregătit pentru situaţii de urgenţă înseamnă a avea grijă de mine şi de familia mea. Dar, în anul 1992, într-o dimineaţă de duminică, în sudul Floridei, am învăţat să privesc pregătirea dintr-un alt unghi. Uraganul Andrew, unul dintre cele mai distrugătoare şi costisitoare uragane care a lovit Statele Unite, a tulburat o vară frumoasă din Miami, Florida.

Locuiam temporar singur într-un apartament aproape de plajă, participam la un program de instruire de trei luni pentru slujba mea. Când am primit avertismentul referitor la uragan şi am aflat că trebuia să evacuăm ansamblul de apartamente în care locuiam, un asociat a rezervat camere la un hotel din regiunea continentală pentru toţi colegii şi pentru mine. Mi-am acoperit ferestrele cu scânduri şi mi-am împachetat lucrurile.

În aşteptarea unei vizite de o săptămână pe care soţia şi copiii mei aveau să mi-o facă, cumpărasem în avans destulă mâncare şi apă pentru familia mea compusă din şase persoane. Mă simţeam bine ştiind că exista un loc sigur în care puteam să merg şi că aveam mâncare suficientă pentru câteva săptămâni pe care puteam să o iau cu mine.

În timp ce mă pregăteam să plec la ora 10:30 dimineaţa, am avut un sentiment bun – totul era în regulă. Am îngenunchiat, mulţumindu-I Tatălui Ceresc pentru binecuvântările pe care mi le dăduse şi rugându-L să mă ajute în timpul furtunii care se apropia. Spre sfârşitul rugăciunii, Spiritul m-a îndemnat să spun: „Dacă există vreo persoană care va avea nevoie de ajutor, te rog să mă ajuţi să o găsesc”.

După câteva minute, o văduvă de vreo 80 de ani a bătut la uşa mea. „Îmi cer scuze”, mi-a spus. „Am greşit camera. Îl caut pe un prieten de-al meu.”

Era foarte agitată. Când am întrebat-o dacă o puteam ajuta cu ceva, a devenit temătoare şi a spus că nu ştia ce să facă şi încotro să meargă. Am întrebat-o unde locuia şi am mers împreună la apartamentul ei, am evaluat situaţia şi i-am spus care erau opţiunile ei.

I-am spus că firma la care lucram s-ar putea să mai aibă loc într-una din camerele de hotel şi am invitat-o să stea cu grupul nostru. A răsuflat uşurată. Am împachetat şi am securizat repede apartamentul şi lucrurile ei şi am rugat un coleg să-i ducă maşina la hotel.

Când mă pregăteam să plec, alte două văduve mi-au cerut ajutorul. Le-am ajutat să se liniştească pentru a se putea gândi limpede şi a-şi da seama unde să găsească adăpost. Când i-am luat unui coleg bagajul, o altă văduvă în vârstă mi-a cerut ajutorul. I-am pus lucrurile fragile în locuri sigure şi am ajutat-o să se pregătească să plece.

Între timp, alţi colegi de serviciu au invitat doi studenţi care locuiau pe o insulă să stea cu membrii grupului nostru la hotelul de pe continent. Singurele alimente pe care le aveau erau nişte biscuiti săraţi şi mai puţin de un litru de apă minerală. Din fericire, eu aveam destul pentru a împărţi nu numai cu ei, ci, de asemenea, cu toată lumea.

Ce binecuvântare a fost să fiu pregătit şi îndrumat de Domnul. Acest lucru mi-a permis să-i liniştesc pe alţii în timpul unei situaţii alarmante şi să fiu aproape tot timpul la dispoziţia altora fără să-mi fac griji pentru mine însumi. Am dobândit o mai mare apreciere pentru sfatul conducătorilor preoţiei de a fi pregătiţi. ■

Brent Fisher, California, SUA

Când am întrebat-o dacă o puteam ajuta cu ceva, a devenit temătoare şi a spus că nu ştia ce să facă şi încotro să meargă.

AŞTEPTÂND RĂSĂRITUL

Camera a fost cuprinsă de întuneric în timp ce stăteam în pat ascultând cum respira soţul meu, încercând să-mi dau seama dacă dormea. Trecuseră doar două zile de când fiica noastră în vârstă de 12 ani murise în urma unui accident traumatizant, neprevăzut. Mi-am închis ochii din nou, dar nu am putut să adorm. Îmi era foarte dor de fiica mea şi doream s-o am alături. Cunoaşterea planului salvării nu a reuşit să-mi aline durerea cauzată de dorul pe care-l simţeam.

Spre dimineaţă, am simţit o dorinţă bruscă, profundă. Soarele urma să răsară şi am văzut, în mintea mea, cerul de o lumină calmă, rozalie. Fiicei noastre îi plăcea culoarea roz. Un răsărit roz era exact lucrul de care aveam nevoie pentru a mă simţi din nou aproape de ea.

„Să mergem să privim răsăritul", i-am şoptit soţului meu somnoros.

Am ieşit în stradă, ne-am îndreptat privirile spre est şi am aşteptat… şi am aşteptat. Deşi cerul s-a deschis la culoare, soarele nu şi-a făcut apariţia printre norii aflaţi mai jos.

Mi-am aşezat capul pe umărul soţului meu şi am oftat, încercând să arăt că nu conta. Dar îmi doream mai mult. Aveam nevoie de mai mult. Cu siguranţă Tatăl Ceresc putea să-mi îndeplinească această dorinţă după ce ne-a luat-o pe scumpa noastră fiică acasă la El.

Când soţul meu s-a întors să meargă înăuntru, în casă, uitându-se în spate spre vest, a spus: „Priveşte!".

M-am întors. În spatele nostru, erau nori de o culoare roz deschis delicată, înconjuraţi de o lumină aurie. Mi s-a tăiat răsuflarea şi am început să plâng. Era mai frumos decât mi-am putut imagina. Am simţit că primisem o îmbrăţişare de la fiica noastră. Am ştiut că Tatăl Ceresc îmi cunoştea inima îndurerată şi îmi trimitea o promisiune plină de speranţă pentru viitor – o suavă aducere-aminte cu privire la veşnicia familiilor şi la frumoasele momente care aveau să urmeze.

M-am gândit adeseori la acel moment frumos şi la perspectiva nouă pe care mi-a oferit-o. Cine caută răsăritul în vest? Şi totuşi, acolo se găsea miracolul meu. Câte binecuvântări şi miracole am ratat pentru că au venit din direcţii neaşteptate? De câte ori mă concentrez pe ceea ce cred că ar trebui să fie şi pierd din vedere ceea ce este?

Ne-am rugat neobosiţi pentru un miracol care ne-a fost refuzat dar, când am privit lucrurile din noua mea perspectivă, am văzut miracolul celor patru vieţi care au devenit mai bune datorită donaţiilor de organe ale fiicei noastre, miracolul dragostei familiei şi al unităţii episcopiei şi miracolul slujirii. Am simţit tristeţe profundă, dar am simţit şi speranţă puternică prin fiecare răsărit rozaliu, fiecare asfinţit roz şi fiecare floare roz pe care am întâlnit-o în drumul meu.

Acum, când soarele răsare, privesc spre est şi, apoi, mă întorc spre vest. Zâmbesc când îmi dau seama că putem întotdeauna să găsim miracole şi binecuvântări – şi că, dacă îi permitem, soarele va răsări mereu deasupra tristeţilor noastre. ■

Julia Wagner, Ohio, SUA

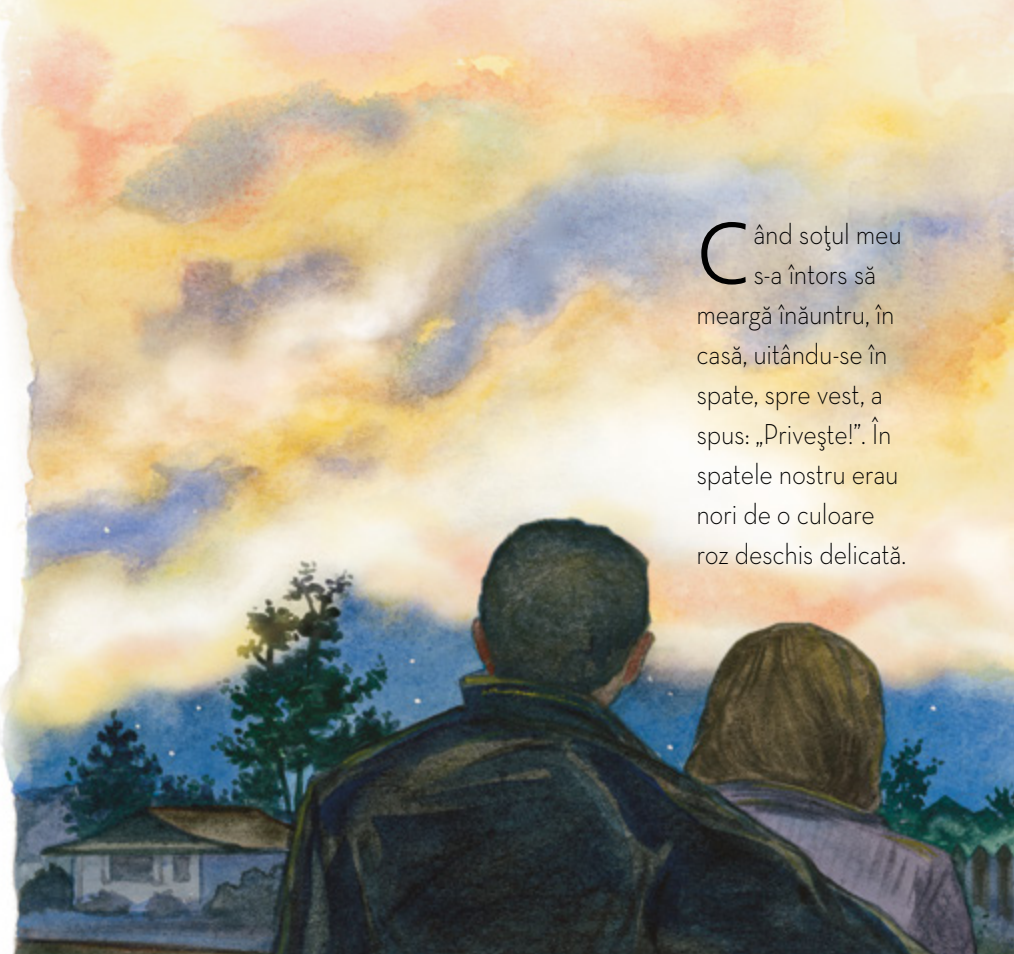

Când soţul meu s-a întors să meargă înăuntru, în casă, uitându-se în spate, spre vest, a spus: „Priveşte!". În spatele nostru erau nori de o culoare roz deschis delicată.

În ce fel faptul de a da dovadă de modestie în modul de a vorbi, de a ne comporta şi de a ne îmbrăca ne ajută să radiem lumină şi să-L slăvim pe Dumnezeu?

Dacă aveţi ochiul îndreptat numai către slava Mea

Katherine Nelson şi Heidi McConkie

În consiliul din cer din viaţa premuritoare, când Isus Hristos s-a oferit să fie Salvatorul nostru, El i-a spus Tatălui: „Facă-se voinţa Ta şi slava să fie a Ta în veci" (Moise 4:2).

Domnul a stabilit exemplul de a-L preaslăvi pe Tatăl. În timpul slujirii Sale muritoare, Salvatorul nu a atras niciodată atenţia asupra Sa, ci asupra celor care L-au urmat, propovăduind: „Cine crede în Mine, nu crede în Mine, ci în Cel ce M-a trimis pe Mine" (Ioan 12:44). Salvatorul ne-a învăţat despre importanţa de a fi modest prin atitudinea, înfăţişarea, vorbele şi faptele Sale.

În eforturile lor de a-L urma pe Salvator, tinerii adulţi citaţi în acest articol reflectă modestia prin felul în care se poartă şi arată şi împărtăşesc felul în care angajamentul lor de a-L preaslăvi pe Dumnezeu le-a modelat caracterul şi le-a îndrumat faptele.

Preaslăviţi-L pe Dumnezeu şi radiaţi lumină

Recunoaştem mai bine felul în care, prin modestie, Îl preaslăvim pe Dumnezeu, atunci când înţelegem ce înseamnă, cu adevărat, modestia. În *Fideli credinţei* ni se explică: „Modestia este o atitudine de smerenie şi decenţă în îmbrăcăminte, înfăţişare, limbaj şi comportament. Dacă sunteţi modest, nu atrageţi atenţia asupra dumneavoastră. În schimb, căutaţi să «proslăviţi dar pe Dumnezeu în trupul şi în duhul vostru» (1 Corinteni 6:20)"[1].

Pe măsură ce învăţăm să dăm dovadă de modestie precum a făcut Salvatorul, invităm Spiritul în vieţile noastre, împlinind promisiunea „dacă aveţi ochiul îndreptat numai către slava [lui Dumnezeu], trupurile voastre se vor umple în întregime cu lumină" (D&L 88:67). Când citiţi cum percep alţi tineri adulţi modestia, vă puteţi gândi la moduri în care puteţi deveni mai spirituali prin a îmbunătăţi angajamentul vostru din inimă şi expresia exterioară a modestiei.

Fiţi modeşti în limbaj şi în comportament

„Cuvintele şi faptele dumneavoastră pot avea o influenţă mare asupra dumneavoastră şi a altora. Exprimaţi-vă printr-un limbaj curat, pozitiv şi înălţător şi prin fapte care aduc fericire celor din jurul dumneavoastră. Eforturile dumneavoastră de a fi modeşti în cuvinte şi fapte conduc la o îndrumare şi alinare mai mare de la Duhul Sfânt"[2].

Dar'ja Sergeevna Shvydko din Volgograd, Rusia, explică faptul că dăm dovadă de modestie în limbaj când îi tratăm pe alţii cu respect şi când vorbim cu „glas blând şi ne exprimăm gândurile în mod calm, fără să înjurăm sau să folosim cuvinte nepotrivite". Limbajul modest nu conţine bârfă, tachinare, batjocură şi sarcasm. Nu înjoseşte şi nu ridică în slăvi; pur şi simplu, dă dovadă de bunătate faţă

TINERI ADULȚI

de toţi copiii Tatălui Ceresc şi recunoaşte divinitatea din ei.

Limbajul pe care-l folosim trebuie, de asemenea, să arate respect faţă de Dumnezeire: „Evitaţi limbajul murdar şi folosirea numelui Domnului într-un mod neglijent, lipsit de respect, care este atât de obişnuit în lume… Natura necuviincioasă a unui asemenea limbaj… diminuează capacitatea dumneavoastră de a primi îndrumări de la Duhul Sfânt”[3].

„Modestia este o atitudine de smerenie şi decenţă în îmbrăcăminte, înfăţişare, limbaj şi comportament. Dacă sunteţi modest, nu atrageţi atenţia asupra dumneavoastră.”

La fel cum limbajul lipsit de modestie precum bârfa şi batjocura poate strica relaţiile, limbajul modest aprofundează angajamentul pe care îl avem faţă de Dumnezeu şi, după cum explică Kelly Prue din Utah, S.U.A. „ne măreşte capacitatea de a clădi relaţii bune cu ceilalţi. Limbajul nostru modest scoate ce e mai bun în ceilalţi.”

Modestia în limbaj şi modestia în comportament merg mână în mână. „Este important să fii modest în limbaj şi în comportament deoarece acest lucru arată cine eşti şi care este valoarea ta”, spune Mike Olsen din Utah. Oamenii îşi dau seama când vorbele şi faptele nu coincid. Limbajul nostru prin care îi înălţăm pe alţii şi-L preaslăvim pe Dumnezeu trebuie să fie însoţit de fapte pline de modestie. Prin fapte de slujire şi bunătate, demonstrăm că angajamentul nostru de a-i înălţa pe alţii şi de a-L cinsti pe Dumnezeu nu este exprimat numai prin cuvinte. Modul în care exemplificăm faptul că suntem ucenici prin vorbele şi faptele noastre îi poate influenţa pe alţii în bine.

„Apreciez foarte mult modestia în comportament şi în limbaj”, spune Carrie Carlson din Colorado, SUA. „Este atât de plăcut să vezi că cineva este umil şi nu face lucruri pentru a primi atenţie. Cei care vorbesc cu modestie devin vase puternice pentru Domnul.”

Fiţi modeşti în limbaj şi în înfăţişare

„Modestia [în felul de a ne îmbrăca] scoate ce este mai bun din noi, ajutându-ne să ne concentrăm pe lucrurile spirituale în loc să ne concentrăm pe omul firesc”, spune Paul Cave din Utah. Îmbrăcându-ne modest, îi încurajăm pe alţii să ne cunoască şi să ne aprecieze ţinând cont de personalitatea şi caracterul nostru, şi nu de aspectul nostru fizic.

Felul în care ne îmbrăcăm nu numai că transmite altora mesaje despre modul în care trebuie să ne trateze, ci afectează, de asemenea, părerea noastră despre noi înşine. „Evanghelia ne învaţă că trupul nostru este un dar de la Dumnezeu”, spune Luis Da Cruz Junior din Brazilia. „Trupurile noastre ne ajută să progresăm şi să devenim asemenea Tatălui nostru. De aceea, este important să ne îmbrăcăm modest. În acest mod, Îi arătăm lui Dumnezeu şi altora că respectăm acest dar şi alte daruri pe care le-am primit.”[4]

Carrie explică: „Îmbrăcămintea lipsită de modestie înfăţişează trupul ca pe un obiect fizic detaşat de spiritul care are personalitate şi caracter. Faptul de a fi modestă, deşi m-a costat, uneori, mai mulţi bani şi, cu siguranţă, mai mult timp, m-a ajutat să învăţ că trupul meu este vasul în care locuieşte un spirit preţios, care are potenţial divin şi destin divin, născut şi crescut de Părinţi Cereşti. Merită mai multă grijă şi respect decât îi acordă lumea”.

Fideli credinţei ne învaţă: „Pe lângă îmbrăcămintea care lasă trupul descoperit, trebuie să evitaţi extremele în îmbrăcăminte, înfăţişare şi coafură. În îmbrăcăminte, înfăţişare şi purtare, fiţi întotdeauna curaţi, niciodată neglijenţi sau având o ţinută nepotrivită”[5]. Noi ne prezentăm, comunicăm respectul pe care îl avem pentru Dumnezeu, pentru noi înşine şi pentru ceilalţi prin felul în care ne îmbrăcăm.

Luaţi-vă angajamentul de a fi consecvenţi

Pe măsură ce încercăm să respectăm standardele modestiei, ne arătăm angajamentul de a fi consecvenţi, fiind supuşi poruncilor Domnului în toate împrejurările, nu doar atunci când ne convine.

Adevăratul angajament îşi are rădăcinile întotdeauna în principiile Evangheliei. Anthony Roberts, din Utah, explică: „Modestia este o stare de spirit, o dorinţă de a înţelege, în fiecare zi, Evanghelia şi planul salvării”. Pe măsură ce

ne cufundăm în Evanghelie, convertirea noastră devine mai profundă şi dorinţa noastră de a trăi potrivit principiilor Evangheliei este mai mare.

Înţelegeţi natura voastră divină

Faptul de a exersa, în mod consecvent, modestia ne ajută să înţelegem şi să apreciem dreptul nostru din naştere şi cunoaşterea naturii noastre divine ne poate inspira să fim mai modeşti.

Raffaella Ferrini, din Florenţa, Italia, explică: „Modestia îmi binecuvântează viaţa deoarece mă ajută să simt că sunt o fiică deosebită a Tatălui Meu Ceresc şi acea cunoaştere mă face să vreau să fiu modestă”.

Faptul de a permite lumii să definească cine suntem dăunează respectului de sine pe care îl avem. Julianna Auna, din Utah, descrie experienţa ei: „Înainte de a dobândi o mărturie despre principiul modestiei, mă aflam într-un loc în care nu exista fericire şi unde mă simţeam nesigură din punct de vedere spiritual. Faptul de a permite lumii să definească cine sunt, pentru mine, a fost deprimant şi periculos deoarece obsesia lumii faţă de lucrurile temporale, materiale este dură şi neobosită. De îndată ce am luat hotărârea de a nu asculta ceea ce spune lumea şi de a permite, în schimb, relaţiei mele cu Dumnezeu să definească cine sunt, viaţa a devenit mai uşoară, m-am simţit mai liberă şi mai fericită”. Când căutăm aprobare din partea Tatălui Ceresc şi nu din partea lumii, vom găsi mai multă bucurie în viaţă şi o mai mare motivaţie de a fi modeşti.

Trăiţi o viaţă modestă

„Noi dăm dovadă de modestie în tot ceea ce facem: în vorbire, în înfăţişarea noastră exterioară, în comportamentul nostru şi chiar în locurile pe care le vizităm”, spune Galina Viktorovna Savchuk din Novosibirsk, Rusia. Traiul modest are mare legătură cu angajamentul nostru faţă de Evanghelie şi relaţia noastră cu Dumnezeu.

Adevărata modestie este o combinaţie între comportament şi atitudine. Când lucrăm pentru a ne îmbunătăţi fie comportamentul, fie modul de a gândi, un lucru ne va ajuta să-l îmbunătăţim pe celălalt. A fi modeşti în comportamentul şi în înfăţişarea noastră fără să dezvoltăm un angajament care să dureze întreaga viaţă ne împiedică să primim toate binecuvântările care rezultă dintr-o viaţă trăită în modestie. Şi a ne considera persoane modeste fără a arăta acest lucru prin faptele noastre este autoamăgire.[6]

În contextul modestiei, a spune că ochii ne sunt îndreptaţi către slava lui Dumnezeu înseamnă că ne-am luat angajamentul, atât în inimă, cât şi în înfăţişare, să fim modeşti. La fel cum ochiul trebuie îndreptat către Dumnezeu, înfăţişarea noastră exterioară şi faptele noastre trebuie să fie în acord cu principiile modestiei. Însă numai faptul de a ne îndrepta ochiul către Dumnezeu nu înseamnă că este îndreptat numai către slava Sa; trebuie să fie concentrat asupra Lui. În acelaşi fel, îmbrăcămintea modestă şi aspectul îngrijit trebuie să fie însoţite de o viziune a principiilor eterne.

Pe măsură ce ne îndreptăm ochii către Dumnezeu, vom reuşi să ne concentrăm viziunea mai uşor asupra Lui. În acelaşi mod, pe măsură ce ne concentrăm viziunea asupra lui Dumnezeu, ochii noştri vor fi atraşi în mod firesc către El.

Pe măsură ce ne străduim să trăim modest, vom simţi tot mai mult influenţa Spiritului în viaţa noastră. Vârstnicul Robert D. Hales, din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli, ne-a învăţat: „A fi modest este un lucru fundamental pentru a fi demn de Spirit. A fi modest înseamnă a fi umil şi a fi umil invită Spiritul să fie cu noi”[7]. Când Spiritul ne îndrumă gândurile şi faptele, ochii noştri vor fi îndreptaţi numai către slava lui Dumnezeu şi noi vom fi plini de lumină. ■

Katherine Nelson locuieşte în Utah, SUA.
Heidi McConkie locuieşte în Delaware, SUA.

NOTE

1. *Fideli credinţei: referinţe pentru Evanghelie* (2004), p. 110.
2. *Fideli credinţei,* p. 111.
3. *Fideli credinţei,* p. 111.
4. Vezi *Fideli credinţei*, p. 111.
5. *Fideli credinţei,* p. 111.
6. Vezi Lynn G. Robbins, „Ce fel de bărbaţi şi femei trebuie să fiţi?”. *Liahona*, mai 2011, p. 103.
7. Robert D. Hales, „Modesty: Reverence for the Lord”, *Liahona*, aug. 2008, p. 18.

Finlanda

Convertire şi sacrificiu în

Cum este să fii un tânăr adult credincios în Finlanda? Un tânăr îşi împărtăşeşte cultura şi credinţa.

Melissa Zenteno

La câţiva kilometri de coasta oraşului Helsinki, Finlanda, se află fortăreaţa Suomenlinna, construită în secolul al XVIII-lea pentru a apăra împotriva invadatorilor. Întinzându-se de-a lungul a şase insule, această cetate reprezintă hotărârea neclintită a poporului finlandez.

Dar membrii Bisericii vizitează o altă clădire când călătoresc în capitala lor. Templul Helsinki, Finlanda, este simbolul fizic al convertirii lor şi al protecţiei pe care o primesc trăind potrivit Evangheliei.

Pentru Niilo Kervinen, un tânăr adult de 24 de ani din Rovaniemi, Finlanda, călătoria de 10 ore cu trenul la Helsinki este un preţ mic pe care îl plăteşte pentru a primi binecuvântările slujirii în templu.

Înainte ca templul Helsinki, Finlanda, să fie dedicat în octombrie 2006, Niilo şi alţi membri din episcopia sa trebuiau să meargă la templul Stockholm, Suedia, sau la templul Copenhaga, Danemarca. „Călătoream, de obicei, timp de o săptămână în timpul vacanţei de vară", îşi aminteşte el. Călătoria cu autobuzul şi dormitul în corturi în timpul acelor călătorii sunt unele dintre cele mai frumoase amintiri din viaţa sa.

Totuşi, faptul de a avea un templu în ţara lui natală este o binecuvântare minunată. „Când au anunţat că avea să fie un templu în Helsinki, am fost atât de fericit", spune Niilo. „Încă aud rugăciunea de dedicare în inima mea de fiecare dată când intru în templu."

Această dragoste pe care Niilo o simte pentru templu îl deosebeşte de prietenii lui. „Finlandezii muncesc din greu şi le place să fie activi, dar nu acordă prea mult timp lucrurilor spirituale în viaţa lor", explică el. Niilo spune, de asemenea, că a fost întotdeauna binecuvântat cu prieteni buni şi că, pe măsură ce creştea, diferenţa dintre modul în care trăiau prietenii lui şi modul în care el fusese învăţat să trăiască a devenit tot mai evidentă. Această diferenţă l-a făcut pe Niilo să dorească să obţină o mărturie proprie când a avut 17 ani. „A trebuit să iau o decizie cu privire la poziţia şi la identitatea mea", a spus el. „Fiind binecuvântat de Domnul şi îndrumat de familie şi de prieteni buni, am dobândit o mărturie mai puternică despre Biserică."

Vorbind despre convertire, vârstnicul David A. Bednar, din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli, a spus: „Vă promit că, pe măsură ce ajungem la cunoaşterea adevărului şi suntem convertiţi la Domnul, vom rămâne fermi şi nestrămutaţi şi niciodată nu ne vom rătăci"[1]. Deşi pentru a călători la Helsinki este nevoie de timp şi de bani, Niilo este hotărât să fie un ucenic al lui Hristos. Şi pentru Niilo, acesta nu este deloc un sacrificiu. ■

NOTE

1. David A. Bednar, „Convertiţi la Domnul", *Liahona*, nov. 2012, p. 109.

FOTOGRAFII DE KUKKA FRISTROM

MAI MULTE INFORMAŢII DESPRE NIILO

Ce mănâncă de obicei finlandezii?
Unele dintre mâncărurile mele preferate sunt supa de somon şi carnea de ren cu piure de cartofi. Mâncăm, de asemenea, multă pâine de secară.

Ce faceţi pentru a vă distra?
Îmi place să mă dau cu snowboard-ul, să mă uit la filme sau să mă bucur de o plimbare în aer liber. Am slujit în misiune în Japonia, deci studiez japoneza când pot.

Ce fac tinerii finlandezi când ies la întâlnire?
Nu avem o cultură cu privire la ieşitul în oraş. De obicei, băieţii invită fetele în oraş numai atunci când gradul de interes pentru ele este mare. Aici, ieşitul în oraş nu este un mod de a cunoaşte persoane noi. Sunt tineri adulţi credincioşi aici, chiar dacă nu sunt prea mulţi membri. Uneori, membrii tineri călătoresc distanţe mari pentru a ieşi la o întâlnire cu o persoană pe care au cunoscut-o la un bal al tinerilor adulţi.

BISERICA ÎN FINLANDA

4.715 membri
15 episcopii
15 ramuri
2 ţăruşi
1 misiune
1 templu, dedicat în 22 octombrie 2006

FINLANDA ÎN CIFRE

5.250.000 de locuitori (potrivit recensământului din ianuarie 2012)
187.888 lacuri
179.584 insule
2,2 milioane saune

INFORMAŢII

Capitala: Helsinki
Limba: finlandeză (suomi)

BĂRBAŢI ŞI FEMEI ÎN LUCRAREA DOMNULUI

În măreţul plan al Tatălui nostru Ceresc, prin care li se conferă bărbaţilor puterea preoţiei, bărbaţii şi femeile au roluri diferite, dar preţuite în mod egal.

Vârstnicul M. Russell Ballard
din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli

Eu consider că există unele adevăruri, pe care atât femeile, cât şi bărbaţii trebuie să le înţeleagă, despre rolul esenţial pe care îl au femeile în clădirea şi întărirea împărăţiei lui Dumnezeu pe pământ. În atât de multe aspecte, femeile sunt inima Bisericii. Aşa încât, cu ajutorul Domnului, aş dori să aduc un omagiu femeilor şi tinerelor fete credincioase din Biserică. Dragi surori, oriunde vă aflaţi în lume, doresc să vă încredinţez de marea afecţiune şi încredere pe care le au faţă de dumneavoastră Prima Preşedinţie şi Cei Doisprezece Apostoli.

Permiteţi-mi să vă readuc aminte care este rostul nostru aici, pe pământ.

Noi suntem fii şi fiice de spirit iubiţi ai Tatălui nostru Ceresc. Noi am trăit alături de El în sferele premuritoare. Pentru a îndeplini misiunea de a „[realiza] nemurirea şi viaţa veşnică a omului” (Moise 1:39), Tatăl Ceresc a creat un plan menit să-i ajute pe copiii Săi să-şi atingă potenţialul suprem. Planul Tatălui nostru a cerut ca omul să cadă şi să fie separat de El pentru o vreme, născându-se în viaţa muritoare, dobândind un trup şi intrând într-o perioadă de testare şi încercare. Planul Său a inclus un Salvator care să mântuiască omenirea de la cădere. Ispăşirea Domnului nostru Isus Hristos asigură calea de întoarcere în prezenţa lui Dumnezeu prin intermediul rânduielilor Evangheliei şi al legămintelor sacre. Pentru că aveam să trăim într-un mediu în care există moarte, plin de pericole şi de confuzie, Tatăl Ceresc şi Fiul Său au ştiut că urma să avem nevoie de accesul la o putere mai mare decât a noastră. Ei au ştiut că urma să avem nevoie de accesul la puterea Lor. Evanghelia şi doctrina lui Hristos dau tuturor acelora care le acceptă puterea de a dobândi viaţa veşnică şi puterea de a găsi bucurie în călătoria prin această viaţă.

Există persoane care pun sub semnul întrebării locul femeilor în planul lui Dumnezeu şi în Biserică. Am fost intervievat de multe ori de mass-media naţionale şi internaţionale şi vă pot spune că cei mai mulţi dintre jurnaliştii cu care am discutat aveau idei preconcepute despre acest subiect. De-a lungul anilor, mulţi au adresat întrebări care implicau faptul că femeile ar fi cetăţene de mâna a doua în Biserică. Nimic nu ar putea fi mai departe de adevăr.

Permiteţi-mi să vă propun cinci aspecte cheie cu privire la acest subiect important la care să meditaţi.

1. Dumnezeu are un plan prin care ne ajută să dobândim viaţa veşnică

Tatăl nostru Ceresc a creat atât femeile, cât şi bărbaţii, care sunt fiicele şi fiii Săi de spirit. Aceasta înseamnă că genul, calitatea de femeie sau de bărbat, este veşnic. El are un plan menit să-i ajute pe toţi cei care aleg să-I urmeze pe El şi pe Fiul Său, Isus Hristos, să-şi împlinească destinul de moştenitori ai vieţii veşnice.

Dacă exaltarea noastră este planul şi scopul Lor principal şi dacă Ei sunt atotştiutori şi perfecţi, aşa cum ştim că sunt, atunci Ei înţeleg cel mai bine cum să ne pregătească, să ne înveţe şi să ne conducă astfel încât să avem cea mai mare şansă să devenim demni de exaltare.

Cei mai mulţi avem membri ai familiei sau prieteni care se confruntă cu diferite probleme sociale. Discuţiile despre aceste probleme nu ne ajută să ajungem la o rezolvare şi, de fapt, pot crea dispute. Există întrebări despre poziţia Bisericii faţă de problemele sensibile cărora este greu să le găseşti o soluţie care să mulţumească pe toată lumea. Totuşi, când Îl căutăm pe Domnul în rugăciune referitor la sentimentele pe care să le avem şi la ce să facem în acele situaţii, simţim că apare întrebarea: „Crezi în Isus Hristos şi Îi urmezi pe El şi pe Tatăl?”. Cred că aproape toţi membrii Bisericii se vor întreba la un moment dat dacă vor putea face tot ce li se cere să facă. Dacă noi credem cu adevărat în Domnul, vom simţi asigurarea: „Cred în Isus Hristos şi doresc să fac orice spune El că trebuie să fac”. Astfel, mergem mai departe. Cât sunt de puternice cuvintele „eu cred în Isus Hristos”!

Mărturiile noastre, liniştea noastră sufletească şi bunăstarea noastră încep cu dorinţa de a crede că Tatăl nostru din Cer ştie cel mai bine.

2. Biserica este guvernată prin cheile preoţiei

Biserica lui Isus Hristos a Sfinţilor din Zilele din Urmă este Biserica Domnului şi Biserica Sa este guvernată de şi prin autoritatea preoţiei şi cheile preoţiei. „Cheile preoţiei reprezintă autoritatea pe care Dumnezeu a dat-o

conducătorilor preoţiei pentru a îndruma, controla şi guverna folosirea preoţiei Sale pe pământ."[1]

Aceia care deţin cheile preoţiei – fie că este un diacon care deţine cheile pentru cvorumul său, fie un episcop care deţine cheile pentru episcopia sa, ori preşedintele Bisericii care deţine toate cheile preoţiei – fac, cu adevărat, posibil ca toţi cei care slujesc cu credinţă sub îndrumarea lor să exercite autoritatea preoţiei şi să aibă acces la puterea preoţiei.

Toţi bărbaţii şi toate femeile slujesc sub îndrumarea acelora care deţin chei. Acesta este felul în care Domnul guvernează Biserica Sa.

Permiteţi-mi să repet ceva ce am spus în cadrul Conferinţei Generale din aprilie 2013: „În măreţul plan al Tatălui nostru Ceresc prin care li se conferă bărbaţilor puterea preoţiei, bărbaţii au responsabilitatea unică de a administra preoţia, însă nu ei sunt preoţia. Bărbaţii şi femeile au roluri diferite, dar preţuite în mod egal. Aşa cum o femeie nu poate concepe un copil fără un bărbat, tot aşa un bărbat nu poate exercita pe deplin puterea preoţiei pentru a întemeia o familie eternă fără o femeie… În perspectiva eternă, atât puterea de procreare, cât şi puterea preoţiei sunt împărtăşite de soţ şi soţie"[2].

De ce sunt bărbaţii rânduiţi în oficii ale preoţiei şi nu femeile? Preşedintele Gordon B. Hinckley (1910–2008) a explicat că Domnul, nu omul, a fost Acela „care a hotărât că bărbaţii din Biserica Sa trebuie să deţină preoţia" şi că tot Domnul a fost Acela care a înzestrat femeile cu „capacităţile de a întregi această măreaţă şi minunată organizaţie, care este Biserica şi împărăţia lui Dumnezeu"[3]. După ce totul a fost spus şi făcut, Domnul nu a dezvăluit de ce a organizat Biserica Sa aşa cum a organizat-o.

Să nu uităm că aproximativ o jumătate din întregul proces de predare care are loc în Biserică este realizată de surori. O mare parte a activităţilor de conducere este realizată de surori. Multe prilejuri de slujire şi multe activităţi sunt planificate şi îndrumate de femei. Sfatul şi participarea în alt mod a femeilor în consiliile episcopiilor şi ţăruşilor şi în consiliile generale desfăşurate la sediul Bisericii asigură perspectiva, înţelepciunea şi echilibrul necesare.

Este nevoie atât de bărbaţi care respectă femeile şi darurile spirituale distincte pe care le au, cât şi de femei care respectă cheile preoţiei deţinute de bărbaţi pentru a invita binecuvântările depline ale cerului în orice activitate din cadrul Bisericii.

3. Bărbaţii şi femeile sunt la fel de importanţi

Bărbaţii şi femeile sunt egali în ochii lui Dumnezeu şi în ochii Bisericii, dar egali nu înseamnă că ei sunt la fel. Responsabilităţile şi darurile divine ale bărbaţilor şi femeilor sunt diferite ca natură, dar nu ca importanţă sau influenţă. Biserica noastră consideră că femeile sunt egale cu bărbaţii şi, totuşi, diferite de ei. Dumnezeu nu consideră vreunul dintre genuri ca fiind mai bun sau mai important decât celălalt. Preşedintele Hinckley a declarat femeilor: „Tatăl nostru Veşnic… nu a intenţionat niciodată ca dumneavoastră să fiţi altceva decât podoaba supremă a creaţiilor Sale"[4].

Bărbaţii şi femeile au daruri diferite, puncte forte diferite şi puncte de vedere şi înclinaţii diferite. Acesta este unul dintre motivele fundamentale pentru care avem nevoie unii de alţii. Este nevoie de un bărbat şi o femeie pentru a crea o familie şi este nevoie de bărbaţi şi femei pentru a duce la îndeplinire lucrarea Domnului. Un soţ şi o soţie care lucrează împreună în neprihănire se completează unul pe altul. Să fim atenţi să nu încercăm să schimbăm planul şi scopurile pe care Tatăl nostru Ceresc le-a stabilit pentru vieţile noastre.

4. Toţi sunt binecuvântaţi de puterea preoţiei

Când bărbaţii şi femeile merg la templu, ei sunt înzestraţi, în aceeaşi măsură, cu aceeaşi putere, care este puterea preoţiei. Deşi autoritatea preoţiei este îndrumată prin cheile preoţiei şi cheile preoţiei sunt deţinute numai de bărbaţi demni, accesul la puterea şi binecuvântările preoţiei este permis tuturor copiilor lui Dumnezeu.

Tatăl nostru din Cer este generos în ceea ce priveşte puterea Lui. Toţi bărbaţii şi toate femeile au acces la puterea Sa pentru a primi ajutor în vieţile lor. Toţi cei care au făcut legăminte sacre cu Domnul şi care cinstesc acele legăminte sunt eligibili pentru a primi revelaţie personală, pentru a fi binecuvântaţi cu slujirea îngerilor, de a avea o legătură strânsă cu Dumnezeu, de a primi plenitudinea

Evangheliei şi, în final, de a deveni moştenitori împreună cu Isus Hristos a tot ce are Tatăl nostru.

5. Noi trebuie să cunoaştem doctrina şi să depunem mărturie despre ea

Este necesar ca femeile din Biserică să cunoască doctrina lui Hristos şi să depună mărturie despre restaurare în toate modalităţile în care pot. Nu a existat o perioadă mai complexă în istoria omenirii. De-a lungul mileniilor, Satana şi cei care l-au urmat au perfecţionat armele din arsenalul lor şi sunt pricepuţi la a distruge credinţa şi încrederea familiei umane în Dumnezeu şi în Domnul Isus Hristos.

Noi toţi – bărbaţi, femei, tineri adulţi, tineri, şi băieţi şi fete – trebuie să-L apărăm, să-L protejăm şi să-L facem cunoscut pe Domnul şi Biserica Sa în lume. Avem nevoie de mai multe glasuri distincte, influente de femei şi de credinţa lor. Este necesar ca dumneavoastră să învăţaţi doctrina şi să înţelegeţi ceea ce noi credem, astfel încât să vă puteţi depune mărturiile despre adevărul tuturor lucrurilor – fie că acele mărturii sunt depuse în jurul unui foc de tabără al tinerelor fete, într-o adunare de mărturii, pe un blog, fie pe Facebook. Numai dumneavoastră puteţi arăta lumii cum arată şi în ce cred femeile lui Dumnezeu care au făcut legăminte.

Stimate surori, sfera dumneavoastră de influenţă este unică – o sferă care nu poate fi copiată de bărbaţi. Nimeni nu-L poate apăra pe Salvatorul nostru cu mai multă convingere sau putere decât puteţi dumneavoastră, fiicele lui Dumnezeu – dumneavoastră care aveţi o tărie interioară şi convingere atât de mari. Puterea glasului unei femei convertite este incomensurabilă şi Biserica are nevoie de glasurile dumneavoastră acum, mai mult ca niciodată.

Vă depun mărturia mea că ne aflăm într-o perioadă în care trebuie să fim uniţi. Trebuie să fim fermi, împreună – bărbaţi şi femei, tineri băieţi şi tinere fete, băieţi şi fete. Trebuie să susţinem planul Tatălui nostru Ceresc. Trebuie să-L apărăm. El este respins. În calitate de membri ai Bisericii lui Isus Hristos a Sfinţilor din Zilele din Urmă nu putem sta nepăsători şi permite ca acest lucru să se întâmple în continuare fără a fi destul de curajoşi pentru a face ca glasurile noastre să fie auzite.

Fie ca Dumnezeu să vă binecuvânteze să aveţi curajul de a studia şi de a cunoaşte adevărurile simple ale Evangheliei şi de a le împărtăşi apoi, de fiecare dată când aveţi prilejul. ■

Dintr-o cuvântare adresată în data de 20 august 2013 la Universitatea Brigham Young, în cadrul unei adunări de devoţiune. Pentru textul integral în limba engleză, accesaţi speeches.byu.edu.

NOTE

1. *Manualul 2: Administrarea Bisericii* (2010), 2.1.1.
2. M. Russell Ballard, „Aceasta este lucrarea Mea şi slava Mea”, *Liahona*, mai 2013, p. 19.
3. Gordon B. Hinckley, „Women of the Church”, *Ensign*, nov. 1996, p. 70.
4. Gordon B. Hinckley, „Stand Strong Against the Wiles of the World”, *Ensign*, nov. 1995, p. 98.

SĂ NE PREGĂTIM PENTRU A SLUJI,

SĂ SLUJIM PENTRU A NE PREGĂTI

Dumnezeu v-a dat Preoţia aaronică pentru că El are o lucrare pe care voi trebuie s-o îndepliniţi – acum şi în viitor.

David L. Beck
preşedintele general al Tinerilor Băieţi

Jonathan este un prieten care s-a alăturat Bisericii cu patru ani în urmă. El este singurul membru al Bisericii din familia sa. După ce a primit Preoţia aaronică, el a început să slujească altora aşa cum nu slujise niciodată înainte. Jonathan ştia că, pentru a sluji, trebuia să înveţe mult. El voia, de asemenea, să fie demn şi mai de încredere, aşa că a studiat Evanghelia, s-a rugat şi a participat la adunările de duminica şi orele de seminar. S-a străduit mult pentru a respecta poruncile şi standardele Bisericii. Şi-a îndeplinit cu sârguinţă îndatoririle preoţiei, inclusiv aceea de a fi un învăţător de acasă foarte bun. Broşura sa *Datoria faţă de Dumnezeu* l-a ajutat să înţeleagă acele îndatoriri şi să înveţe cum să le îndeplinească.

Slujirea lui Jonathan plină de credinţă în cadrul preoţiei l-a întărit spiritual. A ajutat la protejarea lui împotriva influenţelor rele. El a progresat enorm în timp ce slujea şi se pregătea pentru viitor. În anul care tocmai s-a încheiat, el a primit, fiind demn, Preoţia lui Melhisedec şi înzestrarea în templu. Acum, slujeşte în misiune în Brazilia.

Preoţia aaronică este, deseori, numită „preoţia pregătitoare". Dumnezeu v-a dat Preoţia aaronică pentru că El are o lucrare pe care voi trebuie s-o îndepliniţi – acum şi în viitor. Slujirea voastră cu credinţă în cadrul Preoţiei aaronice vă pregăteşte pentru ocazii şi mai măreţe de a sluji în anii ce vin. Precum Jonathan, voi vă pregătiţi pentru „a primi Preoţia lui Melhisedec, pentru a primi binecuvântările din templu, pentru a sluji în misiune cu timp deplin, pentru a fi soţi şi taţi iubitori şi pentru a continua să slujiţi Domnului întreaga viaţă" (*Fideli credinţei: referinţe pentru Evanghelie* [2004], p. 138-139).

Nu puteţi cunoaşte toate detaliile ocaziilor minunate pe care Tatăl Ceresc vi le-a rezervat, dar sunt încrezător că veţi fi pregătiţi să le faceţi faţă dacă vă amintiţi ca, în calitate de deţinător al Preoţiei aaronice, să faceţi următoarele.

Urmaţi-L pe Isus Hristos

În calitate de deţinător al preoţiei, voi sunteţi reprezentanţi ai lui Isus Hristos. Aceasta înseamnă că vi se cere să-L urmaţi şi să faceţi ce ar face El. Ce ar face El? Tot timpul, El Şi-a dedicat viaţa slujirii şi binecuvântării altora. La fel trebuie să faceţi şi voi. Dăruiţi-vă slujirii altora – şi, apoi, creşteţi şi perfecţionaţi-vă pentru a putea dărui mai mult! Amintiţi-vă cum a crescut Isus în tinereţea Sa. El „creştea în înţelepciune, în statură, şi era tot mai plăcut înaintea lui Dumnezeu şi înaintea oamenilor" (Luca 2:52).

O parte a faptului că Îl urmaţi pe Salvator este că deveniţi înţelepţi şi sănătoşi fizic în tinereţea voastră. Pentru aceasta este necesar să lucraţi din greu şi să faceţi întotdeauna tot

ILUSTRAŢII DE TAIA MORLEY

DEŢINĂTORI AI PREOŢIEI AARONICE:

Urmaţi-L pe Isus Hristos prin

- rugăciune zilnică şi studiul Evangheliei;
- supunere;
- căutarea voinţei lui Dumnezeu.

Administraţi rânduielile preoţiei, cum ar fi:

- binecuvântarea împărtăşaniei;
- botezarea altora.

Slujiţi întotdeauna

- întărind familia şi pe membrii cvorumului;
- salvându-i pe membrii mai puţin activi;
- slujind celor nevoiaşi.

CUM MĂ POT PREGĂTI:

să primesc Preoţia lui Melhisedec

_____

_____

_____

să primesc binecuvântările în templu

_____

_____

_____

să slujesc în misiune

_____

_____

_____

să devin soţ şi tată

_____

_____

_____

ce puteţi (vezi D&L 4:2). Sunteţi mai plăcuţi înaintea lui Dumnezeu pe măsură ce vă apropiaţi de El prin rugăciune zilnică, studiul Evangheliei, supunere şi slujire. Sunteţi mai plăcuţi înaintea altora când sunteţi buni şi loiali faţă de familia voastră şi prieteni asemănători lui Hristos pentru toţi.

Aduceţi-vă aminte că Isus a făcut întotdeauna voia Tatălui. Voi Îl urmaţi pe Hristos când căutaţi voia lui Dumnezeu întreaga zi pentru a vă ghida slujirea şi când acţionaţi potrivit îndemnurilor spirituale pe care le primiţi.

Administraţi rânduielile preoţiei

Rânduielile preoţiei sunt necesare tuturor copiilor lui Dumnezeu şi îi binecuvântează atât pe fiii Săi, cât şi pe fiicele Sale, în mod egal. Din clipa în care deveniţi diaconi, voi ajutaţi la administrarea unei rânduieli a preoţiei distribuind împărtăşania. Veţi continua să administraţi rânduielile preoţiei în cadrul Preoţiei aaronice mai târziu când veţi pregăti şi binecuvânta împărtăşania, veţi boteza şi participa la rânduirea altor deţinători ai Preoţiei aaronice.

Pentru a participa la rânduielile sacre, trebuie să fiţi curaţi. Curăţenia voastră morală poate adăuga o mare putere spirituală rânduielilor pe care le administraţi. Străduiţi-vă să fiţi demni, sub toate aspectele, de a purta vasele sacre ale împărtăşaniei Domnului (vezi D&L 38:42). Când faceţi aceasta, puteţi sta, în faţa membrilor episcopiei sau ramurii voastre, ca adevăraţi reprezentanţi ai lui Isus Hristos. Ei vor fi binecuvântaţi de hotărârea voastră de a ţine legămintele pe care îi ajutaţi să le reînnoiască.

Slujiţi întotdeauna

În calitate de deţinători ai Preoţiei aaronice, voi slujiţi. Căutaţi, întotdeauna, prilejuri de a sluji familiei, prietenilor, membrilor cvorumului şi altora. Tot ce faceţi în cadrul preoţiei vă ajută să slujiţi altora atât fizic, cât şi spiritual. De exemplu, când vă ajutaţi episcopul sau preşedintele de ramură slujind unor familii ai căror învăţători de acasă sunteţi, învăţaţi să identificaţi şi să vă îngrijiţi de nevoile altora. Veţi sluji, de asemenea, altora când îi întăriţi pe membrii cvorumului vostru şi îi salvaţi pe cei mai puţin activi, când adunaţi donaţiile de post pentru a-i ajuta pe cei săraci şi nevoiaşi, când îndepliniţi munci fizice pentru cei bolnavi şi cu dizabilităţi, când propovăduiţi şi depuneţi mărturie despre Hristos şi Evanghelia Sa şi când uşuraţi poverile celor descurajaţi.

Slujiţi când predaţi lecţii în cadrul adunărilor cvorumului vostru şi în cadrul serilor în familie. Slujiţi când îi invitaţi pe toţi să vină la Hristos (vezi D&L 50:29) – în căminul vostru, cvorumul vostru, la şcoală, când sunteţi cu misionarii cu timp deplin şi în orice alt loc vă aflaţi.

Viitorul vostru

Discutaţi cu părinţii sau sfătuitorii voştri despre ce vi se va cere când veţi deveni deţinători ai Preoţiei lui Melhisedec, misionari, soţi şi taţi. Scrieţi în spaţiul liber câteva dintre acele responsabilităţi măreţe şi cum vă puteţi pregăti pentru ele astăzi, în timp ce slujiţi în cadrul Preoţiei aaronice. Poate părea copleşitor acum, dar nu uitaţi că cel mai bun mod de a vă pregăti este, pur şi simplu, să faceţi ceea ce Tatăl Ceresc v-a cerut să faceţi astăzi. Fie ca voi să fiţi fericiţi în timp ce slujiţi acum şi pe măsură ce vă pregătiţi pentru viitorul vostru glorios. ■

PUTEREA DE A-I BINECUVÂNTA PE TOŢI OAMENII

Conducătorii preoţiei ne-au învăţat că rânduielile şi legămintele preoţiei sunt disponibile pentru toţi copiii lui Dumnezeu – bărbaţi şi femei.

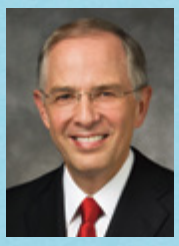

„Preoţia este puterea şi autoritatea lui Dumnezeu dată pentru salvarea şi binecuvântarea tuturor oamenilor – bărbaţi, femei şi copii…

Există binecuvântări speciale de la Dumnezeu pentru fiecare persoană demnă care este botezată, primeşte Duhul Sfânt şi ia, cu regularitate, din împărtăşanie. Templul aduce lumină şi putere suplimentare, împreună cu promisiunea vieţii eterne [vezi D&L 138:37,51]".

Vârstnicul Neil L. Andersen, din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli, „Putere în preoţie", *Ensign* sau *Liahona*, nov. 2013, p. 92.

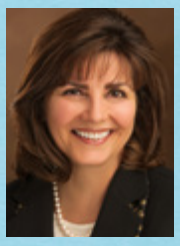

„Rânduielile şi legămintele preoţiei fac posibilă obţinerea plenitudinii binecuvântărilor promise nouă de Dumnezeu, care sunt posibile prin ispăşirea Salvatorului. Ele înarmează fiii şi fiicele lui Dumnezeu cu putere, puterea lui Dumnezeu, şi ne oferă mijlocul prin care putem primi viaţă veşnică – să ne întoarcem în prezenţa lui Dumnezeu şi să trăim alături de El în familia Sa eternă".

Carole M. Stephens, prima consilieră în Preşedinţia generală a Societăţii de Alinare, „Ştim ce avem?". *Ensign* sau *Liahona*, nov. 2013, p. 12.

„Este crucial pentru noi să înţelegem că Tatăl Ceresc a pregătit o cale prin care toţi fiii Săi şi toate fiicele Sale să aibă acces la binecuvântările puterii preoţiei şi să fie întăriţi prin aceasta. La baza planului lui Dumnezeu pentru copiii Săi de spirit stă propria Sa declaraţie: «Aceasta este lucrarea Mea şi slava Mea – să realizez nemurirea şi viaţa veşnică a omului» (Moise 1:39)."

Vârstnicul M. Russell Ballard, din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli, „«Aceasta este lucrarea Mea şi slava Mea»", *Ensign* sau *Liahona*, mai 2013, p. 19.

ILUSTRAŢIE DE GAIL ARMSTRONG

ADUCEŢI BINECUVÂNTĂRILE PREOŢIEI ÎN CĂMINUL DUMNEAVOASTRĂ

Bonnie L. Oscarson
preşedinta generală
a Tinerelor Fete

Când ţineţi legămintele, puteţi folosi puterea preoţiei de a binecuvânta căminul şi familia dumneavoastră.

Cum puteţi voi, în calitate de tineri sau tinere, oricare ar fi circumstanţele voastre familiale, să folosiţi puterea legămintelor preoţiei pentru a întări căminele şi familiile voastre? Înţelegerea rolului şi importanţei familiilor noastre în planul Domnului ne poate inspira să respectăm promisiunile pe care le-am făcut asigurându-ne că slujim cel mai bine şi cu cel mai mare entuziasm în căminele noastre. Să trecem în revistă câteva lucruri prin care folosim puterea legămintelor noastre pentru a-i întări şi a le sluji celor care înseamnă cel mai mult pentru noi.

Ce aţi face?

Este luni seara şi aveţi o mulţime de teme. Îl auziţi pe tatăl vostru chemând familia să se adune pentru seara în familie. Ce faceţi?

Varianta A: Răspundeţi: „O, tată, nu am timp pentru seara în familie acum! Am de învăţat!”

Varianta B: Îi ajutaţi repede pe părinţi să-i adune pe fraţii şi surorile voastre şi participaţi cu bucurie la rugăciuni, imnuri şi mesajul spiritual.

Atunci când există conducători ai preoţiei acasă

Faptul de a vă sprijini părinţii participând din proprie voinţă la seara în familie, la rugăciunile în familie şi la studiul scripturilor în familie sunt câteva moduri prin care întăriţi conducerea preoţiei în căminul vostru. Există multe alte moduri de a face aceasta, precum:

- rugaţi-vă pentru părinţii voştri (cu siguranţă, ei se roagă pentru voi zilnic);
- sprijiniţi-i pe părinţii voştri în chemările lor din Biserică şi oferiţi-vă ajutorul prin casă, în special când sunt ocupaţi cu îndatoriri speciale;
- ajutaţi-i pe părinţii voştri să le ureze bun venit învăţătorilor de acasă când vin în vizită şi, apoi, ascultaţi cu amabilitate mesajul lor;

ILUSTRAŢII DE SUDI MCCOLLUM

- dacă este un templu în zona în care locuiţi, oferiţi-vă să aveţi grijă de surorile sau fraţii voştri mai mici pentru ca părinţii să poată merge la templu şi să participe la rânduieli ale preoţiei.

Aduceţi-vă aminte că nu doar părinţii sunt responsabili pentru invitarea şi păstrarea Spiritului în căminul vostru. Puteţi invita Spiritul prin faptele voastre şi prin atitudinea voastră. Vă faceţi partea în a invita influenţa Spiritului în căminul vostru?

Atunci când nu există conducători ai preoţiei acasă

Nu toate familiile sunt sau funcţionează la fel. Puteţi să faceţi parte dintr-o familie în care există un singur părinte sau să nu aveţi un deţinător al preoţiei care prezidează în căminul vostru. Există totuşi multe moduri prin care puteţi invita puterea preoţiei să vă întărească pe voi şi pe familia voastră. Acestea sunt lucruri pe care ar trebui să le facem cu toţii, indiferent de împrejurările noastre:

- rugaţi-vă, studiaţi scripturile şi postiţi. Aceste eforturi vă vor ajuta să fiţi puternici din punct de vedere spiritual şi să invitaţi Spiritul în viaţa voastră şi în sfera voastră de influenţă;
- alocaţi timp pentru a vă îndeplini cu credinţă şi sârguinţă chemările sau însărcinările din cadrul Bisericii şi fiţi pregătiţi pentru lecţiile de duminica. Acest lucru vă ajută să aveţi încredere în voi înşivă şi, făcând astfel, demonstraţi că sprijiniţi programele preoţiei;
- arătaţi respect tuturor membrilor familiei voastre şi sprijiniţi-i în activităţile lor bune. Aceste alegeri ajută la întărirea întregii familii;
- împărtăşiţi membrilor familiei voastre lucrurile pe care le învăţaţi şi le faceţi în cadrul claselor şi cvorumurilor din biserică. Este o cale de a aduce învăţăturile Evangheliei în căminul vostru;
- găsiţi moduri de a sluji celor din jurul vostru prin simple fapte de bunătate;
- ajutaţi la treburile casei sau ajutaţi un frate sau o soră.
- daţi dovadă de dragoste pentru familia voastră – acest lucru va ajuta mai mult decât orice altceva la clădirea unor legături de familie puternice.

Să ne cinstim legămintele

Slujind, iubind şi întărind familiile noastre, suntem fideli legămintelor pe care le-am făcut la botez, acelea de a fi martorii lui Isus Hristos, de a ţine poruncile Lui şi de a-i întări pe cei din jurul nostru. Putem folosi puterea legămintelor preoţiei, pentru ca acestea să fie o binecuvântare şi un sprijin în căminele şi familiile noastre. *Preoţie, slujire* şi *cămin* sunt cuvinte pe care trebuie să le păstrăm mereu împreună în mintea noastră. Membrii familiei noastre trebuie să fie prioritatea numărul unu când ne implicăm în lucrarea de salvare. Atunci când ne întărim familiile, întărim, de asemenea, Biserica, comunităţile noastre şi lumea. ■

„Familia este esenţială pentru planul Creatorului cu privire la destinul etern al copiilor Lui.”

„Familia: o declaraţie oficială către lume”, *Ensign* sau *Liahona*, nov. 2010, p. 129.

„Cea mai importantă lucrare... pe care o veţi face vreodată va fi cea între pereţii propriilor dumneavoastră cămine.”

***Teachings of Presidents of the Church: Harold B. Lee* (2000), p. 134.**

ÎNCREDEREA PE CARE ŢI-O DĂ **DEMNITATEA**

Doresc să vorbesc despre cum putem avea un anumit fel de încredere.

vârstnicul Jeffrey R. Holland
din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli

Mesajul pe care doresc să vi-l transmit este unul de speranţă şi încurajare pentru acum şi pentru restul vieţii voastre. Există multe probleme în lume, dar probleme au existat întotdeauna în toate epocile şi erele. Nu vă faceţi griji din cauza lor şi nu vă lăsaţi descurajaţi de ele. În anii care urmează vor exista multe ocazii minunate şi mari binecuvântări. Ştiinţa, tehnica, medicina şi mijloacele de comunicare – toate domeniile care ne îmbogăţesc viaţa – vor continua să progreseze. Voi trăiţi în cea mai glorioasă perioadă pe care a cunoscut-o lumea vreodată, în care tot mai multe binecuvântări se revarsă asupra tot mai multor oameni din întreaga lume într-o măsură mai mare decât în oricare altă perioadă istorică. Aduceţi-vă aminte – bunica voastră nu a visat niciodată la tabletă digitală când a avut vârsta voastră iar bunicul vostru încă nu are nicio idee cum să trimită un mesaj pe telefon. Aşa că fiţi fericiţi, sănătoşi şi optimişti.

Spun aceste lucruri în parte pentru că, într-un articol pe care l-am citit de curând, se spunea că bolile de care suferă tinerii de astăzi nu sunt diabetul, cancerul sau bolile de inimă. (Aceste probleme sunt rezervate persoanelor de vârsta mea, nu a voastră.) Boala de care suferă adolescenţii şi tinerii de 20 până la 30 de ani este neîncrederea în sine, teama de viitor, lipsa respectului de sine şi o lipsă generală de încredere în sine şi în lumea din jur.

Deşi sunt mult mai în vârstă decât voi, înţeleg aceste temeri pentru că, în cea mai mare parte a tinereţii mele, şi eu m-am confruntat cu situaţii în care nu am avut prea multă încredere în mine. Îmi amintesc că mă străduiam să obţin note bune, sperând să obţin o bursă, şi mă întrebam de ce alţii păreau să reuşească mai mult decât mine acest lucru. Îmi amintesc numeroşii ani de competiţii sportive din timpul liceului şi facultăţii, în care am încercat să joc cu încrederea necesară pentru a avea succes pentru că doream cu disperare să câştig marele meci sau să aduc acasă cupa mult râvnită. Îmi aduc aminte în special că îmi lipsea încrederea în faţa fetelor, deseori marea sursă de nelinişte a tinerilor băieţi. Sunt atât de recunoscător că sora Holland a hotărât să-mi acorde o întâlnire. Da, îmi amintesc toate lucrurile pe care vi le amintiţi şi voi – să mi se pară că nu arăt bine sau că nu voi fi acceptat sau să fiu îngrijorat din pricina viitorului.

Scopul meu, acum, nu este să discut despre toate aceste lucruri cu care se confruntă o tinerii şi care provoacă îndoieli şi oarecare lipsă de încredere în sine, ci doresc să vorbesc despre cum putem avea un anumit fel de încredere – o încredere care, atunci când este bazată pe merit, are un efect minunat asupra fiecărui aspect al vieţii noastre, în special asupra respectului de sine şi modului în care vedem viitorul. Pentru a vă ajuta să înţelegeţi la ce mă refer, trebuie să vă spun o poveste.

Valoarea demnităţii personale

Cu mulţi ani în urmă, cu mult timp înainte de a fi chemat ca autoritate generală, am rostit o cuvântare în cadrul unei conferinţe a tinerilor adulţi. Conferinţa s-a încheiat cu o adunare de depunere a mărturiilor, în care un tânăr chipeş care se întorsese din misiune s-a ridicat pentru a-şi depune mărturia. El arăta bine, era îngrijit şi încrezător – exact cum trebuie să arate un tânăr care şi-a încheiat misiunea.

Când a început să vorbească, ochii i s-au umplut de lacrimi. El a spus că era recunoscător să se afle în mijlocul unui grup atât de minunat de tineri sfinţi din zilele din urmă şi să aibă sentimente bune cu privire la viaţa pe care încerca s-o ducă. Dar acele sentimente, a spus el, se datorează unei experienţe pe care o avusese cu câţiva ani în urmă, o experienţă care îi modelase viaţa pentru totdeauna.

A relatat apoi întoarcerea acasă de la o întâlnire pe care o avusese la scurt timp după ce fusese rânduit vârstnic la vârsta de 18 ani. La acea întâlnire, se întâmplase ceva de care nu era mândru. Nu a intrat în detalii şi nici nu ar fi trebuit să facă acest lucru în public. Nu cunosc nici acum natura incidentului, dar a fost destul de însemnată pentru el încât să-i afecteze starea de spirit şi respectul de sine.

În timp ce stătea în maşină, pe aleea din faţa casei lui, gândindu-se la lucrurile care se întâmplaseră şi având sincere păreri de rău, mama sa, care nu era membră, a ieşit alergând din casă, îndreptându-se direct spre maşină. Într-o clipă, i-a povestit că fratele lui mai mic căzuse în casă, se lovise puternic la cap şi avea un fel de criză sau convulsii. Tatăl, care nu era nici el membru, chemase ambulanţa, dar avea să treacă ceva timp până la sosirea ajutorului.

„Vino şi fă ceva”, a strigat ea. „Nu este ceva ce faceţi în Biserica voastră în momente ca acesta? Ai preoţia lor. Vino şi fă ceva.”

Mama sa nu ştia prea multe despre Biserică în acea perioadă, dar ştia ceva despre binecuvântările preoţiei. Totuşi, în acea seară în care cineva foarte drag lui a avut nevoie de credinţa şi tăria lui, acest tânăr băiat nu l-a putut ajuta. Date

În timp ce stătea în maşină, pe aleea din faţa casei lui, gândindu-se la lucrurile care se întâmplaseră şi având sincere păreri de rău, mama sa, care nu era membră, a ieşit alergând din casă.

„Din acea noapte, nu am mai făcut niciodată nimic ce m-ar putea împiedica să mă prezint în faţa Domnului cu încredere şi să-I cer ajutorul când este necesar", a spus el.

fiind sentimentele cu care tocmai se luptase şi compromisul pe care simţea că tocmai îl făcuse – oricare a fost acela – nu se putea prezenta în faţa Domnului şi cere binecuvântarea care era necesară.

El a sărit din maşină şi a alergat în josul străzii spre casa unui bărbat mai în vârstă demn, care îi devenise prieten în episcopie încă de la convertirea băiatului, cu doi sau trei ani în urmă. I-a explicat ce se întâmplase şi cei doi au ajuns în casă cu mult timp înainte să sosească ambulanţa. Sfârşitul fericit al acestei întâmplări, aşa cum a fost relatată în acea adunare de depunere a mărturiilor, a fost că bărbatul mai în vârstă a dat, pe loc, o dulce şi puternică binecuvântare a preoţiei, lăsând, la plecare, pe copilul rănit într-o stare stabilă şi odihnindu-se la sosirea ajutorului medical. Copilul a fost dus în grabă la spital şi diagnosticul dat după examinarea atentă a fost că nu se produsese niciun rău permanent. Un moment foarte greu pentru această familie trecuse.

Apoi, tânărul care tocmai revenise din misiune a spus: „Nicio persoană care nu s-a confruntat cu ce m-am confruntat eu în seara aceea nu va cunoaşte vreodată ruşinea şi tristeţea pe care le-am avut în suflet pentru că nu m-am simţit demn să folosesc preoţia pe care o deţineam. Amintirea este cu atât mai dureroasă pentru mine cu cât cei care au avut nevoie de mine au fost fratele meu mai mic şi iubiţii mei părinţi care erau atât de înspăimântaţi şi care aveau dreptul să aştepte mai mult de la mine. Dar, astăzi, stând în faţa dumneavoastră, vă pot spune un lucru", a spus el. „Nu sunt perfect dar, din acea noapte, nu am mai făcut niciodată nimic ce m-ar putea împiedica să mă prezint în faţa Domnului cu încredere şi să-I cer ajutorul când este necesar. Demnitatea personală este o luptă în această lume în care trăim", a mai spus el, „dar este o luptă pe care o câştig. Am simţit degetul condamnării îndreptat spre mine o dată în viaţa mea şi nu intenţionez să-l mai simt vreodată dacă pot să fac ceva pentru a împiedica acest lucru. Şi, desigur", a concluzionat el, „pot să fac *totul* pentru a-l împiedica".

El şi-a încheiat mărturia şi s-a aşezat. Mi-l amintesc încă foarte bine. Îmi amintesc încă încăperea în care ne aflam. Şi îmi amintesc încă tăcerea desăvârşită, emoţionantă care a urmat cuvintelor sale în timp ce fiecare persoană din încăpere îşi cerceta sufletul ceva mai în profunzime, promiţând cu ceva mai multă tărie să trăiască potrivit acestor cuvinte date de Domnul:

„Virtutea să înfrumuseţeze, fără încetare, gândurile tale; *atunci încrederea ta va creşte puternic în prezenţa lui Dumnezeu;* şi doctrina preoţiei va cădea deasupra sufletului tău ca roua din cer.

Duhul Sfânt va fi tovarăşul tău permanent şi sceptrul tău un sceptru neschimbat al dreptăţii şi al adevărului" (D&L 121:45–46; subliniere adăugată).

Să ne bucurăm de Spiritul lui Dumnezeu

Iubiţii mei tineri prieteni, vă doresc o viaţă minunată. Gândiţi-vă la tot ce este mai bun, speraţi în tot ce este mai bun şi aveţi credinţă în viitor. Vă aşteaptă o viaţă minunată. Tatăl vostru Ceresc vă iubeşte. Dacă aţi făcut vreo greşeală, vă puteţi pocăi şi puteţi fi iertaţi aşa cum s-a întâmplat în cazul acestui tânăr băiat. Aveţi pentru ce să trăiţi, să faceţi planuri şi aveţi în ce să credeţi. Dacă aveţi aprobarea conştiinţei voastre, când sunteţi singuri cu amintirile voastre, vi se permite să simţiţi Spiritul lui Dumnezeu într-un mod foarte personal. Doresc să vă bucuraţi de acest Spirit, să simţiţi întotdeauna acea încredere în prezenţa Domnului. Fie ca gândurile virtuoase să ne păstreze faptele pure astăzi, mâine şi întotdeauna. ■

Dintr-o cuvântare rostită în cadrul serii la gura sobei pentru tineri din 31 decembrie 2006.

POARTA şi CĂRAREA

Rânduielile şi legămintele preoţiei ne plasează pe cărarea care duce spre viaţa eternă şi ne binecuvântează cu tăria de care avem nevoie acum.

Cu toţii ne dorim viaţa veşnică, şi anume să fim salvaţi şi exaltaţi în cel mai înalt grad al împărăţiei celestiale, unde putem locui în prezenţa Tatălui Ceresc ca familii.

Pe lângă credinţa în Isus Hristos şi pocăinţă, rânduielile şi legămintele preoţiei ne permit să intrăm pe cărarea care duce la viaţa veşnică. Indiferent de momentul în care aţi intrat pe această cărare sau de locul în care vă aflaţi pe ea – fie că v-aţi născut în Biserică sau v-aţi convertit mai târziu, fie că aţi fost activi toată viaţa sau tocmai v-aţi întors la activitatea în Biserică – puteţi să progresaţi de-a lungul cărării şi să vă concentraţi pe legămintele voastre şi pe ceea ce puteţi face pentru a le primi şi a le păstra.

Şi este important de ştiut faptul că rânduielile şi legămintele preoţiei nu vă oferă numai promisiunea unui viitor glorios. Ele ne dau, de asemenea, putere, alinare şi sprijin chiar acum pentru a putea să mergem înainte pe cărare şi să îndurăm în neprihănire până la sfârşit. ■

„Autoritatea preoţiei din Biserică este cea care ne pune la dispoziţie rânduielile şi legămintele sacre care unesc **familii** şi ne fac să fim demni să ne **întoarcem la Dumnezeu şi la Isus Hristos** în împărăţia celestială. Aceste rânduieli aduc pace, deoarece au asociate legăminte făcute cu Domnul."

Vârstnicul Quentin L. Cook, din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli, „Pacea personală – răsplata neprihănirii", *Ensign* sau *Liahona*, mai 2013, p. 34.

CĂRARE CARE DUCE LA VIAŢA VEŞNICĂ (A ÎNDURA PÂNĂ LA SFÂRŞIT)

Vezi 2 Nefi 31

BOTEZ

Împărtăşania – reînnoire săptămânală a legământului de la botez

DARUL DUHULUI SFÂNT

LUCRURI CARE NE AJUTĂ DE-A LUNGUL CĂRĂRII

Scripturi – îndrumare şi instruire primite ca parte a legământului dintre Dumnezeu şi poporul Său (vezi D&L 84:57)

Rugăciune – „[Învăţătorul] ne oferă legământul de a ne «aminti întotdeauna de El» şi avertismentul de «a ne ruga întotdeauna» pentru ca să ne punem încrederea în El, singura noastră protecţie" (Preşedintele Henry B. Eyring, primul consilier în Prima Preşedinţie, „Always", *Ensign*, oct. 1999, p. 9).

Slujire – îndeplinirea legămintelor noastre slujind lui Dumnezeu şi copiilor Săi în chemări, munca în templu şi munca de întocmire a istoriei familiei, împărtăşirea Evangheliei, slujirea în calitate de misionari cu timp deplin

Pocăinţă – amintirea legămintelor noastre şi apropierea de Salvator când ne-am îndepărtat; în procesul de pocăinţă primim ajutor, uneori, din partea conducătorilor preoţiei

RÂNDUIELI ŞI LEGĂMINTE ESENŢIALE

RÂNDUIELI DE REÎNNOIRE ŞI DE ÎNTĂRIRE

Binecuvântări patriarhale – îndrumare specială oferită în mod individual şi binecuvântări promise

CONFERIREA PREOŢIEI ŞI RÂNDUIREA LA PREOŢIE (PENTRU TINERI BĂIEŢI)

ÎNZESTRARE ÎN TEMPLU

Binecuvântări pentru cei bolnavi – de ajutor şi de vindecare

Binecuvântări oferite de taţi şi alte binecuvântări de alinare şi povăţuire – pace şi îndrumare, atunci când este necesar

PECETLUIRE ÎN TEMPLU

„Dacă stăm pe cărarea poruncilor, rânduielilor şi legămintelor, suntem **protejaţi** şi **pregătiţi** să facem lucrarea lui Dumnezeu în această lume."

Vârstnicul Robert D. Hales, din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli, „Staţi fermi în locuri sfinte", *Ensign* sau *Liahona*, mai 2013, p. 49.

„Atunci când sunteţi demni să participaţi la rânduielile preoţiei, Domnul vă va oferi mai multă **putere, pace şi perspectivă veşnică."**

Vârstnicul Neil L. Andersen, din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli, „Putere în preoţie", *Ensign* sau *Liahona*, nov. 2013, p. 95.

VIAŢA VEŞNICĂ (ÎMPĂRĂŢIA CELESTIALĂ ÎMPREUNĂ CU FAMILIA)

ILUSTRAŢIE DE BRYAN BEACH

„Ce ar trebui să fac atunci când, la şcoală, se discută despre un subiect care este în opoziţie cu învăţăturile Evangheliei, cum ar fi avortul?”

Sunt multe moduri de a răspunde – sau nu – în funcţie de situaţie. Mai întâi, gândiţi-vă ce se poate întâmpla dacă spuneţi sau nu ceva. Dacă faptul că nu spuneţi nimic îi poate face pe ceilalţi să creadă că sunteţi de acord cu ceva ce ştiţi că este greşit, puteţi găsi un mod simplu de a vă face cunoscut punctul de vedere. În cazul în care credeţi că ceea ce aţi spune ar duce numai la ceartă, puteţi găsi o altă ocazie de a vă face cunoscut punctul de vedere. Totuşi, în cazul în care colegii voştri sunt respectuoşi unii faţă de alţii şi dacă profesorul vă invită să vorbiţi, vă puteţi ruga pentru inspiraţie şi, apoi, vă puteţi explica crezurile.

De asemenea, vă puteţi pregăti din timp, dacă ştiţi că, la oră, urmează să se discute un anumit subiect. Pe lângă scripturile şi cuvântările din cadrul conferinţelor generale care abordează acel subiect, studiaţi *Fideli credinţei, Principiile Evangheliei* sau *Pentru întărirea tineretului.* De asemenea, puteţi exersa explicarea subiectului respectiv în cadrul unei seri în familie. Când sunteţi pregătiţi, vorbiţi cu profesorul vostru sau cu ceilalţi colegi ai voştri.

Modul în care răspundeţi este la fel de important ca *ceea ce* spuneţi. Fiţi respectuoşi şi încercaţi să nu folosiţi cuvinte din limbajul folosit în Biserică. Colegii voştri ar fi confuzi imediat ce aţi spune: „O sfătuitoare din cadrul Tinerelor Fete din episcopia mea m-a învăţat că…”.

Ceea ce contează este ca voi să ştiţi ce propovăduieşte Biserica şi ce vă spune Duhul Sfânt pentru a nu fi niciodată înşelaţi de neadevărurile pe care le puteţi auzi sau citi la oră.

Aduceţi-vă aminte pe cine reprezentaţi

Când aveţi de-a face cu astfel de situaţii, încercaţi să vă aduceţi aminte că este posibil ca ceilalţi să nu aibă aceleaşi opinii despre subiectul respectiv ca voi. Nu încercaţi să intimidaţi sau să fiţi insistenţi, dar nu vă temeţi să vă apăraţi crezurile. Aduceţi-vă aminte că Îl reprezentaţi pe Hristos.

Madeline K., 16 ani, Wyoming, SUA

Fiţi politicoşi

Eu cred că trebuie să-mi împărtăşesc punctele de vedere în mod politicos şi, de asemenea, să spun de ce cred în ele. Nu cred că trebuie să-i fac pe alţii să-mi împărtăşească punctele de vedere, dar cred că ei trebuie să-mi cunoască punctul de vedere despre anumite subiecte şi să mi-l înţeleagă.

Sabrina S., 16 ani, Oregon, SUA

Fiţi respectuoşi

Este important să ne facem auziţi, dar, de asemenea, este foarte important să respectăm crezurile celorlalţi. Nu vă certaţi. Cearta duce la duşmănie şi confuzie. Dacă se discută despre ceva care este contrar religiei noastre, păstraţi-vă calmul, rămâneţi concentraţi, fiţi respectuoşi şi nu uitaţi să daţi ascultare Spiritului. Sunt lucruri pe care noi nu le înţelegem, dar pe care Dumnezeu le înţelege. Trebuie să-I dăm ascultare şi să învăţăm de la Spiritul Său.

Hannah M., 18 ani, Utah, SUA

Răspunsurile sunt menite să ajute şi să ofere perspectivă, nefiind declaraţii oficiale privind doctrina Bisericii.

Evitaţi cearta

Mi-aş exprima opinia apărând principiile pe care le am şi doctrinele Bisericii şi respectând părerile celorlalţi. Nu aş fi maliţioasă, atitudine care ar îndepărta Spiritul, Spirit care îi poate influenţa pe alţii în mod pozitiv.

Daiana V., 15 ani, Buenos Aires, Argentina

Ajutaţi-i pe ceilalţi să se gândească la ceea ce este drept

Împărtăşiţi-vă sentimentele în mod sincer. La şcoală, multe subiecte, precum avortul, sunt foarte dezbătute, aşa că să nu vă fie ruşine să vorbiţi. Este o ocazie bună să împărtăşiţi Evanghelia şi standardele în care credem. Dacă vă împărtăşiţi crezurile, îi puteţi ajuta pe oameni să se gândească la ceea ce este drept.

Madison R., 14 ani, Carolina de Nord

Corectaţi doctrina neadevărată

Noi facem parte dintr-o Biserică în care se încurajează munca misionară, în care toţi suntem chemaţi să propovăduim; prin urmare, nu putem accepta răspândirea doctrinei neadevărate. În astfel de situaţii, trebuie să luăm cuvântul pentru a corecta toate doctrinele neadevărate şi pentru a-i ajuta pe oameni să înţeleagă punctul de vedere al Evangheliei restaurate despre subiectul respectiv.

David M., 16 ani, Provincia Kasaï-Occidental, Republica Democrată Congo

Împărtăşiţi ceea ce propovăduieşte Biserica

Încerc să răspund întrebărilor de acest fel cât de bine pot, deoarece prietenii şi profesorii mei nu ştiu, decât dacă le spun eu, care este poziţia Bisericii cu privire la astfel de subiecte. Făcând astfel, ei vor putea şti în viitor, iar voi veţi avea de câştigat spiritual. Aduceţi-vă aminte: „Tot aşa să lumineze şi lumina voastră înaintea oamenilor, ca ei să vadă faptele voastre bune, şi să slăvească pe Tatăl vostru, care este în ceruri” (Matei 5:16).

Joshua M., 16 ani, Manchester, Anglia

Cunoaşteţi poziţia Bisericii

Am participat la o clasă în care, adesea, se discutau subiecte controversate. Primul lucru pe care trebuie să-l faceţi este acela de a respecta crezurile celorlalţi, tot aşa cum vă aşteptaţi la acelaşi lucru din partea colegilor voştri. Dacă subiectul este în contradicţie directă cu învăţăturile Bisericii, exprimaţi-vă opinia. Nu trebuie să menţionaţi Biserica în ceea ce spuneţi. Totuşi, asiguraţi-vă că ştiţi care este poziţia Bisericii cu privire la subiectele respective.

Joseph Z., 18 ani, Maryland, SUA

RĂMÂNEŢI FERMI

„Avem responsabilitatea de a ne explica poziţia cu ajutorul motivării, convingerii amiabile şi faptelor concrete. Avem responsabilitatea de a rămâne fermi şi neclintiţi în faţa încercărilor morale ale vremii şi a principiilor eterne ale Evangheliei, însă fără să ne certăm cu vreun om sau vreo organizaţie. Cearta ridică ziduri şi pune bariere. Dragostea deschide uşi.”

Vârstnicul Marvin J. Ashton (1915–1994) din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli, „No Time for Contention”, *Ensign*, mai 1978, p. 8.

ÎNTREBAREA VIITOARE

„Cum pot să ajung să am destul curaj să vorbesc cu episcopul meu despre probleme sau îngrijorări?”

Trimiteţi răspunsurile voastre şi, dacă doriţi, o poză cu rezoluţie mare până în data de 15 mai 2014 la liahona@ldschurch.org sau prin poştă (vezi adresa de la pagina 3).

Răspunsurile pot fi corectate pentru a fi mai clare sau a se încadra în spaţiul rubricii.

Următoarele informaţii şi permisiuni trebuie incluse în e-mailul sau scrisoarea voastră: (1) numele întreg, (2) data naşterii, (3) episcopia sau ramura, (4) ţăruşul sau districtul, (5) acordul vostru scris şi, dacă aveţi sub 18 ani, acordul scris al părinţilor voştri (se acceptă prin e-mail) pentru a publica răspunsul vostru şi poza.

LECŢII DE DUMINICA

Subiectul acestei luni
Apostazia şi restaurarea

ADEVĂRAT sau FALS?

Uneori, este greu să deosebeşti adevărul de eroare, însă Tatăl nostru Ceresc ne-a oferit daruri deosebite pentru a ne ajuta să facem deosebirea între adevărul lui Dumnezeu şi minciunile lui Satana.

David A. Edwards
Revistele Bisericii

Dacă aţi dat vreodată un test cu întrebări de genul „adevărat sau fals”, ştiţi că, uneori, este greu să deosebeşti un răspuns fals. În mod asemănător, în ceea ce priveşte întrebările importante cu privire la credinţă, crezuri şi viaţa de zi cu zi, deşi este foarte important să poţi deosebi adevărul de ceea ce este greşit, nu este întotdeauna uşor.

Totuşi, nu trebuie să ne temem aşa cum se tem cei care dau testul fiind nepregătiţi. Tatăl nostru Ceresc ne-a binecuvântat cu multe

Diferite tipuri de neadevăruri

Mai întâi, pentru a ilustra o idee, iată pentru voi un test scurt de genul „adevărat sau fals”:

1 Luna este verde.

❍ ADEVĂRAT
❍ FALS

2 Neil Armstrong, astronautul de pe Apollo 12, primul om care a păşit pe Lună, a spus că evenimentul respectiv a fost „un salt uriaş pentru omenire”.

❍ ADEVĂRAT ❍ FALS

3 Administraţia naţională pentru problemele aeronautice şi cercetarea spaţiului cosmic (NASA) nu a putut ajunge pe Marte în anul 1969, prin urmare a trebuit să ajungă pe Lună.

❍ ADEVĂRAT ❍ FALS

4 Vânturile solare, radiaţiile, razele cosmice şi alte obstacole ar fi făcut imposibile aterizările pe Lună ale omului, pozele ar fi fost neclare iar relatările martorilor oculari nu ar fi coincis în anumite amănunte, prin urmare, guvernul Statelor Unite trebuie să fi regizat totul.

❍ ADEVĂRAT ❍ FALS

Minciuni din zilele noastre

Când vine vorba despre lucrurile care vă influenţează gândurile, crezurile, alegerile şi comportamentul – lucrurile care au posibile consecinţe eterne – este bine să fim atenţi la diferitele tipuri de neadevăruri, având în vedere că Satana, „tatăl minciunilor” (2 Nefi 9:9), va folosi toate metodele posibile pentru a ne înşela. Iată unele moduri prin care el încearcă acest lucru astăzi, precum şi exemple privind modul în care putem răspunde cu adevărul.

daruri pentru a ne ajuta să recunoaştem adevărurile Sale şi minciunile duşmanului.

Răspunsul pentru fiecare afirmaţie este *Fals*, acestea reprezentând unele dintre tipurile fundamentale de neadevăruri pe care aveţi mari şanse să le auziţi.

Afirmaţia 1 este un *neadevăr simplu*, o eroare evidentă. Afirmaţia 2 este un *adevăr parţial*, ceea ce este o capcană, deoarece alătură unul sau mai multe adevăruri unui neadevăr (a fost Apollo 11, nu Apollo 12 – te-am păcălit!). Afirmaţia 3 conţine o *dihotomie falsă* sau o situaţie în care sunt prezentate doar două opţiuni care nu sunt singurele opţiuni (de exemplu, NASA ar fi putut alege să nu se ducă nicăieri). Afirmaţia 4 este un *argument „logic”*, care sună bine, dar care, adesea, se bazează pe presupuneri greşite pentru a conduce la o anumită concluzie greşită.

Neadevăr simplu

Idee greşită:
Pornografia este un lucru obişnuit şi nu face rău nimănui.

Unde duce (minciună mare):
Vizionează în continuare pornografie.

Adevărul:
Pornografia ne denaturează înţelesul sexualităţii, poate crea dependenţă, ne poate răni profund spiritual şi poate distruge relaţii.

Adevăr parţial

Idee greşită:
Fiecare om este diferit şi poate trăi aşa cum alege, prin urmare ceea ce simţi şi modul în care îţi exprimi sentimentele sunt cele mai importante lucruri din viaţă.

Unde duce (minciună mare):
Nu trebuie să-l permiţi lui Dumnezeu sau să-i permiţi Bisericii să-ţi spună cum să trăieşti, aşadar continuă să faci ce vrei, dacă acest lucru te face să te simţi bine.

Adevărul:
Fiecare dintre noi este un copil unic al Tatălui Ceresc, care doreşte ca noi să ne atingem potenţialul maxim şi să devenim ca El. Supunerea faţă de poruncile Sale ne ajută să dobândim bucuria supremă.

FOTOGRAFII DE ISTOCK/THINKSTOCK

Cum putem şti adevărul

Deci, de unde putem dobândi o viziune mai completă asupra adevărului? Cum putem să nu fim înşelaţi de neadevăruri? Iată unele dintre darurile minunate pe care Tatăl Ceresc ni le-a oferit pentru a deosebi adevărul de eroare.

- ***Lumina lui Hristos*** „Lumina lui Hristos… îi inspiră pe toţi oamenii raţionali de pe întreg pământul să deosebească adevărul de eroare, binele de rău. Ea vă activează conştiinţa."[1]
- ***Duhul Sfânt*** „Duhul adevărului are să vă călăuzească în tot adevărul" (Ioan 16:13).
- ***Scripturile*** „Dumnezeu foloseşte scripturile pentru a corecta concepţiile greşite, tradiţiile false şi pentru a demasca păcatul cu efectele lui devastatoare."[2] Cartea lui Mormon este importantă în mod deosebit în această privinţă, căci ea „îi demască pe duşmanii lui Hristos. Ea face de ruşine doctrinele neadevărate şi potoleşte conflictele (vezi 2 Nefi 3:12)".[3]
- ***Profeţii moderni*** „Responsabilitate [unui profet] este de a face cunoscute omenirii voinţa lui Dumnezeu şi adevărata sa natură… Un profet denunţă păcatul şi prevede consecinţele lui."[4]
- ***Educaţia*** „Un sfânt… caută să înveţe prin studiu şi, de asemenea, prin credinţă. Educaţia… îi permite omului să deosebească adevărul de eroare, în mod deosebit prin studiul scripturilor (vezi D&L 88:118)."[5]

Dihotomie falsă (doar două opţiuni)

Idee greşită:
Biserica propovăduieşte împotriva anumitor stiluri de viaţă; prin urmare, este intolerantă şi urăşte oamenii – nu dă dovadă de toleranţă şi de dragoste.

Unde duce (minciună mare):
Având în vedere că Biserica este intolerantă şi urăşte oamenii, merită să fie criticată, ridiculizată şi condamnată, prin urmare ar trebui să nu mai ai de-a face cu ea.

Adevărul:
Neacceptarea stilului de viaţă al altcuiva nu înseamnă ură şi intoleranţă. Putem da dovadă de compasiune, respect şi bunătate faţă de toţi oamenii – inclusiv faţă de oamenii ale căror stiluri de viaţă încalcă legile lui Dumnezeu – în timp ce rămânem fideli lui Dumnezeu şi poruncilor Sale.

Argument „logic"

Idee greşită:
Anumite lucruri din Cartea lui Mormon sunt contrazise de dovezile ştiinţifice curente, iar relatările despre cum a fost tradusă sunt inconsecvente, prin urmare Joseph Smith trebuie s-o fi născocit sau s-o fi copiat de altundeva.

Unde duce (minciună mare):
Cartea lui Mormon nu este adevărată şi Joseph Smith nu a fost un profet, aşa că încetează să mai ai de-a face cu Biserica.

Adevărul:
Ştiinţa confirmă multe lucruri din Cartea lui Mormon, iar „dovada" împotriva ei este îndoielnică. Dar cea mai importantă dovadă în sprijinul ei este mărturia Spiritului care vă spune că este adevărată şi că Joseph Smith a fost un profet adevărat.

Deşi nu este întotdeauna uşor să răspundeţi cu *Adevărat* sau *Fals* când vă confruntaţi cu toate ideile diferite din lume, darurile pe care Tatăl Ceresc vi le-a dat vă pot ajuta să treceţi testul. ■

NOTE

1. Richard G. Scott, „O conştiinţă împăcată şi o minte liniştită", *Ensign* sau *Liahona*, nov. 2004, p. 15.
2. D. Todd Christofferson, „Binecuvântările pe care ni le aduc scripturile", *Ensign* sau *Liahona*, mai 2010, p. 33–34.
3. Ezra Taft Benson (1899–1994), „The Book of Mormon Is the Word of God", *Ensign*, mai 1975, p. 64.
4. Ghidul pentru scripturi, „Profet", scriptures.lds.org.
5. Russell M. Nelson, „Thus Shall My Church Be Called", *Ensign*, mai 1990, p. 16.

ALĂTURĂ-TE CONVERSAŢIEI

Lucruri asupra cărora să cugeţi duminica

- Cum te-a ajutat Tatăl Ceresc să recunoşti adevărul?
- Cum poţi combate eroarea?
- Cum îi poţi încuraja pe alţii să afle adevărul?

Lucruri pe care le poţi face

- La biserică, vorbeşte despre cum ai ajuns să crezi că Evanghelia restaurată este adevărată.
- Împărtăşeşte, pe un site de socializare, un adevăr şi modul în care ai ajuns să-l cunoşti.

Vârstnicul Enrique R. Falabella
din Cei Şaptezeci

„Atunci, e aşa de uşor, bunicule!”

„Cercetaţi scripturile, pentru că socotiţi că în ele aveţi viaţa veşnică, dar tocmai ele mărturisesc despre Mine” (Ioan 5:39).

Îndrăgesc Cartea lui Mormon şi Îl iubesc pe Salvatorul meu, Isus Hristos. Într-o zi, am întrebat-o pe nepoata mea Raquel dacă s-a gândit să-şi stabilească drept obiectiv citirea Cărţii lui Mormon. Raquel învăţase recent să citească.

„Bunicule”, a spus ea, „e foarte greu. Este o carte mare”.

Apoi, am rugat-o să citească o pagină pentru mine. Am luat un ceas şi am cronometrat-o. Îi luase doar trei minute să citească întreaga pagină.

Noi citim Cartea lui Mormon în spaniolă, iar versiunea în limba spaniolă a Cărţii lui Mormon are 642 de pagini. Urma să aibă nevoie de 1.926 de minute pentru a citi toată cartea.

Ca să nu o sperii şi mai mult, am împărţit acel număr la 60 de minute. I-am spus că ar avea nevoie de doar 32 de ore pentru a o citi. Aceasta înseamnă mai puţin de o zi şi jumătate!

Apoi, ea mi-a spus: „Atunci, e aşa de uşor, bunicule!”.

Raquel, fratele ei Esteban şi ceilalţi nepoţi ai noştri au avut nevoie de puţin mai mult timp pentru a citi Cartea lui Mormon. Aceasta se întâmplă, deoarece când o citim, avem nevoie de timp pentru a ne ruga şi pentru a ne gândi la ceea ce am citit.

Asemenea lui Raquel şi lui Esteban, noi toţi putem învăţa să îndrăgim scripturile. Apoi, fiecare dintre noi va putea exclama: „Ce dulci sunt cuvintele Tale pentru cerul gurii mele! Mai dulci decât mierea în gura mea!” (Psalmii 119:103). ■

Din cuvântarea adresată în cadrul Conferinţei Generale din luna aprilie a anului 2013.

ILUSTRAŢIE DE JAMES L. JOHNSON

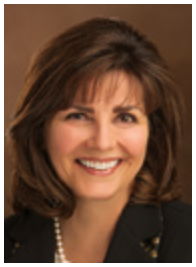

Carole M. Stephens
prima consilieră în Preşedinţia generală a Societăţii de Alinare

PROMISIUNEA

Când socrul meu a decedat, membrii familiei noastre s-au adunat pentru a-i saluta pe cei care au venit să-şi exprime condoleanţele. De-a lungul serii respective, în timp ce discutam cu membri ai familiei şi cu prieteni, l-am observat adesea pe Porter, nepotul nostru în vârstă de 10 ani, stând în preajma soacrei mele – „bunicuţa" lui. Uneori stătea în spatele ei, veghind-o. Odată, am remarcat că o ţinea de braţ. L-am văzut mângâind-o pe mâini, îmbrăţişând-o şi fiindu-i alături.

Timp de multe zile după acea experienţă, nu mi-am putut scoate această imagine din minte. Am simţit îndemnul de a-i trimite lui Porter un e-mail. I-am spus ce văzusem şi ce simţisem. I-am amintit, de asemenea, de **legămintele** pe care le-a făcut când a fost botezat citându-i cuvintele lui Alma din Mosia, capitolul 18:

„Şi acum, după cum sunteţi dornici să vă alăturaţi turmei lui Dumnezeu şi să vă numiţi poporul Lui şi sunteţi dornici să purtaţi greutăţile unul altuia, pentru ca ele să fie uşoare;

Da, şi sunteţi dornici să jeliţi împreună cu cei care jelesc; da, şi să-i mângâiaţi pe aceia care au nevoie să fie mângâiaţi şi să fiţi martorii lui Dumnezeu în toate timpurile şi în toate lucrurile şi în toate locurile în care se întâmplă să vă aflaţi, chiar până la moarte… pentru ca să puteţi avea viaţă veşnică –

Dacă aceasta e dorinţa inimilor voastre, ce aveţi împotrivă să fiţi botezaţi în numele Domnului, ca o mărturie în faţa Lui, că aţi intrat într-un **legământ** cu El, că Îl veţi sluji şi [că] veţi ţine poruncile Lui,

ILUSTRAŢII DE MATT SMITH

LUI PORTER

Un legământ este o promisiune între tine şi Tatăl Ceresc.

pentru ca El să-Şi poată revărsa Spiritul Său mai din plin asupra voastră?" (versetele 8–10).

I-am explicat lui Porter că Alma ne-a învăţat că cei care doresc să fie botezaţi trebuie să fie dornici să-I slujească Domnului slujindu-le altora toată viaţa! I-am spus: „Nu ştiu dacă ţi-ai dat seama, dar modul în care i-ai arătat bunicuţei că o iubeşti şi că îţi pasă de ea, a fost o dovadă că îţi ţii **legămintele**. Ne ţinem **legămintele**, în fiecare zi, când suntem buni, când dăm dovadă de dragoste şi când avem grijă unul de celălalt. Vreau să ştii că sunt mândră de tine, pentru că îţi ţii **legământul**! Atât timp cât îţi ţii **legământul** pe care l-ai făcut când ai fost botezat, vei fi pregătit să fii rânduit la preoţie. Acest **legământ** suplimentar îţi va oferi şi mai multe ocazii de a-i binecuvânta şi de a le sluji altora şi te va ajuta să te pregăteşti pentru **legămintele** pe care le vei face în templu. Îţi mulţumesc pentru că eşti un exemplu atât de bun pentru mine! Îţi mulţumesc pentru că îmi arăţi ce înseamnă să îţi ţii **legămintele**!".

Porter mi-a răspuns: „Bunico, îţi mulţumesc pentru mesaj! Când o îmbrăţişam continuu pe bunicuţa, nu ştiam că îmi ţineam **legămintele**, însă am simţit căldură în inimă şi acesta era un sentiment foarte plăcut. Ştiu că Îl simţeam pe Duhul Sfânt în inimă".

Şi eu am simţit căldură în inimă când mi-am dat seama că Porter făcuse legătura între faptul de a-şi ţine **legămintele** cu promisiunea de „avea totdeauna Spiritul [Tatălui Ceresc] cu [el]" [D&L 20:77]. Această promisiune este posibilă prin primirea darului Duhului Sfânt. ■

Din „Avem un motiv mare să ne bucurăm", Liahona, *nov. 2013, p. 115–116.*

ŢINEŢI LEGĂMINTELE!

Când sunt botezat, promit…

să dau dovadă de dragoste şi bunătate,

să-i alin pe cei trişti,

să ţin poruncile Tatălui Ceresc,

să le vorbesc altora despre Tatăl Ceresc.

În schimb, Tatăl Ceresc îmi promite…

că-L voi avea întotdeauna pe Duhul Sfânt!

Semnătura

_____

Să învăţăm mai multe despre tema din luna aceasta a Societăţii Primare!

Familia este esenţială pentru planul Tatălui Ceresc

Jan Taylor

Mişei îi plăcea foarte mult să construiască turnuri din cuburi, însă uneori se supăra când cuburile se prăbuşeau. La un moment dat, ea a învăţat un secret. Când folosea mai multe cuburi la baza turnului ei, acest lucru oferea turnului o temelie mai solidă. A avut nevoie de răbdare şi de exersare, dar, în scurt timp, ea a putut să construiască turnuri care nu se mai prăbuşeau cu uşurinţă.

Aşa cum Mişa a învăţat să construiască turnuri solide, şi noi putem învăţa să clădim o familie mai puternică. Familiile constituie o parte foarte importantă a planului pe care Tatăl Ceresc l-a pregătit pentru noi. Înainte să ne fi născut, am trăit ca fii şi fiice de spirit ai Tatălui Ceresc. Când a sosit timpul ca noi să venim pe pământ, El a planificat ca noi să venim în cadrul familiilor. El doreşte ca familiile noastre să ne protejeze, să ne înveţe şi să ne ajute să ne întoarcem în prezenţa Lui.

Noi putem lucra pentru a oferi familiei noastre o temelie mai puternică. Putem exersa slujindu-ne şi ajutându-ne unul pe altul. Putem să ne ascultăm şi să ne vorbim cu bunătate unul altuia. Putem să ne rugăm şi să studiem scripturile împreună. Putem lucra împreună şi ne putem petrece timpul împreună făcând lucruri care ne plac. Cu răbdare şi exersare, putem clădi o familie mai puternică. ■

CÂNTEC ŞI VERSET DIN SCRIPTURI

- „Familiile pot fi împreună, azi şi mereu", (*Cântece pentru copii*, p. 188)
- Luca 6:47–49

IDEI PENTRU CONVERSAŢII ÎN CADRUL FAMILIEI

În familie, puteţi citi Luca 6:47–49. Apoi, puteţi discuta despre ce ne învaţă aceste versete cu privire la familii. Cum s-au ajutat între ei membrii familiei voastre în momentele dificile? Ce puteţi să faceţi pentru a clădi o temelie şi mai solidă?

ILUSTRAŢII DE JENNIFER EICHELBERGER

SĂ NE ÎNTĂRIM FAMILIA

Puteţi crea un afiş pentru a vă ajuta familia să devină mai puternică!

- Cu ajutorul unui adult, decupaţi dreptunghiurile. Lipiţi-le pe o foaie de hârtie pe cele care indică lucrurile pe care familia voastră le face deja. Acestea vor reprezenta temelia familiei voastre.
- Alegeţi un alt dreptunghi care indică un lucru pe care familia voastră ar dori să-l facă sau ar putea să-l facă mai bine. După ce îndepliniţi acest obiectiv, adăugaţi dreptunghiul la turnul vostru. Puneţi afişul într-un loc de unde poate fi văzut de toţi membrii familiei şi continuaţi să adăugaţi dreptunghiuri pentru a vă întări familia!

Rugăciunea în familie

Scrierea şi trimiterea unei scrisori unui misionar

Seara în familie

Luarea cinei împreună

Studiul scripturilor în familie

Jucatul împreună

Vizitarea cuiva care este bolnav

Aflarea de informaţii despre strămoşii voştri

Scrieţi, pe dreptunghiurile necompletate, unele dintre propriile voastre idei.

Botezul reprezintă punctul de pornire al călătoriei noastre pe calea ucenicie.

Preşedintele Dieter F. Uchtdorf
al doilea consilier în Prima Preşedinţie
Din cadrul Conferinţei Generale din luna octombrie a anului 2013

ILUSTRAŢIE DE SCOTT GREER

Vârstnicul Terence M. Vinson
din Cei Şaptezeci

Care sunt unele dintre lucrurile care vă este foarte greu să le faceţi?

Cum puteţi cere ajutorul Tatălui Ceresc pentru a face lucruri grele?

Cui altcuiva îi puteţi cere ajutorul?

Să mutăm bolovanul

Un tânăr băiat încerca să niveleze pământul din spatele casei sale pentru a se putea juca acolo cu maşinuţele. În calea sa era un bolovan care nu îl lăsa să-şi facă treaba. Băiatul a împins şi a tras cu toată puterea sa. Dar, oricât de mult a încercat, bolovanul nici măcar nu s-a clintit.

Tatăl său l-a privit o vreme. Apoi, s-a dus la fiul său şi a spus: „Trebuie să-ţi foloseşti toată puterea pentru a muta un bolovan atât de mare”.

Băiatul a răspuns: „Mi-am folosit toată puterea!”.

Tatăl său l-a corectat, spunând: „Ba nu. Încă nu ai primit ajutor din partea mea!”.

Apoi, ei s-au aplecat împreună şi au mutat, cu uşurinţă, bolovanul.

Domnul doreşte ca noi să ne bazăm pe El în rezolvarea problemelor noastre. Atunci, noi vom putea simţi dragostea Sa în mod constant, mai puternic, mai clar şi mai personal. Noi devenim una cu El şi putem deveni asemenea Lui. ■

Din „Să ne apropiem de Dumnezeu”, Ensign *sau* Liahona, *nov. 2013, p. 105.*

ILUSTRAŢIE DE GUY FRANCIS

Eu sunt Dria din Filipine

*Mabuhay, Kaibigan!**

Dintr-un interviu realizat de Amie Jane Leavitt

Aţi visat vreodată să trăiţi pe o insulă? Ea este Alejandria, dar membrii familiei şi prietenii ei o strigă Dria. Ea locuieşte pe insula Cebu din Filipine alături de mama ei, de tatăl ei şi de două surori. Are şi un frate mai mare, însă el a murit înainte ca Dria să se fi născut. „Ştiu că el continuă să facă parte din familia noastră şi că îl voi vedea, într-o zi, căci familiile sunt veşnice”, spune ea. ■

**„Bună, prieteni!”, în limba tagalog.*

Unul dintre lucrurile mele preferate este dansul. Sunt balerină. La anul, sper să avansez la următorul nivel, acela de a dansa pe poante. Aceasta înseamnă că voi ajunge să port încălţăminte specială pentru balet care mă va ajuta să dansez pe vârfuri.

Statul Filipine este format din peste 7.000 de insule, prin urmare sunt foarte multe locuri frumoase de vizitat. Casa noastră este în apropierea plajei, iar mie îmi place foarte mult să mă joc în ocean. Un alt lucru preferat de-al meu este înotul. Am învăţat singură să înot!

ILUSTRAŢIE CU GEANTĂ DE VOIAJ DE THOMAS CHILD; TIMBRU ŞI ŞTAMPILĂ POŞTALĂ DE ASHLEY TEARE

Îmi place să merg împreună cu familia mea să vizităm diferite plaje. Odată, ne-am dus pe Palawan – insula cu cel mai mare râu subteran din lume. Acolo, am făcut scufundări, folosindu-mi echipamentul de scufundări, şi am văzut toţi peştii de nenumărate culori.

ÎMI PLACE SĂ VĂD TEMPLUL

Într-o zi, la şcoală, unii colegi au spus că mormonii nu cred în Dumnezeu. Le-am spus că noi credem. A doua zi, le-am adus câţiva fluturaşi care aveau pe faţă o ilustraţie cu Isus, iar pe spate Articolele de credinţă. După ce colegii mei s-au uitat la ilustraţie şi au citit o parte din crezurile noastre, au fost fericiţi să ştie că noi credem în Dumnezeu.

Suntem norocoşi să locuim aproape de Templul Cebu, Filipine. Am putut să fac turul templului alături de familia mea înainte să fie dedicat. Este un loc foarte frumos şi liniştit. Sunt recunoscătoare pentru că, datorită templelor, membrii familiei mele pot fi împreună pentru totdeauna.

SĂ NE PREGĂTIM DE PLECARE!

Geanta de voiaj a Driei are în ea unele dintre lucrurile ei preferate. Pe care dintre aceste lucruri le-aţi pune în geanta voastră de voiaj?

Să mă gândesc la Isus

Mabel Jones Gabbott

Nu e greu să stau foarte liniştit
Să mă gândesc că Isus a suferit,
Pentru mine El câte a făcut;
Nu-i greu să stau pios şi foarte tăcut.

ILUSTRAŢII DE KATIE MCDEE

Mă gândesc că prin
praf El a umblat,

Să credem şi să iubim
ne-a învăţat;

Să stau drept pe scaun greu nu îmi e,
Politicos s-ascult, să stau cuminte.
Nu e greu deloc, chiar dacă eu sunt mic,
Să mă gândesc la Isus liniştit. ■

UN TIMP SPECIAL ÎN CARE SĂ NE GÂNDIM LA ISUS HRISTOS

Adunarea de împărtăşanie este un timp special în care trebuie să stăm liniştiţi şi să ne gândim la Salvator.

Isus a fost botezat în râul Iordan.

Isus a vindecat oameni.

Isus a iubit copiii.

Isus a suferit şi a murit pentru noi.

Isus a înviat în dimineaţa de Paşte.

Datorită lui Isus, şi noi vom trăi din nou!

Desenaţi sau lipiţi o poză cu voi aici.

JOHN BAPTIZING JESUS, DE HARRY ANDERSON; *CHRIST HEALING A BLIND MAN*, DE DEL PARSON; *STORY TIME IN GALILEE*, DE DEL PARSON; *GOLGOTHA*, DE SCOTT M. SNOW; *HE IS RISEN*, DE DEL PARSON

SĂ AVEM SPERANŢĂ ÎN VIITOR

Stan Pugsley

Aceleaşi vânturi care bat cu putere şi care ameninţă să ne doboare sunt cele care plantează seminţele schimbării şi progresului.

În data de 12 septembrie 2001, soţia mea şi cu mine mergeam înainte şi înapoi pe culoarele unuia dintre etajele unui spital din Tucson, Arizona, SUA, aşteptând ore îndelungate naşterea fiului nostru. Atât la televizorul din salonul nostru, cât şi la toate celelalte din tot spitalul se arătau continuu imagini cu ceea ce se întâmplase cu o zi înainte în oraşul New York – imagini cu cele două turnuri, care odată fixau orizontul acelui oraş, prăbuşindu-se. Imaginile, transmise ore în şir, ne-au făcut să fim extrem de neliniştiţi. Părea să fie cel mai nepotrivit moment pentru a aduce un copil pe lume – o lume care părea atât de întunecată şi de ameninţătoare.

Fiul nostru s-a născut în zorii zilei următoare. În timp ce-l ţineam în braţe pe copilaşul nostru, mă gândeam la evenimentele devastatoare din ultimele câteva zile, evenimente care m-au făcut să mă gândesc la incendiile care au avut loc în Rezervaţia naturală Yellowstone, în anul 1988. Flăcările mistuiseră aproximativ 800.000 de acri (323.750 hectare) de pădure. Distrugerea rezervaţiei părea totală. Imaginile de la ştiri arătau doar pământ pârjolit şi un fum gros şi negru pe cer. Niciun efort omenesc posibil nu mai putea să restaureze ce fusese pierdut. Se părea că nici măcar regenerarea neobosită şi vigoarea naturii nu mai puteau să facă faţă puterii nimicitoare a focului.

Şi totuşi, în primăvara următoare a avut loc un miracol – plante şi flori mici au început să iasă prin pământul carbonizat. Treptat, din ce în ce mai multe flori, din ce în ce mai mulţi arbuşti şi pomi au ieşit din pământ. Renaşterea rezervaţiei s-a produs lent, fiind plină de detalii mici şi glorioase dar, în timp, rezultatele au fost extraordinare.

În momentele de teamă care par să ne consume asemenea focului puternic din Yellowstone, în care credinţa şi speranţa noastră şi-au atins limitele, trebuie să ne aducem aminte că, sub noi, există o temelie sigură, solidă, mult mai puternică decât orice forţă diabolică pe care am putea-o întâlni. Helaman explică faptul că această temelie este „stânca Mântuitorului nostru, care este Hristos, Fiul lui Dumnezeu". Dacă ne ţinem strâns de El, atunci „când diavolul îşi va trimite vânturile lui puternice, da, săgeţile lui în vârtejuri, da, atunci când ploaia lui cu pietre şi furtuna lui puternică vă va lovi, aceasta să nu aibă nicio putere asupra voastră ca să vă târască [spre] adâncul nefericirii şi al suferinţei fără de sfârşit, datorită stâncii pe care voi sunteţi zidiţi, care este o temelie sigură, o temelie pe care dacă oamenii zidesc, ei nu pot să cadă" (Helaman 5:12).

Când avem de-a face cu forţele furibunde ale diavolului şi cu ispite, putem să credem că influenţa mică şi simplă a Evangheliei este depăşită şi copleşită. Putem avea îndoieli şi putem avea sentimente de disperare în timp ce aşteptăm în zadar ca greşelile să fie îndreptate, durerea să fie alinată şi problemele rezolvate. Cu toate acestea, aceleaşi vânturi care bat cu putere asupra noastră plantează seminţe de schimbare şi progres, iar puterea imensă a Evangheliei lucrează, în linişte, sub solul existenţei pământeşti, pregătind o mie de seminţe mici de speranţă şi de viaţă. ■

Autorul locuieşte în Arizona, SUA.

FOTOGRAFIE DE ERIC SWANSON

ILUSTRAŢIE DE ROBERT T. BARRETT

HOWARD W. HUNTER

Howard W. Hunter şi-a dobândit **Medalia de Cercetaş Vultur** (cea mai înaltă distincţie din cadrul unui program de realizări pentru tineri băieţi) la vârsta de 15 ani. A fost fascinat de **genealogie** şi petrecea, adesea, timp în Biblioteca genealogică a Bisericii sau vizitând membri ai familiei. În timp ce era apostol, el a ajutat la alegerea locului pentru **Centrul din Ierusalim al Universităţii Brigham Young**. În calitate de preşedinte al Bisericii, el i-a încurajat pe membri să preaslăvească des în templu şi a dedicat **Templul Bountiful, Utah** cu mai puţin de două luni înainte să moară.

De asemenea, în acest număr

PENTRU TINERI ADULŢI

Dacă aveţi ochiul îndreptat numai către

slava Mea

p. 40

Tineri adulţi din întreaga lume se gândesc la ce înseamnă să urmăm exemplul Salvatorului şi să trăim cumpătat.

PENTRU TINERI

Este Luna verde? A fost aterizarea pe lună ceva înscenat? Faceţi acest test şi învăţaţi cum să sesizaţi diferenţa dintre adevărul lui Dumnezeu şi minciunile lui Satana.

ADEVĂRAT *sau* FALS?

p. 64

PENTRU COPII

„Atunci, e aşa de uşor, bunicule!”

Aţi fi surprinşi să aflaţi că aţi putea citi toată Cartea lui Mormon într-o zi şi jumătate?

p. 67

BISERICA LUI
ISUS HRISTOS
A SFINŢILOR
DIN ZILELE DIN URMĂ

ROMANIAN
4 021098417 1